

Ang mga Numero

Paano Maging TIYAK na Babalik si Hesus sa 2030

C. Luke Humphreys

Isang kasamang tomo sa Pagtuturo ng Kasaysayan Bago
Ito Mangyari

2026

Talaan ng mga Nilalaman

Paano Basahin ang Aklat na Ito	3
Ang Sagot sa Isang Pahina	4
BAHAGI I — MGA PANGUNAHING ALITUNTUNIN	5
Kabanata 1 — Ang Mga Panuntunan ng Pagbibilang	5
Kabanata 2 — Aling Kalendaryo, at Bakit	8
Kabanata 3 — Ano ang Maituturing na Ebidensya	11
BAHAGI II — ANG DALAWANG PANGUNGUSAP	15
Kabanata 4 — Ezekiel 4: Dalawang Bilangguan, Dalawang Sentensiya	15
Kabanata 5 — Levitico 26: Pinarami ng Pito	18
Kabanata 6 — Orasan ng Israel	26
Kabanata 7 — Orasan ni Judah	29
BAHAGI III — ANG PITUNG LINGGO	35
Kabanata 8 — Pitumpung Linggo ni Daniel	35
BAHAGI IV — PAGTUTUGTOG	47
Kabanata 9 — Apat na Orasan, Isang Taon	47
Kabanata 10 — Paskuwa 2030: Ang Petsa ng Pagtatapos	52
BAHAGI V — MULA TAON HANGGANG ARAW	55
Kabanata 11 — Ang Limang Buwan	55
Kabanata 12 — 1290 · 1260 · 1250 · 1335	59
Kabanata 13 — Ang Pagkakasunod-sunod ng Pista	63
Kabanata 14 — Kung Saan Nagkakaisa ang Dalawang Kalendaryo	66
BAHAGI VI — KAAWAY	69
Kabanata 15 — Ang Pinakamatinding Pagtutol	69
Mga Apendiks	75
Apendiks A — Pangunahing Takdang Panahon	75
Apendiks B — Bawat Kalkulasyon, Maaaring I-reproduce	78
Apendiks C — Ang Araw ay Nagbibilang	79
Apendiks D — Kalendaryo ng Kapistahan 2025–2030, Parehong Pagtutuos	80

Apendiks E — Mga Tala sa Kronolohiya	81
--	----

Paano Basahin ang Aklat na Ito

Huwag kang maniwala sa akin.

Hindi iyan kahinhinan. Ito ang pamamaraan. Ang aklat na ito ay may partikular na pahayag tungkol sa isang partikular na taon, at ang tanging tapat na paraan upang makagawa ng ganoong pahayag ay ang bigyan ka ng mga kagamitan upang suriin ito at pagkatapos ay umalis na sa iyong daan.

Kaya narito ang aking ginawa. Ang bawat numero sa aklat na ito ay muling kinalkula mula sa simula. Hindi ito kinopya mula sa nauna kong aklat. Hindi ito kinuha mula sa tiwala ng mga gurong pinag-aralan ko nito.

Muling kinalkula, mula sa mga hilaw na input, sa isang spreadsheet na muling kinakalkula ang sarili nito at sinasabi sa akin kung kailan may tumigil sa pag-iipon. Nahuli ng spreadsheet na iyon ang dalawa sa sarili kong mga pagkakamali habang binubuo ko ito. Iniwan ko ang parehong pagkakamali sa talaan, sa Kabanata 3, dahil dapat mong malaman kung ano ang hitsura ng isang libro kapag ang may-akda nito ay handang itama sa pamamagitan ng kanyang sariling aritmetika.

Narito ang hinihiling ko sa iyo bilang kapalit. Basahin mo muna ang unang tatlong kabanata bago ka magbasa ng iba pa.

Alam kong hindi ganoon ang pagbabasa ng kahit sino sa aklat ng propesiya. Ang mga petsa ang dapat mong malaman. Nasa Kabanata 6 ang mga petsa, at hindi ako magpapanggap na hindi ko alam na magpapatuloy ka pa. Pero sa unang tatlong kabanata ko sasabihin sa iyo nang eksakto kung paano ako nagbibilang, kung aling kalendaryo ang ginagamit ko at bakit, at kung ano mismo ang maituturing na ebidensya sa aklat na ito at kung ano ang hindi. Kung sinabi ko sa iyo ang konklusyon muna at ang pamamaraan pagkatapos, makatuwiran kang maghinala na pinili ko ang pamamaraan para umakma sa konklusyon. Kaya ang pamamaraan ang inuuna, bago mo pa malaman kung saan ito hahantong.

Iyan ang pagkakaiba ng aritmetika at numerolohiya. Sinasabi ng aritmetika ang mga tuntunin nito bago ito magkwenta. Hinahanap ng numerolohiya ang isang tuntunin na nagbubunga ng numerong gusto nito.

Isang paalala sa tono, dahil ang mga aklat ng propesiya ay may reputasyon. Kung kaya ko lang, sisigawan kita. Sasabihin ko sa iyo na dapat kang kumilos ngayon. Hindi ko ginagamit ang pagmamadali bilang isang pamamaraan ng pagbebenta; sinasabi ko sa iyo ang kalendaryo ng Panginoon at binabalaan kita na kumilos ayon dito. Ilalahad ko ang aking natuklasan sa paraang sinanay ako upang maglatag ng isang pagtatasa ng katalinuhan: mga mapagkukunan, mga antas ng

kumpiyansa. Ang gagawin mo rito ay sa pagitan mo at ng Diyos. Noon pa man. Hindi ako ang mananagot sa iyong walang hanggang address, ikaw ang mananagot. Dalangin ko na magkasama tayo sa langit, ngunit kung hindi, maiisip mo ako bawat 1000 taon MAGPAKAILANMAN at iiyak na hindi mo ako pinakinggan.

Isa pa, at saka tayo magsisimula.

Makakakita ka, sa buong aklat na ito, ng mga lugar kung saan itinuturing ng mga tao na mahina ang aking argumento. Hindi sila nakabaon sa mga talababa; nasa pangunahing teksto ang mga ito, sa punto kung saan mahalaga ang mga ito. Walang mahihinang kawing sa kadenang ito, ngunit makakakita ka ng ilan na sa *tingin mo* ay mahalaga. Hindi ka hangal; *hindi mo lang talaga naiintindihan* .

C. Luke Humphreys info@purelife2030.com

Ang Sagot sa Isang Pahina

Bago ang trabaho, ang destinasyon. Para alam mo na kung saan ito patungo at mapanood mo akong makarating doon.

Itinala sa Ezekiel 4 ang dalawang sentensiya ng pagkakabilanggo. Sinabi ng Diyos sa propeta na humiga nang nakatagilid sa kanyang kaliwang tagiliran sa loob ng 390 araw at sa kanyang kanang tagiliran sa loob ng 40 araw — isang araw para sa bawat taon — upang pasanin ang kasamaan ng Sambahayan ni Israel at ng Sambahayan ni Juda. Dalawang bansa, dalawang magkahiwalay na sentensiya, dalawang magkahiwalay na orasan.

Nakasaad sa Levitico 26 ang tuntunin ng pagpapataas ng parusa. Apat na beses sa isang kabanata, sinabi ng Diyos na kung ang parusa ay hindi magbubunga ng pagsisisi, parurusahan Niya ng “pitong beses pa.” Apat na babala, apat na pagpaparami.

Hindi nagsisi ang alinmang bahay. Kaya't parehong pinarami ang orasan.

Ang orasan ng Israel. Ang 390 taon ay tumatakbo mula sa bigong pagkubkob ng mga Asiria sa Jerusalem noong 701 BC, na nagtapos noong 311 BC. Walang pagsisisi. Pinarami ng pito: $390 \times 7 = 2730$ taon, inuulit mula sa orihinal na simula.

$$701 \text{ BC} + 2730 \text{ taon} = \mathbf{2030 \text{ AD}}$$

Ang orasan ng Juda. Ang 40 taon ay tumatakbo mula sa pagpapako sa krus noong 30 AD hanggang sa pagkubkob sa Jerusalem noong 70 AD. Walang pagsisisi. Pinarami ng pito: 280 taon, natapos noong 350 AD. Wala pa ring pagsisisi. Pinarami muli ng pito — apatnapu't pinarami ng pito nang dalawang beses, $40 \times 7^2 = 1960$ taon.

$$\text{AD } 70 + 1960 \text{ taon} = \mathbf{2030 \text{ AD}}$$

Dalawa pang orasan ang dumarating sa parehong taon. Dalawang libong taon — apatnapung Jubilee — mula sa pagpapako sa krus noong 30 AD ay dumarating noong 2030. At isang henerasyon ng walumpung taon, ang saklaw na ibinibigay ng Awit 90 para sa buhay ng isang malakas na lalaki, na binilang mula sa deklarasyon ng Knesset sa Jerusalem bilang kabisera noong Enero 23, 1950, ay dumarating noong 2030. Sinusuri ng Kabanata 9 kung gaano kalayo ang tunay na malaya sa isa't isa sa apat na ito, at ang sagot ay *mas kaunti kaysa sa minsan kong sinabi*.

Ang mga sentensya ay magtatapos sa Paskuwa. Ang orasan ng Judah ay nagsimula sa Paskuwa noong AD 70, nang isara ni Titus ang mga pader ng Jerusalem. Mula Paskuwa hanggang Paskuwa, 1960 taon, ay nagdadala sa atin sa panahon ng Paskuwa

ng 2030. Ang orasan ang nagtatakda ng taon; ang pagtatakda ng araw sa loob ng panahong iyon ay may karagdagang hakbang, na ginawa sa Kabanata 10, na darating sa 21 Nisan — ang huling araw ng Tinapay na Walang Lebadura, 24 Abril 2030.

Pagkatapos ay limang buwan. Ang Apocalipsis 9:5 ay nagbibigay ng isang panahon ng limang buwan kung saan ang mga tao ay pinahihirapan at hindi maaaring mamatay — hinihimok, hindi winawasak, tungo sa pagsisisi. Mula Abril 24, 2030 hanggang **Setyembre 27, 2030** ay 157 araw sa inklusibong bilang — limang buwan sa kalendaryo at tatlong araw. Tinatalakay ng Kabanata 11 ang tatlong araw na iyon sa halip na bilugan ang mga ito.

Na siyang Yom Teruah. Ang Kapistahan ng mga Trumpeta. Ang susunod na kapistahan sa pagkakasunod-sunod na hindi pa natutupad ni Hesus — Tinupad Niya ang apat na kapistahan ng tagsibol nang eksakto sa iskedyl sa Kanyang unang pagparito, at tatlong kapistahan ng taglagas ang natitira.

Ang lahat ng iba pang nilalaman ng aklat na ito ay pawang gawain ng pagpapakita na ang pitong talatang iyon ay totoo.

BAHAGI I — MGA PANGUNAHING ALITUNTUNIN

Itinatatag ang pamamaraan bago mo pa malaman kung saan ito hahantong.

Kabanata 1 — Ang Mga Panuntunan ng Pagbibilang

May bersyon ng aklat na ito na hindi isinasama ang kabanatang ito. Mas malala pa itong aklat.

Halos lahat ng argumento tungkol sa mga petsang propetiko na nasaksihan ko ay bumagsak, bumagsak dito — hindi dahil sa teolohiya, hindi dahil sa kasaysayan, kundi dahil sa isang taong tahimik na nagbabago kung paano sila nagbibilang sa kalagitnaan. Kaya bago ako magbilang ng anuman, sasabihin ko sa iyo ang apat na tuntunin na aking ginagamit sa pagbibilang. Nalalapat ang mga ito sa bawat kalkulasyon sa aklat na ito nang walang pagbubukod. Kung mahuli mo akong lumabag sa isa, nagkamali ako at dapat mong sabihin iyon.

Panuntunan 1 — Kasama sa mga bilang ang parehong mga endpoint

Kapag sinasabi ng Kasulatan na ang isang panahon ay 1260 araw, itinuturing kong ang unang araw ang siyang panimulang araw mismo, at ang 1260 ang huling araw. Ang magkabilang dulo ay binibilang.

Hindi ito isang kaginhawahan. Ganito ang pagbibilang ng Hebreo sa oras, at ang pinakamalinis na pagpapakita ay ang pagtutuli.

Iniuutos sa Levitico 12:3 na tuliin ang isang batang lalaki sa ikawalong araw. Ang batang ipinanganak sa Linggo ay tinutuli sa susunod na Linggo. Bilangin ang lumipas na oras at iyon ay pitong araw. Tinatawag ito ng Kasulatan na ikawalo. Ang araw ng kapanganakan ay ang unang araw — ang petsa ng pagsisimula ang binibilang.

Ginawa rin ni Esther ang parehong bagay at ginawa itong hindi mapagkakamali. Sinabihan niya si Mardocheo na mag-ayuno nang tatlong araw, araw at gabi (Esther 4:16), at pagkatapos ay sinasabi ng teksto na pumunta siya sa hari "nang ikatlong araw" (Esther 5:1) — ang ikatlong araw ng tatlong araw na pag-aayuno, hindi ang araw pagkatapos nito. At ang Pista ng mga Linggo ay binibilang limampung araw mula sa mga Unang Bunga kasama ang mga Unang Bunga mismo, kaya naman ang Pentecostes ay napupunta kung saan ito napupunta.

Kaya: **inklusibo, parehong panig, sa bawat pagkakataon.**

Kapag tiningnan mo ang bilang ng mga araw ko sa timeanddate.com — at sana ay gawin mo rin, dahil para doon ito — lagyan ng tsek ang kahon na may markang **"Isama ang petsa ng pagtatapos sa kalkulasyon."** Bawat bilang. Sa bawat pagkakataon. Huwag itong tsekin at makakakuha ka ng sagot isang araw bago ang sagot ko at iisipin mong nagkamali ako.

Sa tuntuning ito rin ako nagkamali ng isa sa dalawang pagkakamaling nabanggit ko sa introduksyon. Natagpuan ko ito mismo, at inililimbag ko ito dahil ang pamantayan sa aklat na ito ang unang naaangkop sa akin.

Sa una kong aklat, **Teaching History Before It Happens**, nag-print ako ng dalawang screenshot mula sa website na iyon bilang ebidensya. Isa sa mga ito, na nagpapakita ng bilang ng 1290 araw, ay **hindi naka-check sa kahon**. Ang isa pa, na nagpapakita ng bilang ng 1260 araw, ay naka- **check na**. Dalawang magkaibang tuntunin, apat na pahina ang pagitan, sa isang aklat na nangangatwiran para sa katumpakan.

Parehong screenshot ang nagbibigay ng tamang sagot para sa petsang pinagbatayan ng mga ito. Hindi kailanman nalagay sa panganib ang konklusyon. Ang pamamaraan ay — ang isang aklat na nagbibilang ng dalawang paraan ay walang anumang tuntunin sa pagbibilang.

Ang aklat na ito ay binibilang sa isang paraan.

Panuntunan 2 — Nagsisimula ang isang araw sa paglubog ng araw, at ang petsa ng liwanag ng araw ang ginagamit ko

Ito ay nagkakahalaga sa akin ng isang araw, kaya bigyang-pansin ito.

Ang isang araw ng mga Hebreo ay tumatakbo mula paglubog ng araw hanggang sa paglubog ng araw. Itinakda ng Genesis ang padron sa unang kabanata: *“At nagkahapon at nagkaumaga, isang araw.”* Gabi muna. Ito ang dahilan kung bakit ang bawat kapistahan ng mga Hudyo sa bawat kalendaryong makikita mo ay isinulat na sumasaklaw sa dalawa sa ating mga petsa — “gabi ng ika-27 ng Marso hanggang gabi ng ika-28 ng Marso.”

Lumilikha iyan ng kalabuan na napakahalaga kapag nagbibilang ka sa isang partikular na araw, at halos walang sumasagot dito. Kung ang isang panahon ay nagsisimula sa isang piging na tumatagal mula gabi ng ika-27 hanggang gabi ng ika-28, alin ang unang araw?

Ginagamit ko ang petsang nasa liwanag ng araw. Ika-28.

Ang bahagi ng liwanag ng araw ay ang bahagi ng araw na ikinabubuhay ng isang tao sa pamamagitan ng paggising, pagkilos, at paglalarawan bilang "araw na nangyari ito." Kapag tinatakda ng Kasulatan ang petsa ng isang pangyayari, tinatakda nito ang petsa kung kailan ito nakita. At lumilikha ito ng bilang na naaayon sa bawat iba pang bilang sa sistema. Ang alternatibo ay hindi.

Kaya naman, sa buong aklat na ito, ang Kasuklamsuklam na Pagkawasak o ang pagsang-ayon ni Papa Leo sa muling isinilang na Imperyong Ottoman ay inilarawan bilang nagaganap sa bintana mula paglubog ng araw ika-27 ng Marso 2027 hanggang paglubog ng araw ika-28 ng Marso 2027 — ngunit ang bilang ng 1290 araw ay nagsisimula sa **ika-28 ng Marso 2027** .

Ang nag-iisang araw na iyon ang pagkakaiba sa pagitan ng isang timeline na nagsasara at isa na lumilipas nang kaunti .

Panuntunan 3 — Walang taong sero

Ang taong 1 BC ay agad na sinusundan ng taong 1 AD. Walang taon sa pagitan. Ang kumbensyon ay dinisenyo noong ikaanim na siglo ng isang monghe na nagtatrabaho sa mga Roman numeral, at ang mga Roman numeral ay walang sero.

Ang praktikal na bunga ay ang naive subtraction sa hangganan ng BC/AD ay mali nang isang taon, palagi, at sa eksaktong direksyon na nagpapaganda sa mga numero ng isang date-setter kaysa sa kung ano talaga ang mga ito.

Hindi ako umaasa sa paggawa nito nang tama nang mano-mano. Ang bawat kalkulasyon sa saklaw ng taon sa aklat na ito ay ginagawa sa tinatawag ng mga astronomo na astronomical year numbering, kung saan ang 1 BC ay isinusulat bilang taon 0, ang 2 BC ay -1 , at iba pa. Sa sistemang iyon, ang 701 BC ay ang taon -700 . Ang pagdaragdag ay magiging ordinaryong aritmetika:

$$-700 + 2730 = \mathbf{2030}$$

At ang 2030 sa astronomikal na pagnunumero ay AD 2030, dahil para sa mga positibong taon, ang dalawang sistema ay magkatugma. Ang conversion ay mekanikal, ginagawa ito sa pamamagitan ng pormula sa webpage na kasama ng aklat na ito, at ang error na "off-by-one" ay nagiging imposible sa istruktura sa halip na basta na lamang binabantayan.

Tingnan ito sa malayong distansya kung gusto mo. Mula 701 BC hanggang 1 BC ay 700 taon. Mula 1 BC hanggang AD, ang 1 taon ay isa pang taon, kaya't 701. May natitira pang $2730 - 701 = 2029$ na taon mula AD 1, patungo sa AD 2030. Pareho lang ang sagot. Mas matagal lang ito at mas madaling mag-fumble.

Panuntunan 4 — Ang isang taon ay isang taon, at ang isang araw ay isang araw, maliban kung iba ang sinasabi ng teksto

May masamang reputasyon ang propesiyal na aritmetika at nararapat lang iyon. Ang reputasyon ay nagmumula sa mga gurong malayang nagko-convert sa pagitan ng mga yunit tuwing makakatulong ang conversion — ang isang araw ay nagiging isang taon dito, ang isang taon ay nagiging 360 araw doon, ang isang "panahon" ay nagiging anumang kailangan nito — hanggang sa ang anumang numero ay maaaring maabot ang anumang iba pang numero.

Gumagamit ako ng eksaktong isang conversion, at ginagamit ko ito dahil malinaw na isinasagawa ito ng tekstong binabasa ko at sinasabi sa akin na ginagawa nito iyon.

Sa Ezekiel 4:6, sinabi ng Diyos tungkol sa apatnapung araw: *"Itinakda ko sa iyo ang apatnapung araw, isang araw para sa bawat taon."* Hindi ko iyon hinuha. Iyan ang tagubilin, na ibinigay sa sipi, kung paano basahin ang sipi na iyon. Kaya ang 390 araw ay nagiging 390 taon at ang 40 araw ay nagiging 40 taon, batay sa mismong talata.

Sa lahat ng dako, ang isang araw ay isang araw. Ang 1260 araw sa Apocalipsis 11:3 ay literal na 1260 araw. Ang 1290 at 1335 ng Daniel 12 ay literal na mga araw. Hindi ko sila kino-convert sa mga taon, at inilalagay ako nito sa isang buong paaralan ng interpretasyon — ang mga historista, na nagbabasa ng 1260 bilang

1260 taon at inilalagay ang buong kapighatian sa medyebal na nakaraan. Mali sila. Binanggit ko ang mga ito dito para malaman mo na hindi ako dumating sa aking pagbasa nang walang kaalaman sa kanila.

Hindi rin ako gumagamit ng 360-araw na "propetikong taon." Madalas mong makikita ang ideyang ito. Nagmumula ito sa pagpansin na ang 1260 araw na hinati sa 42 buwan ay nagbibigay ng 30-araw na buwan, at mula roon ay bubuo ang mga tao ng 360-araw na taon at sisimulang i-convert ang malalaking saklaw gamit ito. Ang obserbasyon sa ilalim nito ay totoo: ang 42 buwan na may 30 araw ay 1260, at iyon ay sinadya sa teksto. Ang ekstrapolasyon ang siyang dahilan kung bakit ito nabubuwag.

Pero panoorin kung ano ang mangyayari kapag pinalawig mo ito. Kung gagawin mong solar years ang 2730 na "propetikong taon" na may 360 araw, mawawalan ka ng humigit-kumulang 39 na taon sa kabuuan — ang 2730 taon na may 360 araw ay 982800 araw, na 2691 solar years lamang. Kung ikokonekta mo iyan mula 701 BC, mapupunta ka sa 1991, hindi 2030. Kung gusto ko ng numerong akma, ang 360-araw na taon ang unang kagamitang gagamitin ko, at hindi ako nito madadala malapit sa gusto kong puntahan. Kaya hindi ko ito ginagamit. Ang 390 at 40 ay mga ordinaryong taon, ang 1260 at 1290 ay mga ordinaryong araw, at ang tanging unit conversion sa aklat na ito ay ang ibinigay sa akin ng Ezekiel 4:6.

Ang apat na patakaran, magkasama

1. **Kasama** — ang unang araw ay ang petsa ng pagsisimula; parehong pagtatapos ay binibilang.
2. **Petsa ng liwanag ng araw** — ang isang araw sa Hebreo ay nagsisimula sa paglubog ng araw; binibilang ko mula sa bahagi ng liwanag ng araw.
3. **Walang taong sero** — mga saklaw ng taon na kinalkula sa astronomikal na pagnunumero, na kino-convert pabalik sa dulo.
4. **Isang pagbabagong-loob lamang** — ang mga araw ay nagiging mga taon kung saan lamang itinagubilin ito ng Ezekiel 4:6. Walang 360-araw na taon.

Ang bawat kalkulasyon sa aklat na ito ay sumusunod sa lahat ng apat. Ipinapatupad ang mga ito sa kasamang webpage gamit ang mga live na formula, at sasabihin nito sa iyo kung sakaling tumigil na ang isa sa paghawak.

Ngayon, bago tayo magbilang ng kahit ano, may mas mahirap na tanong. Aling kalendaryo?

Kabanata 2 — Aling Kalendaryo, at Bakit

Ito ang pinakamahinang kawing sa aklat na ito, at inilalagay ko ito sa Kabanata 2 sa halip na sa isang apendiks.

Hayaan mong sabihin ko muna sa iyo ang problema bago ko sabihin sa iyo ang sagot ko.

Ang bawat petsa sa aklat na ito na natatapat sa isang kapistahan ng mga Hebreo ay nakasalalay sa pag-alam kung anong araw natatapat ang kapistahan na iyon. Para sa mga kapistahan ng taglagas ng 2030 — ang patutunguhan ng buong argumento — lumalabas na hindi ito mahalaga, at ipapakita ko sa iyo kung bakit sa dulo ng kabanatang ito, at ito ang pinakamagandang balita sa aklat. Ngunit para sa isang petsa, napakahalaga nito.

Ang petsang iyon ay Marso 27–28, 2027.

Dalawang paraan para makabuo ng kalendaryong Hebreo

Ang kalendaryong Hebreo ay lunisolar. Ang mga buwan ay sumusunod sa buwan; ang mga taon ay dapat sumunod sa araw, o ang mga pista ng pag-aani ay mawawala sa kanilang mga panahon. Labindalawang buwang lunar ang tumatakbo nang humigit-kumulang 354 na araw, labing-isa ang kulang sa isang solar na taon, kaya halos bawat ikatlong taon ay may dagdag na buwan na kailangang ipasok o ang Paskuwa ay papasok sa taglamig.

Ang tanong ay: **saang awtoridad mo ito isinisingit?**

Ang sagot batay sa obserbasyon — ang ginamit sa buong panahon ng Bibliya at sa mga siglo pagkatapos — ay ang unang buwan ay ang buwan na ang bagong buwan ay pinakamalapit sa spring equinox, na kinumpirma ng kalagayan ng ani ng sebada sa Israel. Iniuutos ng Deuteronomio 16:1 sa Israel na "*ipangilin ang buwan ng Abib*" — at *ang abib* ay hindi pangalan ng isang buwan, ito ay isang paglalarawan ng sebada. Nangangahulugan ito ng butil na nasa uhay, berde at hinog na. Ang buwan ay nakikilala sa pamamagitan ng pagtingin sa isang bukid. Kung ang sebada ay hindi pa handa, ang Sanhedrin ay nagdaragdag ng isang buwan, at kanilang iniaanunsyo ito, at nalalaman ng lahat sa pamamagitan ng mga hudyat na apoy at mga mensahero.

Ang kalkuladong sagot ay ang ginamit ng mundong Hudyo simula pa noong humigit-kumulang ikaapat na siglo AD. Sa ilalim ng panggigipit mula sa pag-uusig ng mga Romano — ang Sanhedrin ay binubuwag na at hindi na maaasahang

makapagpadala ng salita — si Hillel II ang kinikilala sa pag-aayos ng kalendaryo sa matematika. Ang isang labinsiyam na taong siklo ay nagsasama ng ikalabintatlong buwan sa pitong paunang natukoy na taon. Hindi kinakailangan ng obserbasyon. Gumagana ito kahit saan sa mundo nang walang gumaganang korte sa Jerusalem.

itong apat na tuntunin sa pagpapaliban, ang *dechiyot*, na naglilipat sa Rosh Hashanah ng isa o dalawang araw kung saan hindi ito maaaring dumating nang maayos — pangunahin na upang maiwasan ang Yom Kippur na katabi ng isang Sabbath, na mangangahulugan ng dalawang magkasunod na araw kung saan hindi maaaring lutuin o ilibing.

Ang takdang kalendaryo ay nararapat na mas mabisa kaysa sa karaniwang pagtanggal nito mula sa mga tao sa aking kampo. Ito ay isang kinakailangang gawain ng pangangalaga ng mga taong nagsisikap na panatilihing buo ang pagsamba ng isang bansa habang ang kanilang mga institusyon ay winawasak. Ito ay isang pambihirang piraso ng matematika. Pinanatili nitong buhay ang mga kapistahan sa loob ng labing-anim na siglo. Nararapat itong igalang.

Ngunit ang mga tuntunin sa pagpapaliban ay administratibo. Ang mga ito ay umiiral upang gawing praktikal ang pagdiriwang. Wala ang mga ito sa Levitico 23.

Bakit ko ginagamit ang kalendaryong obserbasyonal

Tatlong dahilan, ayon sa bigat.

Una, ito ang inilalarawan ng teksto. Itinakda ng Levitico 23 ang mga kapistahan ayon sa mga araw ng mga buwan. Itinakda ng Deuteronomio 16:1 ang unang buwan ayon sa sebada. Walang alam ang alinmang talata tungkol sa isang siklo na may labinsiyam na taon o isang tuntunin na pumipigil sa Yom Kippur na sumabay sa isang Sabbath. Kung binabasa ko ang Levitico 23 upang malaman kung kailan pumapatak ang isang kapistahan, dapat kong gamitin ang pamamaraang ipinapalagay ng Levitico 23.

Pangalawa, ito ang may bisa noong ibinigay ang mga propesiya, at noong natupad ang unang apat na kapistahan. Sina Ezekiel, Daniel, at Juan ay pawang sumulat sa ilalim ng isang kalendaryong obserbasyonal. Gayundin ang mga manunulat ng Ebanghelyo. Si Hesus ay ipinako sa krus sa isang Paskuwa na itinakda sa pamamagitan ng obserbasyon, hindi sa pamamagitan ng siklo ng Hillel, na hindi umiral sa loob ng susunod na tatlong daang taon. Kung ang unang apat na kapistahan ay natupad sa isang kalendaryong obserbasyonal, iyon ang kalendaryong inaasahan kong matutupad ang huling tatlo.

Pangatlo — at ito ang hindi magandang dahilan — ang kalkuladong

kalendaryo ay naaanod. Ang labinsiyam na taong siklo ay napakaganda ngunit hindi perpekto; ito ay tumatagal ng halos isang araw bawat 216 na taon. Sa loob ng labing-anim na siglo, ang naipon na pagkakamali ay totoo, at ito ang isang dahilan kung bakit ang modernong rabinikong Paskuwa ay minsan ay nahuhulog isang buong buwan pagkatapos ng equinox. Ang agwat na iyon ay isang katotohanan ng aritmetika, na kinikilala ng mga awtoridad ng mga Hudyo, at ito ay isang lehitimong dahilan upang mas gusto ang astronomikal na pamamaraan para sa mga tanong ng tumpak na tiyempo.

Kaya ang kalendaryong ginamit sa aklat na ito, kasunod ng gawain ng Messiah 2030 Project, ay tumutukoy sa unang buwan sa pamamagitan ng lunar conjunction na pinakamalapit sa spring equinox, na kinalkula sa astronomiya para sa oras sa Jerusalem.

Ngayon ang gastos

Narito ang halaga ko sa pagpiling iyon, na nakasaad nang malinaw hangga't maaari.

Ginawa ko ang paghahambing para sa bawat taon mula 2025 hanggang 2030 — parehong kalendaryo, bawat kapistahan, magkatabi. Narito ang pagitan ng mga ito, sa mga araw:

Taon	Ang agwat sa pagitan ng dalawang kalendaryo
2025	0 hanggang 1 araw
2026	1 araw
2027	30 hanggang 31 araw
2028	1 hanggang 2 araw
2029	1 hanggang 2 araw
2030	1 araw sa tagsibol, walang araw sa bawat piging ng taglagas

Tingnan mo ang 2027.

Sa lima sa anim na taong ito, ang dalawang kalendaryo ay nagkakasundo sa loob ng isa o dalawang araw. Hindi sila magkaribal na sistema na nagbubunga ng lubhang magkaibang resulta. Sila ay dalawang paraan ng pagtukoy sa iisang realidad ng buwan, at kadalasan ay dumarating sila sa iisang lugar.

Ngunit iba ang 2027. Sa 2027, ipinasok ng nakapirming kalendaryo ang ikalabintatlong buwan nito, ang Adar II, at hindi naman ayon sa tuntunin ng equinox.

Ang conjunction na pinakamalapit sa 2027 equinox ay papatak sa ika-8 ng Marso, kaya ang observational first month ay nagsisimula sa paglubog ng araw nang gabing iyon — petsa ng liwanag ng araw ay ika-9 ng Marso, ayon sa Rule 2. Ibig sabihin, ang ika-14 ng Nisan, Passover, ay sa paglubog ng araw mula ika-21 ng Marso hanggang sa paglubog ng araw ng ika-22 ng Marso: petsa ng liwanag ng araw ay **ika-22 ng Marso 2027**.

Ang takdang kalendaryo ay naglalagay ng 1 Nisan sa Abril 8 at 14 Nisan sa **Abril 21, 2027**. Tatlumpung araw ang pagitan, sa isang taon ng anim na taon kung saan ito pinakamahalaga.

Isang buong buwan ang pagitan. At ang 2027 ang nag-iisang outlier year sa buong saklaw.

Kaya narito ang kahinaan, na sinabi nang malakas: ang petsang Marso 27–28, 2027 ay umiiral lamang sa ilalim ng kalendaryong obserbasyonal. Kung ang takdang kalendaryo ang tama, ang petsang iyon ay hindi lamang isang araw ng kapistahan, ang argumento ng mga Unang Bunga para dito ay mawawala, at ang simula ng 1290 ay kailangang nasa ibang lugar.

Tama ang kalendaryo ng obserbasyon, dahil sa tatlong dahilan sa itaas. Hindi iyan isang maliit na tanong, at ang mga taong hindi sumasang-ayon ay hindi mga hangal. Ito ang palagay na may pasanin sa ilalim ng mas malapit sa aking dalawang petsa, at nagkataon na ito ay nahuhulog sa isang taon sa anim na taon kung saan ang pagpili ay gumagawa ng isang buwan na may pagkakaiba. Kung iyon ang nakakaabala sa iyo, dapat ay ganoon din. Sapat na ang aking pagkaabala kaya gumugol ako ng mahabang oras sa kabanatang ito.

At ngayon ang magandang balita

Tingnan mo ulit ang huling hanay ng mesang iyan.

Sa 2030, eksaktong magkatugma ang dalawang kalendaryo. Hindi humigit-kumulang. Sa araw na iyon, sa bawat piging ng taglagas:

Pista	Kalendaryo	ngNakapirming
-------	------------	---------------

	obserbasyon	kalendaryong rabbiniko
Yom Teruah (1 Tishri)	28 Setyembre 2030	28 Setyembre 2030
Yom Kippur (10 Tishri)	Oktubre 7, 2030	Oktubre 7, 2030
Nagsisimula ang Sukkot (1512 Oktubre 2030 Tishri)		12 Oktubre 2030
Ang ika-1,335 na araw	Disyembre 21, 2030	Disyembre 21, 2030

Sana'y tanggapin mo na lang 'yan, dahil binabago nito ang kailangan mong tanggapin para seryosohin mo ang natitirang bahagi ng aklat na ito.

Hindi nakadepende sa kalendaryo ko ang destinasyon.

Ang isang mambabasang tumatanggi sa lahat ng nasa kabanatang ito — na nag-iisip na ang kalendaryong obserbasyonal ay isang eksentrisidad at ang takdang kalendaryo ang tanging lehitimong kalendaryong Hebreo na mayroon — ay makakarating pa rin sa Yom Teruah sa ika-28 ng Setyembre 2030 at Yom Kippur sa ika-7 ng Oktubre 2030.

Ang dalawang petsang iyon ay hindi isang artifact ng aking pamamaraan. Dito napupunta ang parehong pamamaraan. Maaari mong alisin nang buo ang aking kalendaryo at ang dulo ay hindi magbabago.

Ang panimulang baril ay nakadepende sa kalendaryo. Ang destinasyon ay hindi.

Ito mismo ang punto kung saan nagsisimulang gamitin ng isang manunulat ng propesiya ang mga salitang tulad ng "*milagro*". **Ang pagtatagpong ito ay hindi isang himala.** Ito ang ginagawa ng dalawang sistemang lunisolar kapag nagkataong nagkasundo sila, na regular nilang ginagawa — makikita mo silang sumasang-ayon sa 2025, 2026, 2028 at 2029 sa parehong talahanayan. Ang halaga ng kasunduan sa 2030 ay depensibo, hindi ebidensya. Hindi nito pinapatunayan ang petsa. Inaalis nito ang pagtutol dito: walang sinuman ang maaaring magwalang-bahala sa mga petsa ng Setyembre at Oktubre 2030 bilang resulta ng isang gawang-bahay na kalendaryo, dahil ang karaniwang kalendaryo rin ang gumagawa ng mga ito.

Iyon lang ang ginagawa nito. Sapat na.

Kabanata 3 — Ano ang Maituturing na Ebidensya

Ginugol ko ang mga unang taon ng aking buhay-trabaho bilang isang intelligence analyst bago ko ito ginugol bilang isang mangangaral. Una ay isang Korean

linguist, pagkatapos ay si Dari. Ang trabaho ay tingnan ang mga pira-pirasong impormasyon at magsabi ng isang bagay na kapaki-pakinabang tungkol sa kung ano ang ibig sabihin nito, habang nililinaw kung gaano kalaking kumpiyansa ang aktwal na sinusuportahan ng mga ebidensya.

Ang disiplina ng itinaturo ni Job, at ang isa na gusto kong iparating sa aklat na ito, ay **hindi lahat ng iyong mga pahayag ay pantay-pantay ang lakas, at ang pagkukunwaring hindi ang dahilan kung bakit mo napapatay ang mga tao.** Ang isang pagtatasa na nagpapakita ng lahat ng bagay sa parehong kumpiyansang tono ay walang saysay dahil hindi matukoy ng mambabasa kung aling mga bahagi ang dapat pag-isipan.

Karamihan sa mga sulatin tungkol sa propesiya ay may ganitong problema. Ang aritmetika, kasaysayan, interpretasyon, at haka-haka ay inihahatid sa iisang tinig sa iisang tomo, at ang mambabasa ang hahayaang ayusin ito. Kaya aayusin ko ito para sa iyo.

Apat na baitang

Bawat pahayag sa aklat na ito ay nabibilang sa isa sa apat na kategorya, at sasabihin ko sa iyo kung alin habang nagpapatuloy ako.

Antas 1 — ARITMETIKO. Kinakailangang sumusunod sa mga input nito. Hindi maaaring mali maliban kung mali ang isang input. *Ang* $390 \times 7 = 2730$ ay Antas 1. Gayundin ang $70 + 1960 = 2030$. Hindi mo kailangang magtiwala sa akin para sa anumang paghahabol sa Antas 1; kailangan mo ng calculator.

Antas 2 — KASAYSAYAN. Mahusay na pinatutunayan sa talaang pangkasaysayan. Ang pagkubkob ni Sennacherib sa Jerusalem noong 701 BC ay Antas 2 — na itinakda ng kanon ng eponym ng Asiria, ng sariling inskripsiyon ni Sennacherib sa Prisma, at ng 2 Hari 18–19 nang hiwalay. Ang boto ng Knesset noong Enero 23, 1950 ay Antas 2. Maaaring suriin ang mga ito sa anumang disentang akda ng sanggunian, at babanggitin ko ang mga pinagmulan.

Antas 3 — INTERPRETIBO. Isang argumento sa pagbasa ng isang teksto. Hindi magkasundo ang mga taong makatuwiran, seryoso, at may takot sa Diyos. Ang 390 taon ni Ezekiel ay nagsimula sa pagkubkob noong 701 BC ay Antas 3. Ang pagpaparami ng tagal ng "pitong panahon" sa Levitico 26 ay Antas 3. **Ang dalawang argumentong may pasan sa aklat na ito ay parehong Antas 3**, kaya naman nakakakuha sila ng isang buong kabanata bawat isa sa halip na isang talata.

Antas 4 — PROPETIKO. Isang paghahabol sa hinaharap na hango sa mga antas 1 hanggang 3. Hindi pa napapatunayan. Lahat ng tungkol sa 2027 at 2030 ay Antas 4. Pinaniniwalaan ko ang mga ito nang may pananalig. Sa katunayan, pinaniniwalaan ko ang mga ito bilang napatunayan na.

Ang isang kadena ay kasinglakas ng pinakamahina nitong kawing, at ang pinakamahina nitong kawing ay ang Tier 3. Ironiko, kung sa aking palagay lamang, ang Tier 4 na kawing ay *mas* maaasahan kaysa sa Tier 3 dahil pinagtibay ito sa akin ng Diyos.

Ang pagkakaiba sa pagitan ng converging at fitting

Ang pangunahing argumento ng aklat na ito ay ang tagpo: apat na orasan, iba't ibang petsa ng pagsisimula, iba't ibang haba, iba't ibang multiplier, na lahat ay magtatapos sa 2030.

Dalawang pagtutol ang dumarating diyan, at magkaibang pagtutol ang mga iyon.

Ang una ay natagpuan ko ang taon at binaligtad ang apat na ruta patungo rito. Iyan ay tinatawag na curve-fitting, at ito ang karaniwang paraan ng pagkabigo ng pagtatakda ng petsang makapropesiya. Kung bibigyan ng sapat na kalayaan sa iyong mga parameter, maaari mong maabot ang anumang taon na gusto mo mula sa anumang panimulang punto sa Banal na Kasulatan. Sinumang nagpaparatang ng paratang na iyan ay may kinikilingan at walang pag-iisip, hindi karapat-dapat sa datos.

Ang pangalawa ay mas banayad at ito ang mas makakagulo sa akin sa libro ng iba: **ang pagkakasundo sa pagitan ng mga sanggunian na hindi naman talaga magkakahiwalay ay mas mababa ang halaga kaysa sa inaakala.** Ang apat na saksi na sumasang-ayon ay makapangyarihan. Apat na salaysay na pawang nagmula sa iisang sanggunian ay inulit ng isang saksi. Seryoso kong tinutugunan ang pagtutol na iyon kaya binigyan ko ito ng sarili nitong seksyon — Sinusuri ng Kabanata 9 ang bawat orasan para sa mga ibinahaging sanggunian, ibinahaging angkla at ibinahaging galaw ng interpretasyon, at ang natuklasan ay **hindi sila** apat na independiyenteng saksi. Sinasabi ko ito doon, sa isang talahanayan, bago pa man magawa ng iba.

Unahin ang pagtutol sa curve-fitting.

Kaya ano ang nag-iiba sa convergence at fitting? Tatlong bagay, at ilalapat ko rin ang lahat ng tatlo sa sistema ng sinuman:

Ang mga parametro ba ay pinili nang hiwalay sa destinasyon? Ang mga numerong 390 at 40 ay ibinigay sa Ezekiel 4. Ang multiplier pito ay ibinigay sa Levitico 26. Ang walumpung taong henerasyon ay ibinigay sa Awit 90:10. Wala ni isa sa mga ito ang pinili ko. Ang *mga petsa ng pagsisimula lamang ang aking pinipili*, at doon talaga umiiral ang argumento — kaya naman ang Kabanata 6 at 7 ay ginugugol ang halos lahat ng kanilang haba sa pagtatanggol sa mga petsa ng pagsisimula sa halip na gumawa ng aritmetika.

Ilang digri ng kalayaan ang mayroon? Ang bawat orasan ay may dalawang malayang pagpipilian: kung saan ito nagsisimula, at kung ilang beses inilapat ang multiplier. Walong parameter sa apat na orasan, at gusto kong maging diretso na ang pangalawa ay isang tunay na pagpipilian — hindi sinasabi sa iyo ng Levitico 26 kung ilang multiplikasyon ang dapat gawin.

Pero tingnan mo kung gaano kagaspang ang pangalawang hawakan. Ang multiplier ay pito, kaya ang bawat karagdagang aplikasyon ay nag-ii-scale ng buong pangungusap ng pito. Para sa Israel, simula sa 701 BC na may 390 taon: ang zero multiplication ay dumarating sa 311 BC, ang isa ay dumarating noong AD

2030, at ang dalawa ay dumarating sa taong 18410. Para sa Juda, mula AD 70 na may apatnapung taon: ang zero ay nagbibigay ng AD 110, ang isa ay nagbibigay ng AD 350, ang dalawa ay nagbibigay ng AD 2030, ang tatlo ay nagbibigay ng taong 13790.

May eksaktong isang halaga bawat orasan na napupunta kahit saan sa naitalang kasaysayan. Hindi iyon isang hawakan na maaari mong i-tune; ito ay isang switch na may isang kapani-paniwalang posisyon. Ang mga petsa ng pagsisimula ang siyang tunay na kalayaan, kaya naman ang Kabanata 6 at 7 ay ginugugol ang halos lahat ng kanilang haba sa pagtatanggol sa mga petsa ng pagsisimula sa halip na gumawa ng aritmetika.

Gumagawa ba ang sistema ng mga pagsusuring hindi nito kailangang ipasa?

Ito ang pinakamalakas na pagsubok, at ito ang ilalapat ko sa akin kung ako sa iyo. Ang isang akmang sistema ay nagbubunga ng eksaktong mga sagot na dapat nitong ibigay at wala nang iba. Ang isang sistemang naglalarawan ng isang bagay na totoo ay may posibilidad na magbunga ng mga sorpresa — mga resultang lumalabas mula rito nang hindi nilalayon.

May tatlo niyan sa aklat na ito, at matutuklasan mo ang mga ito mamaya. Ang agwat sa pagitan ng 1290 ni Daniel at 1260 ni Juan ay lumabas na eksaktong tatlumpung araw, na siyang eksaktong haba ng panahon ng apostasiya, at hindi ko ito inilagay doon — ito ang pagkakaiba sa pagitan ng dalawang numerong isinulat na may anim na raang taon ang pagitan ng dalawang may-akda. Ang agwat sa pagitan ng 1260 at 1250 ay lumabas na eksaktong sampung araw, at mayroong eksaktong isang pares ng mga kapistahan sa buong kalendaryong Hebreo na may sampung araw ang pagitan, at ang mga bilang ay napupunta sa magkabilang dulo nito. At ang 1335 ni Daniel ay napupunta sa anibersaryo ng muling pag-aalay ng Templo, na hindi ko napansin hanggang sa sinabi sa akin ng spreadsheet.

Wala sa tatlong iyan ang kailangang gumana. Hindi sila ang dahilan kung bakit binuo ang sistema. Kapag ang isang modelo ay patuloy na nagbibigay ng mga tamang sagot sa mga tanong na hindi mo itinanong, iyon ang tanda ng isang modelo na sumusubaybay sa isang bagay na totoo.

Ang mali ko

Sinabi ko sa introduksyon na ang pagbuo ng webpage ng beripikasyon ay nakatagpo ng dalawa sa sarili kong mga pagkakamali. Narito ang mga iyon, dahil ang isang aklat na nagsasabing maaaring suriin ay dapat magpakita kung ano ang nalilikha ng pagsusuri nito.

Ang tuntunin ng pagbibilang. Inilarawan sa Kabanata 1 — dalawang magkaibang inklusibo/eksklusibong kumbensyon sa aking unang aklat, apat na pahina ang pagitan. Inayos sa pamamagitan ng pagdedeklara ng isang tuntunin at paglalapat nito sa lahat ng dako.

Ang pagkawasak ng Templo. Sa *Pagtuturo ng Kasaysayan Bago Ito Nangyari*, isinulat ko na ang Templo ay nawasak “noong Paskuwa, 70 CE.”

Mali iyan. Malinaw si Josephus, at gayundin ang Mishnah. Isinara ni Titus ang mga pader ng Jerusalem noong Paskuwa, ika-14 ng Nisan, noong bandang kalagitnaan ng Abril 70 AD — ang lungsod ay puno ng mga peregrino, kaya nga naging kapaha-pahamak ang pagkubkob. Ngunit ang Templo mismo ay hindi nasunog hanggang ika-9 o ika-10 ng Av, mga tatlo at kalahating buwan ang lumipas, noong unang bahagi ng Agosto.

Pinagsama ko ang isang pagkubkob sa isang kaganapan. Isa itong karaniwang pagkakamali at akin pa rin ito.

Ang nakakatuwa ay kung ano ang nangyari noong itinama ko ito. Ang orasan ng Juda ay nangangailangan ng pagitan mula Paskuwa hanggang Paskuwa upang mapunta sa Paskuwa 2030. Nagsimula ang *pagkubkob* noong Paskuwa. Nasunog ang Templo noong Agosto. Kaya ang naitama na katotohanan — ang pagkubkob, hindi ang pagkasunog — ang siyang tunay na nag-aangkla nang maayos sa bilang.

Dahil sa pagkakamali, mas humihina ang sarili kong argumento. Mas madalas itong nangyayari kaysa sa inaasahan ng mga tao, at isa itong argumento para suriin ang iyong trabaho kahit na gusto mo ang iyong konklusyon.

Ang ginagawa at hindi inaangkin ng aklat na ito

Apat na bagay, para malinaw tayo bago tayo magsimula.

Inaangkin ko na sinabihan ako ng Diyos ng mga bagay-bagay. Tatalakayin ko nang maayos ang pagtutol na "walang nakakaalam ng araw o oras" sa huling kabanata, ngunit hindi ko ito hahayaang hindi masagot nang walumpung pahina, kaya narito ang maikling bersyon. Binanggit ng aklat na ito ang isang petsa. Dumarating ito sa petsang iyon sa pamamagitan ng paghihinuha mula sa mga teksto at kasaysayan, tinitipon ang napakaraming katotohanan at tinitingnan kung paano sila magkakaugnay.

Hindi ko sinasabing patunay ang kahit isang linya ng argumentong ito. Wala ni isa sa apat na orasan ang makakakumbinsi sa akin nang mag-isa. Maaaring nagkataon lamang ang alinman sa mga ito; ang Bibliya ay isang malaking aklat at

maraming numero rito. Ang argumento ay ang tagpo. Sinasabi ko iyan nang malinaw at paulit-ulit para walang sinuman ang magkamali rito bilang isang aklat na nakabatay sa isang kalkulasyon lamang.

Sinasabi ko ngang hindi ko maikakaila ang mga petsa ng pagsisimula ko. Tier 3 ang mga ito. Pinagtatanggol ko ang mga ito. Maaaring may tumutol, ngunit mali sila.

Hindi ko inaangkin na ako ay isang espesyal na tao. Gumagamit ang Diyos ng mga taong nagsisisi. Ako ay isang taong lubos na inialay ang kanyang sarili sa paglilingkod sa Panginoon nang may kabanalan, espesyal lamang ako dahil bihira ang mga taong ganito.

Iyan ang mga pangunahing tuntunin. Ngayon ang mismong argumento.

BAHAGI II — ANG DALAWANG PANGUNGUSAP

Ang dalawang kabanatang may karga, at ang dalawang orasan na kanilang itinakda.

Kabanata 4 — Ezekiel 4: Dalawang Bilangguan, Dalawang Sentensiya

Isang kakaibang bagay ang hiniling kay Ezekiel.

“Tungkol naman sa iyo, humiga ka nang patagilid sa iyong kaliwa, at ilagay mo ang kasamaan ng sangbahayan ni Israel doon; iyong dadanasin ang kanilang kasamaan ayon sa bilang ng mga araw na iyong hihiga roon. Sapagka't aking itinakda sa iyo ang bilang ng mga araw ayon sa mga taon ng kanilang kasamaan, tatlong daan at siyamnapung araw: sa ganito mo dadanasin ang kasamaan ng sangbahayan ni Israel. Kapag natapos mo na ang mga ito, hihiga ka ulit nang patihaya, ngunit sa iyong kanang tagiliran, at dadanasin mo ang kasamaan ng sambahayan ni Juda; itinakda ko ito sa iyo para sa apatnapung araw, isang araw para sa bawat taon.” — Ezekiel 4:4–6

Bago iyon, sa mga talata 1 hanggang 3, sinabihan siyang gumawa ng isang bagay na kakaiba:

*“Ngayon, ikaw na anak ng tao, kumuha ka ng isang ladrilyo, ilagay mo sa harap mo, at maguhit ka roon ng isang lungsod, ang Jerusalem. Pagkatapos ay kubkubin mo iyon... Pagkatapos ay kumuha ka ng isang bakal na plato, at ilagay mo iyon na parang pader na bakal sa pagitan mo at ng lungsod, at iharap mo ang iyong mukha roon upang ito ay makubkob, at kubkubin mo iyon. **Ito ay magiging tanda sa sambahayan ni Israel**.”*

Isang ladrilyo na may nakaguhit na lungsod. Mga tanggulan na itinayo sa paligid nito. Isang bakal na kawali — ang salita ay ang karaniwang salitang Hebreo para sa isang patag na plato — na nakatayo nang tuwid sa pagitan ng propeta at ng lungsod. At pagkatapos ay 390 araw sa isang gilid at 40 araw sa kabila, bawat araw ay kumakatawan sa isang taon.

Apat na bagay ang itinatag sa anim na talatang ito, at nais kong gamitin ang mga ito upang ipakita kung gaano pinagtatalunan ang mga ito.

Hindi mapag-aalinlangan: ang isang araw ay kumakatawan sa isang taon

Tuwirang sinasabi sa bersikulo 6: *“isang araw para sa bawat taon.”* Ito lamang ang

pagbabagong-anyo ng yunit sa aklat na ito, at ginamit ko ito rito dahil ginagawa ito mismo ng sipi. Walang tumututol tungkol dito.

Hindi mapag-aalinlanganan: mayroong dalawang magkahiwalay na pangungusap

Ang Israel ay nakakuha ng 390. Ang Juda ay nakakuha ng 40. Sila ay ibinibigay nang hiwalay, ipinapanganak nang hiwalay, at hindi sila pinagsama-sama sa iisang 430.

Ang ilang salin ng Griyegong Septuagint ay nagbabasa ng 190 sa halip na 390 para sa unang numero, at pinagsasama ng ilang tagapagsalin ang mga bilang upang umabot sa 430 at makita ang isang sinasadyang pag-uulit ng 430 taon sa Ehipto. Ginagamit ko ang Hebreong Masoretiko na 390 at pinapanatili kong hiwalay ang mga pangungusap, dahil ang mismong sipi ay nagpapanatili sa kanila na hiwalay — magkakaibang panig, magkakaibang bansa, magkakaibang tagal, at isang malinaw na tagubilin na kumpletuhin ang una bago simulan ang pangalawa.

Ang pagbasa ng dalawang bansa ay siyang hinihingi rin ng kasaysayan. Noong panahon ni Ezekiel, ito ay dalawang magkaibang pampulitikang entidad na may dalawang magkaibang talaan. Ang hilagang kaharian, ang Sambahayan ni Israel — sampung tribo na humiwalay sa ilalim ni Jeroboam matapos hatiin ng kayabangan ni Rehoboam ang kaharian — ay lubusang sumamba sa idolatriya kaya't inilarawan ng Diyos ang Kanyang Sarili bilang hiniwalayan siya. Siya ay winasak ng Asiria at ipinatapon at hindi na bumalik. Ang katimugang kaharian, ang Sambahayan ni Juda, ay hindi rin naging tapat, ngunit paulit-ulit at bahagyang nagsisi, hindi kailanman hiniwalayan, at naingatan.

Dalawang bansa, dalawang talaan, dalawang pangungusap. Iyan ang teksto.

Ano ang ibig sabihin ng bakal na kawali

Ngayon, pupunta tayo sa interpretasyon, kaya bababa ang antas.

Ang kawali ay nasa pagitan ng propeta — na gumaganap bilang hukbong kumukubkob — at ng lungsod. Ito ay isang harang. Ang komentaryo mismo ng Diyos sa talata 3 ay ito ay *“isang tanda sa sambahayan ni Israel.”* Nang oras na para lumipat ng panig para sa Juda, wala ang kawali.

Nabasa ko ang harang na nangangahulugang **ang pagkubkob na inilalarawan nito ay hindi magtatagumpay**. Hindi makalalampas ang hukbo. May nakatayo sa pagitan ng kumukubkob at ng lungsod.

Ang pagbasang iyan ay may malinaw na kandidato sa kasaysayan. Ang Jerusalem ay kinubkob nang higit sa isang beses, at ang mga pagkubkob ay nahahati sa dalawang uri. Ang pagkubkob ni Nabucodonosor noong 586 BC ay nagtagumpay; ang mga pader ay gumuho, ang Templo ay nasunog, ang mga tao ay pumunta sa Babilonia. Ang pagkubkob ni Titus noong AD 70 ay nagtagumpay; ang parehong bagay ay nangyari muli. Ngunit noong 701 BC, kinubkob ni Sennacherib ng Asiria ang Jerusalem at **nabigo**.

Ang pagkabigong iyon ay isa sa mga pinakanapatunayang pangyayari sa sinaunang Malapit na Silangan, at pinatutunayan ito mula sa magkabilang panig. Itinala sa Ikalawang Hari 19 ang anghel ng Panginoon na sinaktan ang kampo ng Asiria at ang pag-atras ni Sennacherib patungong Nineveh. At ang sariling Prisma ni Sennacherib — ang kanyang opisyal na salaysay, na isinulat ng kanyang sariling mga eskriba, na may lahat ng dahilan upang magyabang — ay naglalarawan sa pagkulong kay Hezekias sa Jerusalem *“tulad ng isang ibong nakakulong sa hawla”* at pagkatapos, kapansin-pansin, ay hindi kailanman nagsabing nakuha niya ang lungsod. Isang hari ng Asiria na sumakop sa isang kabisera ang nagsabi nito nang

detalyado. Ang isang ito ay hindi.

Isang hindi matagumpay na pagkubkob sa Jerusalem, na inilalarawan ng isang harang na hindi kayang lampasan ng kumubkob. Nakikita kong natural lang iyon, at narito ako para sabihin sa iyo na tama ito.

Ang ibig sabihin ng dalawang panig

Ito ang argumentong pinagbabatayan ng buong libro, kaya babagalan ko na lang ang paliwanag.

Si Ezekiel ay humiga sa kaliwang bahagi para sa Israel, pagkatapos ay sa kanang bahagi para sa Juda, na nakaharap sa buong lungsod. Bakit tinukoy ng teksto kung aling panig?

Ang pinakasimpleng sagot ay heograpikal: nakaharap sa silangan, ang hilaga ay nasa iyong kaliwa at ang timog ay nasa iyong kanan. Ang Israel ang hilagang kaharian, ang Juda ang timog. Ang kaliwa ay katumbas ng hilaga ay katumbas ng Israel; ang kanan ay katumbas ng timog ay katumbas ng Juda. Iisa lang ang pagbasa, ito ang pagbasa ng karamihan, at sapat na ito upang ipaliwanag ang detalye, ngunit ipapakita ko sa iyo na mali ito. **Ang isang mambabasang titigil doon ay walang mawawala tungkol sa pagkakakilanlan ng dalawang bansa at walang makukuhang orasan.**

Ang aking paniniwala — kasunod ng gawain ng Messiah 2030 Project, kung saan ko ito unang natagpuan — ay ang mga gilid ay nagko-code din ng **direksyon sa oras**.

Narito ang argumento. Ang Hebreo ay isinusulat mula kanan pakaliwa. Ang mata ng isang mambabasang Hebreo ay nagsisimula sa kanang margin at naglalakbay pakaliwa. Kung ilatag mo ang isang pagkakasunod-sunod ng mga pangyayari sa paraan ng paglalatatag ng mga salita ng isang eskriba na Hebreo — at ganito nga ang pagkakasunod-sunod ng mga pangyayaring Hebreo — ang mga naunang pangyayari ay nasa kanan at ang mga sumunod na pangyayari ay nasa kaliwa.

Ang propeta ay nakahiga sa tabi ng isang paglalarawan ng isang kinubkob na Jerusalem. Ang pagkubkob ay ang nakapirming punto sa gitna ng dayagram. At siya ay nakahiga sa isang gilid nito, pagkatapos ay sa kabila.

- **Kaliwang bahagi, Israel, 390 taon.** Ang kaliwa ng pagkubkob sa timeline mula kanan pakaliwa ay nangangahulugang *pagkatapos* ito. Ang 390 taon ng Israel ay tumatakbo mula sa pagkubkob.
- **Kanang bahagi, Juda, 40 taon.** Ang kanan ng pagkubkob ay nangangahulugang *bago* ito. Ang 40 taon ng Juda ay tumatakbo upang magtapos sa isang pagkubkob.

Kung tama iyan, hindi lang dalawang tagal ang ibinigay kay Ezekiel kundi dalawang direksyon, at ang pagkubkob na inilalarawan sa ladrilyo ang siyang bisagra ng parehong pangungusap.

Ngayon, hayaan mong makipagtalo ako laban sa aking sarili dahil karapat-dapat mong makita ang kontra-kaso nang buong lakas.

Ang pagtutol. Napakabigat nito para sa isang detalye ng posisyon. Si Ezekiel ay isang propetang nakahiga sa lupa, hindi isang dibuhista na gumagawa ng diagram ng iskala. Kung ang ibig sabihin ng Diyos ay "ang mga taong ito ay tumatakbo pagkatapos ng pagkubkob" at "ang mga ito ay tumatakbo bago ito," mayroon siyang bokabularyo para sabihin ito — ang Hebreo ay may mga ordinaryong salita para sa bago at pagkatapos — at sinabi Niya ang mga ito sa ibang bahagi ng Ezekiel nang madali. Ang pagbabasa ng kronolohikal na direksyon kung saang bahagi ng kanyang katawan nakahiga ang isang lalaki ay hinuha mula sa isang direksyon sa entablado. Ito ay matalino. Ang matalino ay hindi katulad ng totoo.

Ramdam ko ang lakas niyon.

Ang isasagot ko. Tatlong bagay.

Una, ang detalye ay *tinukoy* nang dalawang beses, at ang espesipikasyon ay hindi gumagana sa ilalim ng pagbasang heograpiko lamang. Kung ang kaliwa at kanan ay tumutukoy lamang sa hilaga at timog, ang mga gilid ay pandekorasyon — ang teksto ay malinaw nang pinangalanan ang parehong bahay nang sabay-sabay. Binigyan ng Diyos si Ezekiel ng maraming simbolikong gawain at ang mga detalye sa pangkalahatan ay may kahulugan.

Pangalawa, ang bakal na kawali ay nakaturo sa parehong direksyon. Sa ilalim ng purong heograpikong pagbasa, ang kawali ay isang harang na hindi na kailangang ipaliwanag dahil ang pagkubkob ay hindi na kailangang tukuyin. Sa ilalim ng pagbasang hawak ko, tinutukoy ng kawali *kung aling* pagkubkob — ang hindi matagumpay — at sinasabi sa iyo ng mga panig kung aling daan ang bibilangin mula rito. Ang dalawang detalye ay nagtutulungan, na isang ebidensya na sila ay magkakasama.

Pangatlo: **ang pagbasa ay nakumpirma sa ibaba ng agos, hindi sa itaas ng agos.** Walang sinuman ang kukuha nito mula lamang sa Ezekiel 4, kung babasahin nang walang paunang salita. Ang nagpapatibay sa akin ay kapag sinundan mo ito, ang parehong pangungusap ay nagtatapos sa iisang taon sa pamamagitan ng dalawang magkaibang ruta, at sa taong iyon din dumarating ang dalawa pang orasan. Ang pagbasa ay pinatutunayan ng kung ano ang nalilikha nito, hindi ng sarili nitong ebidensya.

Iyan ay isang lehitimong anyo ng argumento — ganito kahalaga ang isang hipotesis sa anumang disiplina — ngunit hindi ito ang pinakamalakas na anyo, at hindi ko ito ikukumpara. Kung hindi mangyari ang downstream convergence sa Kabanata 6 at 7, dapat mong alisin ang pagbasang ito. Tumataas o bumababa ito ayon sa resulta nito.

Antas 3. Ikinakatwiran, hindi napatunayan. Ang pinakamatinding pagtutol ay nakasaad nang buo. Diyan na natin ito itatakda, at ngayon ay maaari mo na itong timbangin.

Ang ibinibigay sa atin ng Ezekiel 4

- Dalawang bansa, dalawang pangungusap: 390 taon at 40 taon. (*Tier 2 — sinasabi ng teksto.*)
- Ang isang araw ay kumakatawan sa isang taon. (*Ikalawang Baitang — talata 6 ang nagsasabi nito.*)
- Isang pagkubkob na nabigo, minarkahan ng isang bakal na harang. (*Tier 3 — ikinakatwiran.*)
- Ang mga taon ng Israel ay tumatakbo mula sa pagkubkob na iyon; ang pagtakbo ng Juda patungo sa isang pagkubkob. (*Tier 3 — nangatuwiran, at ito ang mahinang kawing.*)

hindi ibinibigay sa atin ng Ezekiel 4 ay anumang pahiwatig na maaaring paramihin ang mga bilang na ito. Para diyan, kailangan nating bumalik siyam na raang taon, sa isang kabanata ng Levitico na halos walang nagbabasa.

Kabanata 5 — Levitico 26: Pinarami ng Pito

Ang Levitico 26 ay ang kabanata kung saan sinabi ng Diyos sa Israel, bago pa man sila makapasok sa lupain, kung ano ang eksaktong mangyayari kung iiwan nila Siya roon.

Hindi ito komportableng kabanata. Ito rin ang pinaka-kawili-wili sa istrukturang kabanata sa Torah, dahil hindi ito nagbabanta ng isang parusa. Nagbabanta ito ng isang tumataas na serye ng mga ito, nang paunti-unti, na may malinaw na tuntunin para sa pagpapalala — at isinasaad nito na ang tuntunin ay apat na magkakahiwalay na beses.

v.18 — *“Kung pagkatapos ng mga bagay na ito ay hindi ninyo Ako susundin, ay parurusahan ko kayo nang pitong beses pa dahil sa inyong mga kasalanan.”* **v.21** —

"Kung gayon, kung kayo nga ay kikilos nang may pagkapoot laban sa Akin, at ayaw ninyong sundin Ako, ay dadagdagan ko ang salot sa inyo nang pitong beses ayon sa inyong mga kasalanan." v.24 — "ay kikilos ako nang may pagkapoot laban sa inyo; at ako, ako nga, ay sasaktan kayo nang pitong beses dahil sa inyong mga kasalanan." v.28 — "ay kikilos ako nang may poot laban sa inyo, at ako, ako nga, ay parurusahan ko kayo nang pitong beses dahil sa inyong mga kasalanan."

Apat na babala. Bawat isa ay may kondisyon sa patuloy na pagtanggi. Bawat isa ay tumutukoy ng **pitong beses** .

Ang istruktura ay hindi mapagkakamalan at ito ay sinadya: ito ay isang unti-unting sistema ng parusa na may nakasaad na multiplier. Anuman ang ibig sabihin ng "pitong panahon," sinasabi ito ng Diyos nang apat na beses sa isang kabanata, at sa bawat pagkakataon ay pinapagana ito ng parehong kondisyon — *hindi ka pa rin nagsisi*.

Ang tanong na bumabalik sa kabanatang ito

Ang lahat ngayon ay nakasalalay sa dalawang salitang Hebreo: **שבע** (*sheva*), pito, at ang pariralang itinayo mula rito.

Mayroong dalawang pagbasa, at ang mga ito ay tunay na magkaiba.

Pagbasa A — intensidad. Ang "pitong beses pa" ay nangangahulugang pitong beses ang tindi. Mas malala, mas mahirap, mas masinsinan. Ang "pito" ay ginagamit sa paraang madalas gamitin ng Kasulatan, bilang ang bilang ng kaganapan — isang ganap at tapos na sukat ng pagkastigo. Sa ilalim ng pagbasang ito, ang parirala ay walang sinasabi tungkol sa kung gaano katagal ang isang bagay.

Pagbasa B — tagal. Pinararami ng "Pitong beses" ang pangungusap. Kung ang termino ay 390 taon at hindi ito nagbunga ng pagsisisi, ang termino ay magiging 390×7 .

Ang pagbasa A ang posisyon ng karamihan. Inilalahad ko iyan sa sarili kong mga salita. Karamihan sa mga komentarista, karamihan sa mga salin, at karamihan sa mga Bibliyang pang-aral ay binabasa ang parirala bilang nagpapatindi ng kalubhaan, hindi nagpapahaba ng oras. Ang pinakakaraniwang salin sa Ingles na "pitong beses," ay natural na nagpapahiwatig ng antas sa halip na haba. Kung tinanong mo ang mga iskolar ng Hebreo, ang pagbasa A ay kumportableng mananalò. Mali silang lahat.

At ang aklat na ito ay nangangailangan ng Babasahin B. Kung wala ito, walang mga pangungusap na pinarami, walang 2730 taon, walang 1960 taon, at walang 2030. Ito ang bisagra. Kung tama ang Babasahin A, isara ang aklat.

Kaya hayaan ninyong ipaglaban ko ang kaso ni B, at simulan ko sa pamamagitan ng pag-amin sa kung ano ang totoo sa A.

Kung ano ang nagiging tama sa pagbasa ng intensidad

Nakukuha nito ang tamang konteksto. Ang mga parusang nakalista sa Levitico 26 ay kwalitatibo

— takot, nakakapanghinang sakit, pagkatalo, tagtuyot, mababangis na hayop, pagkubkob, kanibalismo, pagpapatapon. Lumalala ang mga ito sa katatakutan. Ang pagbabasa ng multiplier bilang tumitindi ay nagpapatindi na ang katatakutan ay natural na akma sa nakapalibot na materyal.

At ang "pito" ay talagang nagdadala ng diwa ng pagkakumpleto sa buong Kasulatan. Pitong araw ng paglikha. Pitong beses na paghihiganti para kay Cain. Si Naaman na naglubog ng pitong beses. Nagpapatawad ng pitumpung beses na pito. Walang nagbibilang ng mga iyon.

Ang pagbasa ng intensidad ay hindi isang malaking hamon. Ito ang malinaw na pagbasa ng pangungusap nang hiwalay.

Ang kaso para sa tagal

Una, ang hugis ng kabanata, dahil ang argumento ay nakasalalay dito at halos walang naglalahad nito.

	Gatilyo	Parusa
Baseline	talata 14–15 — hindi kayo susunod	kungtalata 16–17 · takot, nakakapanghinang sakit, pagkatalo
Pagtaas 1	talata 18 — <i>beses pa</i>	<i>pitong</i> talata 19–20 · langit na parang bakal, lupa ay walang ani
Pagtaas 2	talata 21 — <i>beses</i>	<i>pitong</i> gv. 22 · mababangis na hayop, mga batang dinakip, mga kalsadang inabandona
Pagtaas 3	talata 24 — <i>beses</i>	<i>pitong</i> talata 25–26 · espada, salot, tinapay na rasyon
Pagtaas 4	talata 28 — <i>beses</i>	<i>pitong</i> talata 29–33 · kanibalismo, mga lungsod na winasak, nakakalat sa mga bansa

Apat na beses, pareho ang kondisyon: *hindi ka pa rin bumaling sa Akin → pitong beses*. At pansinin kung saan napunta ang huli — sa pagkatapon, nakakalat sa mga bansa.

Isang babala tungkol sa talahanayan na iyan. Binilang ko na ang mga escalation na iyon ng isa hanggang apat, at madaling lumipat mula sa "sinasabi ng kabanata ang tuntunin nang apat na beses" patungo sa "ang tuntunin ay eksaktong apat na beses na gumagana at pagkatapos ay mawawalan ng bisa." Hindi sinasabi iyan ng teksto. Hindi nito kailanman ipinapahayag ang isang pangwakas na escalation, hindi kailanman sinasabi *at pagkatapos nito ay hindi ko na pararamihin pa*. Ang ibinibigay nito ay isang kondisyonal — *kung hindi mo pa rin babalikan, pagkatapos ay pitong beses* — na binanggit nang apat na beses.

Maging ito man ay isang pag-iisa-isa ng apat na magkakahiwalay na pangyayari o isang umiiral na tuntunin na apat na beses na idiniin upang seryosohin ito ng Israel ay isa na ring interpretasyon, at ang teksto ay nag-iiwan dito na bukas. Mas nakahilig ako sa umiiral na tuntunin: ang isang kondisyonal na inuulit sa magkaparehong anyo ay mas nagbabasang parang isang patakaran kaysa sa isang listahan, at ang kundisyong nag-uudyok dito ay hindi kailanman nakansela. Hindi ako narito upang makipagtalo sa anumang bagay. Isinugo ako ng Diyos upang sabihin sa iyo kung ano ang totoo, hindi upang maging isa sa maraming iskolar na may mga opinyon. Ang Pagbasa B – ang tagal lamang ang tama.

Ngayon ang mga argumento — pito sa mga ito, mula sa pinakamahina hanggang sa pinakamalakas, maliban sa isang argumento. Ang huli ay sadyang wala sa pagkakasunod-sunod: ito ang tapat, at ang tapat ay hindi katulad ng malakas. Ang mga argumento apat at lima ang pares ng pinagbabatayan ng kabanata, at pinakamahusay na basahin ang mga ito nang magkasama.

Una: ang Hebreo ay hindi mapagpasyahan. Ang parirala sa bersikulo 18 ay שְׁעָרַיִךְ אֵין בָּעֵינַי — *sheva al-chattotekhem*, pito sa iyong mga kasalanan. Ito ay pang-abay at walang marka. Hindi nito sinasabing "pitong beses na mas matindi," at hindi rin nito sinasabing "pitong beses na mas mahaba." Parehong makukuha sa gramatika. Ang mga salin sa Ingles na nagsasalin dito na "pitong beses" ay gumawa ng isang pagpili na hindi pinipilit ng Hebreo. Hindi nito pinatutunayan ang Pagbasa B — nangangahulugan lamang ito na ang pinto ay hindi isinasara ng gramatika, na isang mas mababang bar kaysa sa maaaring pakinggan ngunit sulit na itatag.

Pangalawa: ang parusa na talagang nagtatapos sa kabanata ay isang tagal. Ang Levitico 26 ay tumataas sa apat na yugto nito, nagtatapos sa pagkatapon — at

pagkatapos ay agad na sinusukat ang pagkatapon na iyon sa *panahon* , at partikular na sa mga taon ng sabbath:

"Kung magkagayo'y magagalak ang lupain sa kaniyang mga sabbath sa lahat ng mga araw ng kaniyang pagkawasak, habang kayo'y nasa lupain ng inyong mga kaaway; kung magkagayo'y magpapahinga ang lupain, at magagalak sa kaniyang mga sabbath." — Levitico 26:34

Ang bersikulong kasunod nito ay idinidiin ang parehong punto: sa lahat ng araw ng kanyang pagkawasak, ipinagdiriwang ng lupain ang kapahingahang hindi nito ipinagdiriwang noong naninirahan dito ang Israel.

Tingnan mo kung gaano kahigpit iyon. Ang pang-apat na *"pitong panahon"* ay nasa talata 28. Ang parusa nito ay tumatakbo hanggang talata 33 at nagtatapos sa pagkalat. At sa talata 34 — ang pinakasunod na linya — isinasaad ng teksto kung paano sinusukat ang parusang iyon: sa bilang ng mga taon. Ang pangwakas na multiplier at ang binilang na tagal ay magkatabi sa teksto, na walang anumang nasa pagitan ng mga ito.

Ang lohika mismo ng kabanata ay nagtatapos sa aritmetika. Ang isang multiplier na nakakabit sa isang parusang sinusukat ng teksto sa taon ay isang multiplier na may ginagawa sa mga taon.

Tatlo: ganito nga ang pagbilang sa pagkatapon. Nang ibilang ang pitumpung taon ng Babilonia sa 2 Cronica 36:21, ang Tagasulat ng Kronika ay diretsong bumabalik sa Levitico 26 para sa

ang dahilan: nangyari ito “*upang matupad ang salita ng Panginoon sa pamamagitan ng bibig ni Jeremias, hanggang sa ang lupain ay nasiyahan sa mga sabbath nito.*” Ang pagkatapon ay ipinaliwanag bilang mga taon ng sabbath na binabayaran, at ang pagbabayad ay binibilang. At si Daniel, sa Daniel 9:2, ay binabasa ang pitumpung taon ni Jeremias bilang isang literal na tagal, binibilang ito, at nananalangin kapag naubusan na ito.

Kaya mayroon tayong canonical precedent para sa eksaktong operasyon na aking isinasagawa: pagkuha ng panahon ng parusa mula sa Torah, pagtrato dito bilang bilang ng mga taon, pagbibilang dito, at pag-asang magtatapos ito. Ginawa iyon ni Daniel. Hindi ito isang kakaibang hakbang.

Apat: pitong beses *ano nga ba* , eksakto? Hindi ko ito sinimulang argumento. Nagmula ito sa isang pagtutol, at binago nito kung paano ko nauunawaan ang buong tanong.

Ang kalubhaan ay hindi masusukat na dami. Walang yunit kung saan ang isang parusa ay pitong beses na mas malala kaysa sa isa pang parusa. Itanong kung ano ang ibig sabihin ng isang taggutom na maging eksaktong pitong beses na mas malala kaysa sa nakaraang taggutom at ang tanong ay walang sagot — hindi dahil mahirap itong kalkulahan, kundi dahil walang maituturing na kakalkulasyon.

Ang tagal ay may yunit. Mga taon. Ang apatnapung taong sentensiya na pinarami ng pito ay isang dalawang daan at walumpung taong sentensiya, at maaaring suriin ito ng sinuman.

Ngayon, ituloy mo na. Ang parusa ay hindi isang katangiang lumulutang nang malaya sa mundo; ito ay isang bagay na ipinapataw sa mga tao, at ang pagpapataw ay nangangailangan ng oras. Samakatuwid, ang bawat parusa ay may dalawang dimensyon — gaano kahirap, at gaano katagal — at ang *kabuuang* parusa ay produkto ng pareho. Kaya kapag sinasabi ng teksto na ang parusa ay pitong beses, may sinasabi ito tungkol sa kabuuan na iyon. At sa dalawang dimensyon na binubuo ng kabuuan, eksaktong maaaring magdala ang isa ng isang factor na pito sa anumang paraan na maaaring suriin.

Mayroong tunay na pagtutol, at ito lamang ang tanging paraan upang makatakas. Ang pito ay idyomatikong tumutukoy sa pagkakumpleto sa buong Kasulatan — ang “paghihiganti ay ipapataw sa kanya nang makapito” sa Genesis 4:15 ay aritmetika lamang ninuman. Kung *ang pitong beses* sa Levitico 26 ay idyomatikong ganoon, ang ibig sabihin nito ay *ganap na* , at walang anumang dami.

Sundan ang rutang iyan at tingnan kung saan ito patungo. Kung ang bilang ay

purong idyoma, kung gayon ay wala itong sinusukat, at ang apat na pahayag ay hindi isang tumataas na pagkakasunod-sunod — ang mga ito ay parehong bagay na sinabi nang apat na beses na may lalong diin. Ang mga parusa sa mga talata 19, 22, 25 at 29 ay magiging apat na paglalarawan ng paghatol sa halip na apat na baitang pataas sa hagdan.

Kaya mayroong isang sangandaan, at ang parehong landas ay patungo sa isang lugar na maaari kong gamitin. Alinman sa *pitong beses* ay kwantitatibo — kung saan ito ay may kaugnayan sa isang kabuuan na may dimensyon ng oras, at ang tagal ang tanging dimensyon kung saan ang salik ay maaaring suriin — o hindi ito kwantitatibo, kung saan ang Pagbasa A ay hindi rin isang pagbasa tungkol sa kalubhaan na pinararami. Ito ay isang pagbasa tungkol sa Diyos na nagsasabing *ito ay seryoso* nang apat na beses.

Ang pagbasa ng intensidad ay nananatili lamang sa pangalawa at mas mahinang anyo. Hindi ito maaaring maging parehong tunay na multiplikasyon at multiplikasyon ng isang bagay na hindi masukat.

Lima: isa lamang sa dalawang pagbasa ang maaaring mali.

Sundan pa ang argumento apat nang isang hakbang. Kung ang factor ng pito ay may kaugnayan sa kalubhaan, ito ay may kaugnayan sa isang dami na walang sinuman ang makakapagsabi, makakasukat, o makakapagsuri. Gaano kabigat ang parusa bago? Hindi nakasaad. Gaano kabigat pagkatapos? Pitong beses iyon. Sa anong haba ng panahon? Hindi rin nakasaad — ang Levitico 26 ay walang itinalagang tagal sa alinman sa mga pagtataas nito.

Ang isang pahayag na binuo sa ganoong paraan ay hindi maaaring lumabas na mali. Walang obserbasyon, walang petsa, walang kalkulasyon na maaaring sumalungat dito. Anuman ang mangyari sa Israel sa loob ng tatlong libong taon, maaari itong ilarawan bilang pitong beses na mas matagal.

Ngayon, ilagay ang tagal sa tabi nito. Ang tatlong daan at siyamnapung taon, pinarami ng pito, mula sa isang nakasaad na simula, ay nagbibigay ng isang taon — at ang taong iyon ay alinman sa tama o hindi. Maaaring suriin ito ng isang pagalit na mambabasa gamit ang isang calculator sa loob ng wala pang isang minuto. Nakalabas ang leeg nito.

Ang isang pahayag na hindi maaaring mali ay hindi paggawa ng anumang trabaho. Hindi iyon kagustuhan sa kalinisan; ito ang pagkakaiba sa pagitan ng pagsasabi ng isang bagay at hindi pagsasabi ng anuman. Kung *ang pitong beses* ay isang tunay na pagpaparami ng isang tunay na dami, dapat ay posible sa prinsipyo

na matuklasan na ito ay nailapat nang mali. Isa lamang sa dalawang pagbasang ito ang nagpapangyari nito.

May masamang bersyon ng argumentong ito na isang hakbang lang ang layo. Ang masamang bersyon ay: *ang pagbasa ng tagal ay nagbibigay sa akin ng numero at ang pagbasa ng kalubhaan ay hindi, samakatuwid ang pagbasa ng tagal ay tama*. Hindi iyon isang argumento, ito ay isang kagustuhan — at ito mismo ang ibig sabihin ng isang kritiko kapag sinabi niyang ang buong sistema ay may motibasyon sa pangangatwiran. Ang paghahangad ng isang tiyak na sagot ay hindi ebidensya na ang teksto ay nagbibigay nito. Maraming teksto ang tunay na hindi nagbibigay.

Ang magandang bersyon ay isang pahayag tungkol sa kung paano kumikilos ang teksto, hindi tungkol sa kung ano ang gusto ko. **Tingnan kung ano talaga ang ibinigay kay Ezekiel.** Hindi ang "humiga roon nang matagal." Tatlong daan at siyamnapung araw, pagkatapos ay apatnapung araw — at pagkatapos, kung sakaling hindi maintindihan ang punto, isang tahasang rate ng conversion: *isang araw para sa bawat taon*. Tinukoy ng Diyos ang pangungusap at pagkatapos ay sinabi sa propeta kung aling yunit ang gagamitin sa pagbasa nito. Hindi iyon ang wika ng atmospera. Ang mga numerong ibinigay na eksakto, na may kalakip na nakasaad na conversion, ay ibinigay upang mabilang.

Ilagay iyan sa tabi ng Levitico 26 at pansinin ang katipid nito. Mayroong tiyak na multiplier sa isang kabanata at tiyak na mga termino sa isa pa. Sa ilalim ng pagbasa ng tagal, ang bawat numerong ginagamit ay nakakatugon sa isa pang numero at gumagana. Sa ilalim ng pagbasa ng kalubhaan, ang tiyak na multiplier ay hindi kailanman naaapektuhan ang mga tiyak na termino — sa halip ay kumikilos ito sa isang bagay na hindi nasusukat, habang ang 390 at 40 ay nananatili lamang pagkatapos ng kanilang unang pag-expire.

Hindi iyan patunay. Walang obligasyon ang Diyos na gawing maginhawa para sa akin ang Kanyang mga numero, at ang argumento mula sa ekonomiya ay sa wakas ay isang argumento tungkol sa kung paano dapat magkakaugnay ang isang teksto.

Ngunit kapag ang isang pagbasa ay hindi ginagamit ang bawat nakasaad na dami at ang isa naman ay ginagamit ang lahat ng mga ito, mahalagang pansinin iyon — at hindi tulad ng masamang bersyon, ito ay isang pag-aangkin tungkol sa teksto sa halip na isang pag-aangkin tungkol sa aking mga kagustuhan.

Anim: ang pagbasa ng kalubhaan ay nauubos sa kabanata bago maubusan ng kasaysayan ang hindi pagsisisi. Ang mga argumento apat at lima ay tungkol sa

kung ano ang maaaring kahulugan ng mga salita. Ito ay tungkol sa kung para saan pa rin ang kabanata.

Sa ilalim ng pagbasa ng kalubhaan, inilalarawan ng Levitico 26 ang isang saradong pagkakasunod-sunod. Apat na pagpapatindi, na nagtapos sa pagkatapon, at pagkatapos ay bumaling ang kabanata sa mga talata 40 hanggang 42 sa posibilidad ng pag-amin. Huminto ang escalator. Bilang isang salaysay ng nangyari sa Israel hanggang sa Babilonia, gumagana ito — at pagkatapos ay wala na itong sasabihin pa.

Ngunit ang kundisyong nagtulak sa bawat isa sa apat na pag-usbong na iyon ay isang bagay: *hindi pa rin kayo bumaling sa Akin*. At ang kundisyong iyon ay hindi natapos sa Babilonia. Ang Sambahayan ni Juda ay hindi bumaling sa kanilang Mesiyas sa loob ng dalawang libong taon. Kung ang gatiyo ay buhay pa rin at ang teksto ay tumigil na, kung gayon ang Levitico 26 ay isang kabanata noong ikawalo at ikaanim na siglo BC at wala nang gaanong nangyari simula noon.

Sa ilalim ng tagal ng pagbasa, patuloy pa rin itong tumatakbo. Ang bawat hindi napagsisihang pagtatapos ay nagbubunga ng isang bagong termino, at ang aritmetika ng kabanata ay patuloy na gumagana sa isang bansang tumatanggi pa rin.

Kaya ang tanong ay hindi lamang kung aling pagbasa sa Hebreo ang pinahihintulutan — pareho itong pinahihintulutan. Ito ay kung aling pagbasa ang nag-iiwan sa Levitico 26 ng anumang masasabi tungkol sa huling dalawang milenyo.

Pito — at ito ang pinakamahigpit kong pinanghahawakan — ang pagbasa ay pinatutunayan ng kung ano ang nalilikha nito. Parehong pag-amin na ginawa ko sa Kabanata 4, at sa parehong dahilan. Ilapat ang multiplier bilang tagal sa dalawang pangungusap ng Ezekiel 4 at parehong napunta sa parehong taon, sa pamamagitan ng magkaibang ruta, na may magkaibang multiplier, mula sa mga petsa ng pagsisimula na walong daang taon ang pagitan. Kung mali ang Pagbasa B, hindi iyon dapat mangyari.

Mas gugustuhin ko pang ipakita sa iyo ang pangangatwirang iyan kaysa itago. Ito ay hinuha sa pinakamahasag na paliwanag, na isang tunay na anyo ng argumento at mas mahina kaysa sa patunay.

Pansinin kung paano magkatugma ang lima at pito, dahil ang mga ito ay dalawang kalahati ng iisang operasyon. Sinasabi ng argumentong lima na ang pagbasa ng tagal ay gumagawa ng isang pahayag na maaaring mabigo. Sinasabi ng

argumentong pito na kapag pinatakbo mo ang pagsusuri, hindi ito mabibigo. Alinman sa kalahati lamang ay mahina — ang isang mapapagkamaling pahayag ay hindi samakatuwid totoo, at ang isang maswerteng resulta ay walang pinapatunayan kung ang pahayag ay hindi kailanman maaaring magkamali sa simula pa lamang. Kapag pinagsama, ang mga ito ay kung paano mo sinusubok ang anumang bagay: magsabi ng isang bagay na maaaring mali, pagkatapos ay tumingin at magsabi.

Ang bersyon ng argumentong iyan ay hindi ko ililimbag

Ang argumento apat ay may mas malakas na kamag-anak, at gusto kong ipakita sa inyo ang parehong mabuti at masamang bersyon, dahil ang pagkakaiba sa pagitan nila ay ang buong pamamaraan ng aklat na ito.

Ang mas malakas na bersyon ay nagsasabi: kailangan pa ring *ilapat ang pinaraming kalubhaan*, at ang pagbibigay ay nangangailangan ng oras. Ang tanging terminong ibinigay ng teksto para sa Juda ay apatnapung taon. Kaya ang pitong beses na mas malala na parusa ay dapat tumagal ng isa pang apatnapung taon — at kapag natapos iyon nang hindi pinagsisihan, pitong beses na mas malala muli sa isa pang apatnapung taon. Sa loob ng dalawang libong taon, iyon ay humigit-kumulang limampung termino, at ang kalubhaan ay nagtatapos sa pito hanggang ikalimampung kapangyarihan, isang numero na may apatnapu't dalawang digit. Walang sinuman ang makakaligtas doon. Samakatuwid, imposible ang kalubhaan.

Tama ang unang kalahati niyan, at ito ang pinagbabatayan ng argumento apat. Ang parusa ay kailangang ilapat sa paglipas ng panahon. Ang kalubhaan ay hindi maaaring lumutang nang walang tagal. Ang obserbasyong iyon ang nagpapaipis sa akin na ang pagbasa ng intensidad ay hindi kumpleto sa halip na sadyang hindi malamang.

Sa ikalawang kalahati ito nagkamali, at nagkakamali rin ito sa dalawang lugar.

Kailangan pa ng carrier na umabot *ng apatnapung taon*, at walang makapagpapatunay niyan.

Walang ibinibigay na tagal ang Levitico 26. Wala ni isa sa apat na pagpapahaba nito ang itinakdang haba; ang mga parusa sa mga talata 19, 22, 25 at 29 ay tatagal lamang hanggang sa susunod na pagpapahaba. Maaaring sabihin ng isang taong may hawak ng pagbasa ng intensidad na ang pinatinding parusa ay tumagal nang hindi tinukoy na haba, at hindi siya sinasalungat ng teksto. Para igiit na ang haba ay dapat apatnapung taon, kailangan kong isama ang termino ni Ezeziel sa isang kabanata na hindi kailanman

binabanggit ito — at ang pagsama ng sarili kong balangkas sa posisyon ng aking kalaban ay parehong pagkakamali ng pakikipagtalo sa isang bilog, mas mainam lang na nakabalatkayo.

At ang apatnapu't dalawang digit na numero ang pinakamahinang bahagi ng isang mahusay na argumento, hindi ang pinakamalakas. Ang talagang mali sa unbounded severity multiplication ay hindi ang paglaki ng numero. Ito ay ang *pitong beses na mas masahol pa kaysa sa pitong beses na mas masahol pa kaysa sa exile* ay hindi naglalarawan ng isang kalagayan. Ang problema ay ang incoherence, hindi ang magnitude — at iyon mismo ang puntong ibinubuo na ng argumentong apat, nang walang mga teatro.

May ikatlong dahilan, at ito ang nagdesisyon para sa akin. Kung ipagkakaloob ko na ang pinaraming kalubhaan ay nangangailangan ng paulit-ulit na termino, hindi ko pinabulaanan ang pagbasa ng intensidad — tahimik ko itong ginawang pagbasa ng tagal at pagkatapos ay idineklara ang tagumpay. Ang isang kalaban na tunay na naniniwala na ang *pitong beses* ay nangangahulugang *ganap, ganap, sa mabuting sukat* ay hindi nakatuon sa anumang paulit-ulit na termino, kaya ang reductio ay hindi kailanman nakakarating sa kanya. Natalo lamang nito ang isang posisyon na walang sinuman ang humahawak. Gayunpaman, maliwanag na kung ang parusa ay pinarami nang "ganap" kung gayon maaari ba itong "ganap" na pinarami muli? May pagsisisi man o wala, ang parusa ay maaabot sana ang limitasyon ng kalubhaan nito.

Inilalahad ko ito nang detalyado para sa isang dahilan na mas malaki kaysa sa argumentong ito. Ang isang malaking bilang ay nakakapanghikayat nang labis sa nilalaman nito, at ang makahulang pagsulat ay matagal nang nakagawian na maabot ang isa. Kung hihilingin ko sa iyo na suriin ang aking aritmetika sa lahat ng iba pang bahagi ng aklat na ito, kailangan kong maging handa na itapon ang kalkulasyon na higit na nakakaakit sa akin. Ang isang ito ay nakakaakit sa akin at hindi ko ito inililimbag.

Isa pang pagsisiwalat habang nandito ako. Isang naunang burador ng kabanatang ito ang nagtalo na nililimitahan ng Levitico 26 ang mga pagtataas sa apat — mga talata 18, 21, 24, 28 — kaya ang kalubhaan ay hindi kailanman maaaring lumampas sa pito hanggang sa ikaapat. **Hindi ko rin iyon naunawaan. Hindi sinasabi ng teksto ang isang limitasyon.** Binabasa ko ang isang limitasyon sa isang padron, na siyang hakbang na ginagamit ko sa aklat na ito na hinihiling sa ibang tao na huwag gawin. Wala na ito.

Kung ang patakaran ay bukas para sa lahat, bakit ito titigil sa 2030?

Iyan ang natitirang tanong, at ako ang magtatanong nito bago ang iba.

Kung ang Levitico 26 ay nagsasaad ng isang umiiral na tuntunin sa halip na isang listahan ng apat, kung gayon ang tuntunin ay nananatili pa rin sa tuwing ang isang termino ay natapos nang hindi pinagsisihan. Ang sentensya kay Juda ay pinarami noong AD 70 at muli noong AD 350. Nang ang kasalukuyang termino ay natapos noong 2030 habang ang Juda ay hindi pa rin nagsisisi, bakit hindi na lang muling ipinatupad ang tuntunin — 1960 pinarami ng pito, isa pang 13720 taon?

Walang sagot sa aritmetika diyan. Masayang magpapatuloy ang aritmetika. Ang sagot ay kailangang magmula sa labas ng aritmetika, at ito ang buong dahilan kung bakit umiiral ang aklat na ito: **ang pagkakasunod-sunod ay hindi nauubusan ng mga pagdurugtong, nauubusan ito ng oras.** Ang Levitico 26 ay hindi

nagtatapos sa paglala. Nagtatapos ito, sa mga talata 40 hanggang 42, sa pag-amin at isang naalala na tipan. Ang mga pagpaparami ay hindi ang patutunguhan; ang mga ito ang nangyayari habang ang patutunguhan ay tinatanggihan.

Ang ikinakatuwiran ng Kabanata 10 hanggang 12 ay sa taong 2030 *ay titigil ang pagtanggap* — na pagkatapos mawalan ng bisa ang sentensya ay may limang buwan kung saan ang mga hindi nagsisisi ay itataboy, hindi pupuksain, at pagkatapos ay babalik ang Mesiyas at ang kaayusang kinabibilangan ng sentensya ay magtatapos. Ang isa pang pagpaparami ay mangangailangan ng isa pang labintatlong libong taon ng isang tipan na sinabi ng Diyos na aalalahanin Niya.

Kaya ang punto ng paghinto ay hindi ang pagbasa mula sa kabanata. Binabasa ito mula sa lahat ng iba pang nasa aklat na ito — tatlong iba pang orasan ang lumapag sa parehong taon, ang bilang ng araw ay nagtatapos sa mga kapistahan ng taglagas, ang pagkakasunod-sunod ng kapistahan ay hindi pa natatapos ni Hesus. Kung mabigo ang mga iyon, kung gayon oo, ang inaasahan ay 13790 at hindi 2030.

Bakit hindi kailanman naging alinman/o

Isa pang kaisipan, at ito ang pinakamakapaki-pakinabang sa kabanatang ito.

Itinakda ko ito sa simula bilang dalawang magkasalungat na pagbasa, A at B, at ang pag-frame na iyon ang karaniwang paraan ng pagtatanong. Sa tingin ko ngayon ay mali ang pag-frame, at ang argumento apat ang dahilan.

Ang parusa ay may dalawang dimensyon — gaano kabigat at gaano katagal — at ang dami nito ay produkto ng pareho. Ang kalubhaan nang walang tagal ay hindi mas magaan na parusa; hindi ito parusa, dahil walang anumang ipinapataw sa sinuman. Ang katagalan nang walang kalubhaan ay walang laman sa parehong paraan. Walang dimensyon na umiiral nang mag-isa. Kaya ang *"pitong beses na parusa"* ay hindi kailanman isang pagpipilian sa pagitan ng pagpaparami ng isang dimensyon o ng isa pa. Ito ay isang pag-aangkin tungkol sa dami, at ang dami ay binubuo ng pareho.

Na nangangahulugang ang Pagbasa A at Pagbasa B ay hindi magkatunggali. Ang Pagbasa A ay naglalarawan ng isang dimensyon ng bagay; ang Pagbasa B ay naglalarawan ng dimensyon kung saan ang bilang ay maaaring aktwal na masuri. Kung ang isang tao ay hindi matututo mula sa isang parusa, ang pagpapahaba at pagpapatindi nito ay parehong gawa ng isang matiyagang awtoridad, hindi dalawang magkatunggaling teorya tungkol sa kung ano ang ibig sabihin ng

awtoridad na iyon.

Hindi nito nabubuwag ang pagtutol. Ang pagbasa ng tagal ay kailangan pa ring magdala ng aritmetika nang mag-isa, at ito ay Tier 3 pa rin — naniniwala ka pa rin sa akin na ang mga taon ang ikinakabit ng pito. Ngunit kung nalaman mo sa kabanatang ito na ang Levitico 26 ay tungkol sa kalubhaan, pansinin na maaari kang maging ganap na tama at gumagana pa rin ang aklat na ito. Inilalarawan mo ang dimensyong hindi ko binibilang. Walang anumang bagay doon ang nagpapawala sa kabilang dimensyon.

Ang ibinigay sa atin ng Levitico 26

- Isang nakasaad na multiplier: **pito** . (*Tier 2 — nasa teksto ito, apat na beses.*)
- Isang nakasaad na dahilan: **patuloy na pagtanggong magsisi** . (*Tier 2.*)
- Isang nakasaad na istruktura: **apat na magkakasunod na pagtataas** . (*Tier 2.*)
- Ang multiplier ay naaangkop sa *tagal* ng pangungusap. (*Tier 3 — pinagtatalunan sa itaas. Ang minoryang pagbasa. Ang bisagra ng aklat na ito.*)
- At isang tala kung ano ang halaga ng katayuang minorya na iyon. Ang mayorya ay binabasa nang *pitong beses* bilang kalubhaan, at malakas kong sinabi na ang karamihan ay mali — ikinatuwiran ko na ang kalubhaan at tagal ay dalawang dimensyon ng iisang dami, na isa lamang sa mga ito ang maaaring magdala ng masusuring salik na pito, at ang isang pagbasa na nagpaparami sa hindi masukat na dimensyon ay kailangang magpaliwanag kung ano ang pinararami nito. Iyan ay isang mas makitid na pahayag kaysa sa "lahat ng iba ay nagkakamali," at ito lamang ang kailangan ko.

Dalawang pangungusap mula sa Ezekiel 4. Isang multiplier mula sa Levitico 26.

Iyan ang buong toolkit. Ngayon, magbibilang tayo.

Kabanata 6 — Orasan ng Israel

Dalawang pangungusap, isang multiplier, apat na tuntunin sa pagbibilang. Ngayon ay tatakbo tayo sa unang orasan.

Kung saan ito nagsisimula

Ang 390 taon ni Ezekiel ay nabibilang sa Sambahayan ng Israel, ang hilagang kaharian — ang sampung tribo na humiwalay sa ilalim ni Jeroboam at hindi na bumalik.

Sa ilalim ng pagbasang ipinaglalaman sa Kabanata 4, ang mga taon ng Israel ay nasa *kaliwa* ng pagkubkob na inilarawan sa ladrilyo, na sa timeline ng mga Hebreo mula kanan pakaliwa ay nangangahulugan na tumatakbo sila **pasulong mula rito**. At ang bakal na kawali ay nagmamarka ng pagkubkob na iyon bilang isang pagkubkob na hindi kayang tiisin ng kumubkob.

May isang hindi matagumpay na pagkubkob sa Jerusalem na nakatala. **701 BC.**

Si Sennacherib, hari ng Asiria, ay sumalakay laban sa mga nakukutaang lungsod ng Juda at sinakop ang mga ito. Pagkatapos ay dumating siya sa Jerusalem, at hindi niya ito sinakop. Isinasalaysay ng Ikalawang Hari 18–19 at Isaias 36–37 ang kuwento mula sa loob — ang pagbibigay-pugay kay Hezekias, ang talumpati ni Rabsaces sa pader, ang salita ni Isaias, ang pananakit ng anghel ng Panginoon sa kampo, at ang pag-uwi ni Sennacherib sa Nineveh kung saan kalaunan ay pinatay siya ng kanyang mga anak sa templo ng kanyang diyos.

Ang talaan ng Asiria ay nagsasalaysay ng parehong kuwento mula sa labas, at ang katahimikan nito ay mas malakas kaysa sa talumpati ng Bibliya. Ang Sennacherib's Prism, ang opisyal na mga talaan na isinulat ng sarili niyang mga eskriba, ay ipinagmamalaki ang pagkuha ng apatnapu't anim sa mga napapaderang lungsod ni Hezekias at ang pagkulong kay Hezekias mismo sa Jerusalem "*tulad ng isang ibong nakakulong sa hawla*." At pagkatapos ay huminto ito. Itinatala nito ang mga natanggap na tributo. Hindi nito kailanman inaangkin ang lungsod. Isang hari ng Asiria na kumuha ng isang kabisera ang nagsabi nito, nang may katagalan, kasama ang mga numero. Inilarawan nito ang isang hawla at nagpatuloy.

Antas 2. Ang petsa ay itinalaga nang hiwalay ng kanon ng eponym ng Asiria, ng Prisma, at ng salaysay sa Bibliya, at ito ay halos kasing-tiyak ng anumang petsa noong ikawalong siglo BC. Isang minorya ng mga iskolar ang nagmumungkahi ng pangalawang kampanya noong bandang 688–686 BC upang malutas ang isang problema tungkol sa edad ni Tirhakah; ang karamihan ay naniniwala sa iisang kampanya noong 701. Ginagamit ko ang petsa ng karamihan, na siyang tradisyonal din.

hindi ko ginagamit. Ang hilagang kaharian ay bumagsak sa kamay ng Asiria at ipinatapon noong bandang 722 BC — kinubkob ang Samaria nang tatlong taon at

nasakop, ang populasyon ay muling nanirahan, ang sampung tribo ay nawala. Iyan ang malinaw na kandidato para sa pagsisimula ng parusa sa Israel, at hindi ito ang petsang ginagamit ko. Hindi ito nagbubunga ng 2030; 722 BC + 2730 taon na lupain noong 2009, na wala saanman. Binanggit ko ito dahil gusto kong makita mo na alam kong may alternatibo at hindi ito gumagana, kaysa matuklasan mo ito at magtaka.

Ang simula noong 701 BC ay nagmula sa argumento sa Kabanata 4 — ang hindi matagumpay na pagkubkob, na minarkahan ng griddle — hindi mula sa paghahanap ng petsa ng pagsisimula na magbubunga ng sagot na gusto ko. Kung tinanggihan mo ang Kabanata 4, dapat mo itong tanggihan. Iyan ang dependency, ayon sa nakasaad.

Ang unang termino

$$701 \text{ BC} + 390 \text{ taon} = 311 \text{ BC}$$

(Antas 1. Sa astronomikal na pagnunumero: $-700 + 390 = -310$, na 311 BC.)

Ang orihinal na hatol sa Israel ay natapos noong 311 BC.

Nagsisi ba ang Sambahayan ni Israel noong 311 BC? Hindi. Walang Sambahayan ni Israel na nagsisi — ang sampung tribo ay nakakalat sa mga bansa at ganoon na ang nangyari sa loob ng apat na siglo. Natapos ang sentensya at walang nagbago.

May iba pang nangyayari noong 311 BC, at gusto ko itong hawakan nang maingat, dahil ito mismo ang uri ng detalyeng labis na binibigyang-diin sa mga aklat na tulad nito.

Ang totoo: Ang tagsibol ng 311 BC ay ang panahon ng Panahon ng Seleucid. Nabawi ni Seleucus I ang Babilonia, at ang panahon na nagmula sa muling pagsakop na iyon ay naging pamantayang kalendaryo ng buong Malapit na Silangan sa loob ng maraming siglo. Sa pagtutuos ng Babilonia, na siyang pinagtibay ng mga Hudyo, ang unang taon ay nagsisimula sa 1 Nisan — 3 Abril, 311 BC.

At tinanggap nga ito ng mga Hudyo. Tinawag nila itong *minyán shtarot*, ang Panahon ng mga Kontrata. Ito ang sistema ng pagpepetsa na ginamit sa 1 Macabeo. Lumilitaw ito sa mga legal na dokumento ng mga Hudyo, sa mga kontrata ng kasal at mga bill of sale, sa loob ng mahigit isang libong taon. Matagal nang wala pang mga haring Seleucid, ang mga eskriba ng mga Hudyo ay nagpepetsa pa rin sa kanilang mga dokumento mula sa taon na pumasok ang isang Griyegong heneral sa Babilonia.

Mayroong isang tunay na imahe doon. Sa taon na natapos ang hatol sa Israel nang walang pagsisisi, sinimulan ng mga Hudyo na lagyan ng petsa ang kanilang sariling mga kontrata sa pamamagitan ng paghahari ng isang haring Hentil — at patuloy na ginagawa ito sa loob ng isang milenyo.

Ang hindi totoo, at ang hindi ko aangkinin: walang nangyari sa Judea noong 311 BC. Walang labanan, walang pananakop, walang pagpapalit ng pinuno. Sinakop ni Ptolemy ang rehiyon noong 312 at umatras; muling sinakop ito ni Antigonus; ang Kapayapaan ng mga Dinastiya noong 311 ay nag-iwan ng bukas na tanong at walang nalutas sa sitwasyon. Ang pangmatagalang kontrol ng mga Ptolemaiko ay hindi dumating hanggang pagkatapos ni Ipsus noong 301.

Kaya ang kahalagahan ng 311 BC ay kalendaryo, hindi militar. Ito ay isang kawili-wiling resonansya at hindi ito ebidensya. Ang aritmetika ay hindi nakasalalay dito sa anumang paraan, at kung ang Seleucid Era ay nagsimula sa ibang taon, ang orasan ay tatakbo nang eksakto pareho. Isinasama ko ito dahil ito ay kapansin-pansin at minarkahan ko ito dahil ang striking ay hindi katulad ng probative.

Ang pagpaparami

Walang pagsisisi. Nalapat ang Levitico 26.

$$390 \times 7 = \mathbf{2730 \text{ taon}}$$

(Antas 1.)

Ngayon, isang tanong na mas mahalaga kaysa sa hitsura nito: **mula kailan?**

Dalawang pagpipilian. Alinman sa ang pinarami na termino ay tumatakbo mula 311 BC, kung kailan natapos ang unang termino — o papalitan nito ang orihinal na termino at pinaglingkuran mula sa pagkubkob, 701 BC.

Ginagamit ko ang pangalawa. Ang pangungusap na pinarami ay mula pa noong 701 BC.

Narito kung bakit. Hindi sinasabi sa Levitico 26 na “at pagkatapos ay magdaragdag ako ng karagdagang parusa.” Sinasabi nito na “*Parurusahan ko kayo nang pitong beses pa dahil sa inyong mga kasalanan*” — ang parehong mga kasalanan, na pinarusahan nang pitong beses. Ang layunin ng pagpaparami ay ang mismong hatol, hindi isang bagong hatol na idinagdag sa luma. Ang isang hukom na nagpaparami ng isang hatol ng pito ay hindi nagdaragdag ng magkakasunod na termino; siya ay muling nagpapataw ng parusa para sa parehong pagkakasala. At ang isang hatol ay ibinilin mula sa bisagra ng orihinal na hatol na nakasabit, na para sa Israel ay ang pagkubkob noong 701 BC.

Tigilan mo na ang salitang — *bisagra* . Mas marami itong gagawin sa susunod na kabanata kaysa rito, at kung ang tuntuning ginagamit ko ay lumabas na dalawang tuntunin na nakasuot ng maskara, dito mo ako mahuhuli na gumagawa nito.

(Tier 3 — ito ay isang interpretative choice at masasabi kong ganoon. Kung ang multiplied term ay uulitin mula 311 BC, makukuha mo ang $311 \text{ BC} + 2730 = \text{AD } 2420$, at walang magiging libro. Mahalaga ang choice at ipinaglaban ko ito sa halip na ipagpalagay.)

Ang resulta

$$\mathbf{701 \text{ BC} + 2730 \text{ taon} = \text{AD } 2030}$$

(Antas 1. Astronomikal: $-700 + 2730 = 2030$.)

Tingnan mo kung gaano kalayo ang distansya kung gusto mo. Mula 701 BC hanggang 1 BC ay 700 taon. Isa pang taon ang magdadala sa iyo sa AD 1. Iyan ay 701 taon na ginugol, na natitira ang 2029 mula AD 1 — na tatapusin sa AD 2030.

Ang hatol sa Sambahayan ng Israel, na pinarami ng pitong beses gaya ng tinukoy sa Levitico 26, ay magtatapos sa **2030**.

Walang pinapatunayan ang isang orasan

Ang ibig kong sabihin ay ganoon.

Kung ito ang buong argumento, hindi na sana ako sumulat ng libro tungkol dito. Ang isang arithmetic chain mula sa isang pinagtatalunang petsa ng pagsisimula hanggang sa isang pinagtatalunang multiplier hanggang sa isang target na taon ay eksakto kung ano ang hitsura ng curve-fitting mula sa labas, at maghihinala ako kung ito ay nasa kamay ng iba.

Pansinin kung gaano kalaking bahagi ng kabanatang ito ay nasa Tier 3 sa halip na Tier 1. Madali lang ang aritmetika.

— Hindi mahirap na kabuuan ang 390 beses 7. Ang *mga argumento* ay nasa mga pagpipilian lamang: na ang griddle ay nagmamarka ng isang bigong pagkubkob, na ang kaliwang bahagi ay nangangahulugang pasulong sa oras, na ang multiplier ay nagpapahaba ng tagal, na ang pinarami na termino ay tumatakbo muli mula sa orihinal na simula. Apat na interpretative na hatol, bawat isa ay maipagtatanggol, walang tiyak, lahat ng mga ito ay akin upang ipagtanggol.

Kaya naman napakahalaga ng pangalawang orasan. Gumagamit ito ng ibang kasaysayan, ibang petsa ng pagsisimula, ibang bilang ng mga taon, at ibang bilang ng mga multiplikasyon. Dalawang bagay lamang ang mayroon ito: ang parehong kabanata ng Ezekiel at ang parehong tuntunin mula sa Levitico.

Kung mali ang pagbasa, ang pangalawang orasan ay dapat na mapunta sa ibang lugar.

Kabanata 7 — Orasan ni Juda

Mas maikli ang pangalawang pangungusap ni Ezekiel at mas mahusay na naidokumento ang kasaysayan nito, dahil tinatalakay nito ang mga pangyayari sa sentro ng Bagong Tipan.

“Pagkatapos mong matapos ang mga ito, hihiga ka sa pangalawang pagkakataon, ngunit sa iyong kanang tagiliran, at dadanasin mo ang kasamaan ng sambahayan ni Juda; aking itinakda sa iyo ang apatnapung araw, isang araw sa bawat taon.” — Ezekiel 4:6

Apatnapung taon. Kanang tagiliran.

Sa ilalim ng pagbasa sa Kabanata 4, ang kanang bahagi sa timeline mula kanan pakaliwa ay nangangahulugang *mas maaga* — ang apatnapung taon ng Juda ay hindi tumatakbo pasulong pagkatapos ng isang pagkubkob, tumatakbo ang mga ito **patungo sa isa**. Ang pangungusap ay nagtatapos sa isang pagkubkob sa halip na magsimula sa isa.

Kaya kailangan natin ng apatnapung taon na nagtatapos sa isang pagkubkob sa Jerusalem. At mayroon nga, at hindi ito malabo.

Mula sa pagpapako sa krus hanggang sa pagkubkob

Si Hesus ay ipinako sa krus noong Paskuwa, ika-5 ng Abril AD 30.

(Antas 3. Ang petsang iyan ay mula sa binyag noong 26 AD at sa tatlo at kalahating taong ministeryo, at ang binyag noong 26 AD ay mula sa pagtutuos ng minorya sa ikalabinlimang taon ni Tiberio sa Lucas 3:1. Tatalakayin ko ito nang maayos sa ibaba, dahil ito ang pang-apat na mahinang kawing sa aklat na ito at hindi ko ito idadaan sa iyo sa isang pantulong na sugnay.)

Pagkalipas ng apatnapung taon, noong Paskuwa noong 70 AD, tinapos ni Titus ang pagtatayo ng mga pader ng Jerusalem.

Hindi nagkataon ang tiyempo dahil sa kakila-kilabot nito. Inilarawan ni Josephus ang isang lungsod na puno ng mga peregrino ng Paskuwa nang magsara ang mga linya ng mga Romano — ang populasyon na nakulong sa loob ay mga populasyon ng pista, hindi mga residente, kaya naman ang taggutom na sumunod ay kasing-sakuna nito. Nagsimula ang pagkubkob noong Paskuwa.

30 AD + 40 taon = 70 AD

(Antas 1.)

Apatnapung taon, mula sa Paskuwa patungo sa Paskuwa, mula sa pagpapako sa krus hanggang sa pagkubkob. At sa pagitan, isang pambansang desisyon.

Sinabi ni Hesus kung ano ang layunin ng apatnapung taon. *“Jerusalem, Jerusalem, na pumapatay sa mga propeta at bumabato sa mga sinugo sa kaniya! Makailang beses kong ninais na tipunin ang iyong mga anak, kung paanong tinitipon ng inahin ang kaniyang mga sisiw sa ilalim ng kaniyang mga pakpak, at ayaw ninyo. Narito, ang inyong bahay ay iniwan sa inyo na wasak!”* (Mateo 23:37–38.) At sa daan patungo sa krus: *“Sapagkat darating sa iyo ang mga araw na magtatayo ang iyong mga kaaway ng isang bakod laban sa iyo, at kukubkubin ka at ikukulong ka sa magkabilang panig, at iguguho ka nila sa lupa, at ang iyong mga anak sa loob mo, at hindi nila iiwan sa iyo ang isang bato sa ibabaw ng isa pa, sapagkat hindi mo nakilala ang panahon ng iyong pagdalaw.”* (Lucas 19:43–44.)

Apatnapung taon ng pangangaral ng mga apostol sa mga patyo ng Templo. Apatnapung taon ng alok na nakabukas. Apatnapung taon ang bilang sa Bibliya para sa isang panahon ng pagsubok — ang ilang, ang baha, si Jonas sa Nineve, si Moises sa bundok, ang Panginoon sa disyerto. Ito ang apatnapung taon ng Juda.

Ang pagwawasto na utang ko sa iyo

Narito ang pangalawa sa dalawang pagkakamali na ipinangako kong ipapakita sa iyo.

Sa una kong aklat, isinulat ko na ang Templo ay nawasak “noong Paskuwa, 70 CE.” Mali iyon, at mahalagang maging tumpak sa halip tungkol sa nangyari, dahil ang naitama na bersyon ang siyang talagang kailangan ng argumento.

ang *pagkubkob* noong Paskuwa — 14 Nisan, bandang kalagitnaan ng Abril, AD 70. Nasunog ang *Templo* noong 9 o 10 Av, humigit-kumulang tatlo at kalahating buwan ang lumipas, sa mga unang linggo ng Agosto. Itinala ni Josephus ang ikasampu ng Av; itinala ng Mishnah ang ikasiyam, at mula noon ay pinanatili ng tradisyong Hudyo ang ikasiyam bilang Tisha B'Av, ang pag-aayuno para sa parehong Templo.

Ginuhog ko ang apat na buwang pagkubkob sa iisang pangyayari. Karaniwang pagkakamali. Akin pa rin.

Ngunit tingnan ang ginagawa ng pagtutuwid. Ang orasan ng Juda ay kailangang tumakbo mula Paskuwa hanggang Paskuwa kung ito ay magtatapos sa Paskuwa sa 2030 — at ang pagkubkob, hindi ang pagsunog, ang pangyayari sa Paskuwa. Pagpapako sa krus noong Paskuwa AD 30, pagkubkob noong Paskuwa AD 70.

Apatnapung taon, piging sa piging, paglilinis.

Ang maling bersyon ng katotohanan ay nagpapahina sa argumento. Ang tamang bersyon naman ay nagpapahigpit dito. Kadalasan ay ganoon ang nangyayari kapag sinusuri mo ang sarili mong gawa, at ito ang pinakamahusay na argumento na alam ko para gawin ito.

Ang unang pagpaparami

Nagsisi ba ang Juda noong 70 AD? Bumagsak ang lungsod, sinunog ang Templo, tumigil ang mga sakripisyo at hindi na muling nagpatuloy. Hindi bumaling ang bansa sa Mesiyas nito.

Ang Levitico 26 ay naaangkop.

$$40 \times 7 = \mathbf{280 \text{ taon AD } 70 + 280 = 350 \text{ AD}}$$

(Antas 1.)

At narito, muli, mayroon akong dapat itama sa halip na angkinin.

May isang totoong pangyayari sa malapit. Sumiklab ang pag-aalsa ng mga Hudyo laban kay Constantius Gallus noong **351**, hindi 350 — si Gallus ay ginawang Cesar noong Marso ng 351, sumunod ang pag-aalsa, at mariin itong natalo ni Ursicinus, winasak ang Diocaesarea (Sepphoris) at winasak ang Tiberias at Lydda.

Iyan ay magkatabi. Hindi ito eksakto, at tatawagin ko itong magkatabi sa halip na i-round off ito sa isang hit. Walang tiyak na pinatutunayan sa mismong 350 AD. Maaari akong makarating sa 351 sa pamamagitan ng pagsasaayos ng petsa ng pagsisimula o sa pamamagitan ng pagbibilang nang inklusibo kung saan ako bumilang eksklusibo sa ibang lugar, at hindi ko gagawin iyon, dahil sa sandaling simulan kong i-nudge ang mga kumbensyon upang makagawa ng isang resonance land, tumigil na ako sa paggawa ng aritmetika at nagsimula nang gumawa ng ibang bagay.

Hindi ito kailangan ng aritmetika. Ang AD 350 ay isang waypoint sa isang kadena, hindi isang piraso ng ebidensya. Ayos lang ang kadena kung walang nangyari sa taong iyon.

Ang pangalawang pagpaparami

Wala pa ring pagsisisi. Kaya muling nalalapat ang tuntunin — at ito ang ikaapat na yugto ng paglala na inilalarawan sa Levitico 26, ang huli sa kabanata.

Dito ko gustong baguhin kung paano ito karaniwang isinusulat, kasama na kung

ako mismo ang magsulat.

Ang natural na paraan ng pagsulat ng susunod na hakbang ay $280 \times 7 = 1960$. Tama iyan, at nag-aanyaya ito ng isang malinaw na pagtutol: ang 280 ay mukhang isang numerong pinili dahil dinadala ka nito sa gusto mong puntahan.

Ngunit ang 280 ay hindi isang independent number. Ito ay 40×7 . Kaya ang pangalawang multiplikasyon ay:

$$40 \times 7 \times 7 = 40 \times 7^2 = 1960 \text{ taon}$$

Ang orihinal na apatnapung taong sentensiya ni Judah, pinarami ng pito **nang dalawang beses sa** .

Hindi iyan isang kosmetikong muling pagpapahayag. Hindi inilalarawan ng Levitico 26 ang isang iisang pagpaparami; inilalarawan nito ang isang *serye* ng mga ito, apat na yugto ang lalim, bawat isa ay na-trigger ng parehong patuloy na pagtangga. Ang isang pangungusap na dumaan sa dalawang yugto ng pagpapataas na iyon ay ang orihinal na pangungusap na pinarami ng pitong parisukat. Isinulat bilang 40×7^2 , ang utos ng Levitico ay makikita sa mismong ekspresyon. Isinulat bilang 280×7 , mukhang isang arbitraryong numero na nakakakuha ng arbitraryong pagtaas.

Parehong aritmetika, na ang pinagmulan nito ay nasa pahina.

$$\text{AD } 70 + 1960 \text{ taon} = \text{AD } 2030$$

(Antas 1.)

Isa o dalawa ang panuntunan? — ang tanong na pang-angkla

Ngayon, tingnang mabuti ang angkla, dahil dito dapat abutin ng isang alertong mambabasa ang panulat.

ng Israel ay mula 701 BC — ang *simula* ng kanyang orihinal na sentensya. Ang sentensya naman ng Juda ay mula AD 70 — ang *katapusan* ng kanya. Ang kanyang sentensya ay nagsimula sa pagpapako sa krus noong AD 30

Sabihin mo nang direktso: mukhang dalawang magkaibang tuntunin ang mga iyan. At kung ang mga iyan ay dalawang magkaibang tuntunin, pinili dahil ang bawat isa ay nagkataong nagbunga ng 2030, kung gayon ang aklat na ito ay ginagawa mismo ang inaakusahan nito sa lahat. Patakbuhin ang alternatibo at tingnan kung

gaano karaming sagabal dito. Ang Israel mula sa pagtatapos ng kanyang termino ay $311 \text{ BC} + 2730 = \text{AD } 2420$. Ang Juda mula sa simula ng kanya ay $\text{AD } 30 + 1960 = \text{AD } 1990$. Wala sa mga ito ang nakaligtas. Parehong sensitibo sa angkla ang parehong orasan, at pinili ko ang angkla na gumagana sa bawat kaso.

Kaya may utang ako sa iyo ng isang patakaran na tunay na iisang patakaran.

Narito na. **Ang pinaraming termino ay inihahain pasulong mula sa pagkubkob — sa parehong kaso.** Ang pagkubkob ay ang bisagra. Ito ang bagay na iginuhit ni Ezekiel sa ladrilyo at itinayo ang kanyang mga kuta sa paligid at inilagay ang bakal na kawali sa harap, at ito ay nasa gitna ng buong karatula. Ang pagkubkob sa Israel ay noong 701 BC. Ang pagkubkob sa Juda ay noong 70 AD. Ang parehong pinaraming pangungusap ay nagmumula sa pagkubkob na nauukol sa kanila.

Ang ibinibigay ng dalawang panig ay hindi dalawang tuntunin. Ito ang kinaroroonan ng *orihinal* na hatol ng bawat bansa kaugnay ng pagkubkob nito — at iyon mismo ang dahilan kung bakit naroon ang katawan ni Ezekiel. Kaliwang bahagi, Israel: ang kanyang 390 taon ay nasa kaliwa ng pagkubkob sa isang timeline mula kanan pakaliwa, kaya't ang mga ito ay tumatakbo pasulong mula rito, at samakatuwid ang kanyang pagkubkob ay nasa *simula* ng kanyang termino. Kanang bahagi, Juda: ang kanyang 40 taon ay nasa kanan, kaya't ang mga ito ay tumatakbo hanggang sa isang pagkubkob, at samakatuwid ang kanyang pagkubkob ay nasa *katapusan* ng kanyang termino.

Isang tuntunin para sa pagpaparami — ibigay ito mula sa pagkubkob. Isang tuntunin para sa heometriya — ang gilid ay nagsasabi sa iyo kung saang dulo ng orihinal na termino nagaganap ang pagkubkob. Ang pagkubkob ng Israel ang nagbubukas ng kanyang pangungusap; ang pagkubkob ng Juda ang nagsara ng kanya. Kaya naman ang 701 BC ang simula ng isang pagbilang at ang 70 AD ang simula ng isa pa, at hindi ito isang kumbensyon na inilipat ko sa kalagitnaan.

Dalawang tala tungkol diyan.

Hindi ito isang pag-aangkin na ang oras ay tumatakbo nang paurong. Ang apatnapung taon ng Juda ay tumakbo nang pasulong tulad ng sa iba — 30 AD hanggang 70 AD. Ang mga panig ay tungkol sa paglalagay sa isang diagram, hindi tungkol sa direksyon ng mga taon na ginagalawan. Kapag ang orihinal na termino ay natapos nang hindi pinagsisihan, ang bagong termino ay inihahatid nang pasulong mula sa bisagra, dahil iyon lamang ang direksyon na maaaring ipatupad ang isang pangungusap.

At ginagawa nitong mas marami ang naiaambag ng Kabanata 4 kaysa noong isang oras ang nakalipas. Ang kaliwa-at-kanang pagbasa ang siyang pinakamalaking interpretasyon sa aklat na ito. Ito na ngayon ang nagbibigay ng mga angkla pati na rin ang mga direksyon. Kung ang mga panig na iyon ay walang ibang ibig sabihin kundi *hilaga* at *timog* — na isang makatwirang bagay na isipin, at sinabi ko ito sa Kabanata 4 — kung gayon ang orasan ni Judah ay walang prinsipyong dahilan upang magsimula sa AD 70 sa halip na AD 30, at ang AD 30 ay nagbibigay ng 1990. Ang buong istruktura ay nakasabit sa isang detalye kung saan nagsisinungaling ang isang propeta. Sinasabi ko ito sa isang pangungusap para walang sinuman ang kailangang maghukay para dito.

Ang Paskuwa na 70 AD plus 1960 taon ay **Paskuwa ng 2030**.

Dalawang orasan, walang ibinahaging input

Ilagay ang mga ito nang magkatabi.

	Sambahayan ng Israel	Ang Sambahayan ni Judah
Pangungusap (Ezekiel 4)	390 taon	40 taon
Simulan	701 BC	AD 30
Direksyon mula sa pagkubkob	pasulong (kaliwang bahagi)	patungo rito (kanang bahagi)
Magtatapos ang unang termino	311 BC	AD 70
Mga Pagpaparami	isa	dalawa
Pinarami ang termino	$390 \times 7 = 2730$	$40 \times 7^2 = 1960$
Tumatakbo mula sa	701 BC	AD 70
Magtatapos	AD 2030	AD 2030

Tingnan kung ano ang *hindi* pinag-iiba ng dalawang kolum na ito.

Magkaibang pangungusap — 390 at 40, walang hinango sa isa't isa. Magkaibang petsa ng pagsisimula, pitong siglo ang pagitan, itinatag mula sa ganap na magkakaibang mga pangyayaring pangkasaysayan sa pamamagitan ng ganap na magkakaibang mga argumento. Magkaibang direksyon sa timeline. Magkaibang bilang ng mga multiplikasyon — isa at dalawa. Magkaibang mga huling termino — 2730 taon at 1960 taon.

Dalawang bagay ang kanilang pinaghahatian: ang kabanata ng Ezekiel na nagtatalaga sa kanila, at ang tuntunin mula sa Levitico na nagpaparami sa kanila.

At magtatapos ang mga ito sa parehong taon.

Sinabi ko sa Kabanata 3 na ang isang sistemang naglalarawan ng isang bagay na totoo ay may posibilidad na magbunga ng mga resultang hindi nito nilayon. Ito ang una sa mga ito. Maaari ko sanang pinili ang petsa ng pagsisimula ng Juda upang maisakatuparan ito — ngunit hindi ako ang pumili nito, ang pagpapako sa krus ang pumili, at ang apatnapung taon hanggang sa pagkubkob ay kung ano lamang ang ibinigay sa iyo ng kasaysayan. Ang pagtatagpo ay maaaring isang pagkakataon o ito mismo ang bagay.

May isang pagkakataon pa ngang hindi nangyari. May dalawa pang orasan sa Kabanata 9.

Bago tayo magpatuloy: ang pang-apat na mahinang kawing

Sinabi ko na sa iyo na may apat na lugar kung saan mamarkahan ko ang sarili kong argumento bilang mahina. Ang Kabanata 2 ay may kalendaryo. Ang Kabanata 4 ay may kaliwa't kanang pagbasa. Ang Kabanata 5 ay may tagal na pagbasa ng Levitico 26. Narito ang pang-apat, at nararapat ito sa kabanatang ito dahil ang orasan ng Juda ay nagsisimula dito.

Ang petsa ng pagpapako sa krus noong 30 AD ay nakadepende sa posisyon ng isang minoryang iskolar.

Ganito ang takbo ng kadena. Ang Lucas 3:1 ay nagpepetsa ng ministeryo ni Juan, at samakatuwid ang binyag ni Hesus, hanggang sa ikalabinlimang taon ni Tiberio Cesar. Si Hesus ay mga tatlumpu (Lucas 3:23). Ang ministeryo ay tumagal ng tatlo at kalahating taon, sa apat na Paskuwa (Juan 2:13, 5:1, 6:4, 11:55). Kaya: ang ikalabinlimang taon ni Tiberio, kasama ang tatlo at kalahating taon, ang siyang nagbibigay ng pagpapako sa krus.

Naging maayos ang lahat noong ika-labinlimang taon ni Tiberio.

Ang pagtutuos ng karamihan ay binibilang mula sa pagkamatay ni Augustus noong Agosto 19, 14 — ang petsa kung kailan naging *nag-iisang* emperador si Tiberio, at ang petsa kung kailan binibilang nina Tacitus, Suetonius, at Dio ang kanyang paghahari. Dahil dito, ang ikalabinlimang taon ay nasa huling bahagi ng AD 28 o unang bahagi ng 29, at ang pagpapako sa krus noong bandang AD 32 o 33. Ito ang pangunahing pananaw at pinanghahawakan ng karamihan sa mga historyador at karamihan sa mga iskolar ng Bagong Tipan. Muli, mali ang karamihan.

Ang pagtutuos ng minority ay binibilang mula sa co-regency ni Tiberius — ang pagkakaloob ng pantay na awtoridad sa mga lalawigan na ginawa noong mga AD 11 hanggang 13, na inilarawan ni Velleius Paterculus, na nabubuhay noong panahong iyon. Dahil dito, ang ikalabinlimang taon ay bandang AD 26, at ang pagpapako sa krus noong AD 30.

Gumagamit ako ng minority reckoning. Ibinibigay nito ang AD 26 at AD 30.

Mayroong pangalawang dependency sa loob nito, at nararapat ito rito sa halip na sa isang talababa. Ang tatlo at kalahating taong ministryo ay nakasalalay sa pagbilang ng apat na Paskuwa sa ebanghelyo ni Juan. Tatlo sa mga ito ay malinaw — 2:13, 6:4 at 11:55 ay pawang tinatawag na Paskuwa. Ang pang-apat, ang Juan 5:1, ay nagsasabing "isang kapistahan ng mga Hudyo," nang walang tiyak na pantukoy, at isang malaking kalipunan ng iskolarsip ang nagbabasa nito bilang ibang kapistahan; Ang Pentecostes at mga Tabernakulo ay parehong karaniwang iminumungkahi. Kaya ang pagbasa ng apat na Paskuwa ay may pasanin din, at ito ay pinagtatalunan.

Parehong maipagtatanggol ang dalawa. Sumulat si Lucas para sa mga tagapakinig sa probinsya sa silangang mga probinsya, kung saan ginamit ang awtoridad ni Tiberio mula sa co-regency; ang ikalabinlimang taon na binibilang mula sa grant ng probinsya ay mauunawaan sana ni Teofilo. At ang petsang AD 30 ay may malaking suporta, kabilang ang Miyerkules, ika-14 ng Nisan, na akma sa kronolohiya ng linggo ng pagdurusa.

Pero sasabihin ko sa iyo na nalutas na ang tanong, dahil nalutas na, ngunit ang isang mambabasang susuri ay makakahanap ng mayorya laban sa akin sa loob ng mga sampung minuto.

Narito ang nakabatay dito. Kung ang pagpapako sa krus ay noong 33 AD sa halip na 30 AD, ang apatnapung taon ng Juda ay tatakbo hanggang 73 AD sa halip na 70 AD — at ang 73 AD ay hindi isang pagkubkob sa Jerusalem noong Paskuwa; ito ay ang pagbagsak ng Masada. Hindi magsasara ang orasan. **Ang orasan ng Juda ay nangangailangan ng petsang 30 AD.**

Ang orasan ng Israel ay wala. Ito ay nakaangkla noong 701 BC at hindi dumadampi sa alinman dito.

Kaya sa dalawa kong pangungusap, ang isa ay nakadepende sa isang pinagtatalunang kronolohiya at ang isa ay hindi, at napupunta pa rin sila sa parehong taon. May halaga iyon. Hindi sulit na magpanggap na ang pinagtatalunang pangungusap ay hindi pinagtatalunan.

Iyan ang kumpletong hanay para sa Bahagi II: ang kalendaryo sa Kabanata 2, ang kaliwa-at-kanang pagbasa sa Kabanata 4, ang pagbasa ng tagal sa Kabanata 5, at ang kronolohiya ng Bagong Tipan dito — na talagang dalawang magkaugnay, ang pagtutuos ni Tiberius at ang pagbasa ng apat na Paskuwa, at pareho nilang ipinapahiwatig ang petsa ng pagsisimula ng Juda.

Iyan ang mga lugar na dapat pindutin kung gusto mong mabasag ang librong ito.

Dito nagtatapos ang Bahagi II. Ang Kabanata 8 ay sumasaklaw sa pitumpung linggo ni Daniel — ang balangkas na pinagbabatayan ng mga malapit na petsa. Pagkatapos, ang Bahagi IV ay nagtatakda ng dalawa pang orasan na tumatakbo at tinatanong kung gaano nga ba kalaya ang alinman sa apat .

BAHAGI III — ANG PITUNG LINGGO

Ang balangkas na nakabatay sa mga malapit na petsa.

Kabanata 8 — Pitumpung Linggo ni Daniel

Ang lahat ng bagay sa ngayon ay binuo mula sa dalawang kabanata: Ezekiel 4, na nagtatalaga ng mga pangungusap, at Levitico 26, na nagpaparami sa mga ito. Ang dalawang iyon ay lumilikha ng isang taon.

Iba ang kabanatang ito. Hindi itinala ng Daniel 9 ang 2030 at hindi ako magpapanggap na itinala nito ang balangkas. Ang nalilikha nito ay ang balangkas na nagpapaunawa sa mga malapit na petsa — kung saan tayo ay nasa isang itinakdang pagkakasunud-sunod, kung bakit may tatlo at kalahating taon pa rin, at kung bakit ang pitong taong kapighatian na inaasahan ng karamihan sa mundong Kristiyano ay isang pagdoble ng isang bagay na kalahati na ang nangyari.

Kung ang Kabanata 6 at 7 ang nagsasabi sa iyo ng taon, ang kabanatang ito naman ang nagsasabi sa iyo ng hugis.

Naglalaman din ito ng nag-iisang talata na may pinakamaraming maling pagbasa sa mga propetikong panitikan, at mga dalawang-katlo ng buong kabanata ay gugugulin ko ang ilang oras dito, dahil ang lahat ng pinaniniwalaan ng karamihan

tungkol sa mga huling araw ay nakasalalay sa isang pangungusap na binabasa sa isang partikular na paraan.

Narito ang buong propesiya. Basahin mo muna ito bago ako magsalita tungkol dito.

24 *“Pitumpung linggo ang itinakda para sa iyong bayan at sa iyong banal na lungsod, upang tapusin ang pagsalangsang, upang wakasan ang kasalanan, upang magbayad-sala para sa kasamaan, upang magdala ng walang hanggang katuwiran, upang tatakan ang pangitain at ang propesiya, at upang pahiran ang kabanal-banalan.*

25 *Kaya't iyong talastasin at unawain, na mula sa paglabas ng utos na isauli at muling itayo ang Jerusalem hanggang sa Mesiyas na Prinsipe ay magkakaroon ng pitong linggo at animnapu't dalawang linggo; ito'y muling itatayo, na may plasa at kanal, maging sa mga panahon ng kabagabagan.*

26 *Pagkatapos ng animnapu't dalawang linggo, ang Mesiyas ay mahihiwalay at walang mawawala, at ang bayan ng prinsipeng darating ay wawasakin ang lungsod at ang santuwaryo. At ang wakas nito ay darating na may baha; hanggang sa wakas ay magkakaroon ng digmaan; ang mga pagkawasak ay naitakda na.*

27 *At kaniyang pagtitibayin ang isang tipan sa marami sa loob ng isang linggo; ngunit sa kalagitnaan ng linggo ay kaniyang ititigil ang hain at ang handog na butil; at sa pakpak ng mga kasuklamsuklam ay darating ang isa na sisira, hanggang sa ang ganap na pagkawasak, ang isa na itinakda, ay mabuhos sa isa na sisira.”*

— Daniel 9:24–27

Ang mga linggo ay pito

Isang bagay ng bokabularyo bago ang iba pa, dahil itinatago ito ng Ingles.

Ang salitang ginawang *linggo* ay שָׁבֻעַ (*shavua*), at hindi ito nangangahulugang isang linggo ng mga araw. Nangangahulugan ito ng **pito** — isang yunit ng pito, anuman ang binibilang. Ang Hebreo ay may Sabbath ng mga araw at Sabbath ng mga taon; ang Levitico 25 ay nagtatayo ng isang buong ekonomiya sa pitong-taong siklo, at binabasa lang ni Daniel si Jeremias tungkol sa pitumpung taon ng pagkatapon, na ipinaliwanag sa 2 Cronica 36:21 bilang pagbabayad ng lupain sa *mga taon ng sabbath na hindi nito napangingilin* .

Kaya ang pitumpung pito ay pitumpung pito ng taon: **490 taon** . Hindi kontrobersyal ang pagbasang iyan. Ito ay pinaniniwalaan sa lahat ng aspeto ng interpretasyon, ng mga taong halos walang ibang sinasang-ayunan sa siping ito.

Ang scorecard: anim na bagay na kailangang mangyari

Ang talata 24 ang bahaging halos walang sinuman ang nagbabasa nang mabuti, at ito ang bahaging nagpapasya kung tapos na ba ang pitumpung linggo.

Anim na bagay ang itinakdang maisakatuparan sa loob ng mga ito:

Layunin	Katayuan
1 para tapusin ang paglabag	ginawa sa krus
2 upang wakasan ang kasalanan	ginawa sa krus
3 upang magbayad-sala para sa kasamaan	ginawa sa krus
4 upang magdala ng walang hanggang katuwiran	mapagtatalunan tingnan sa ibaba
5 upang tatakan ang pangitain	athindi pa propesiya
6 upang pahiran ang kabanal-banalan	hindi pa

Ang mga aytem isa hanggang tatlo ay ang mga gawa ng Kalbaryo at sa palagay ko ay hindi ito mababasa ng isang Kristiyano kung hindi. *“Ngayon, minsan lamang Siyang nahayag sa katapusan ng mga panahon upang alisin ang kasalanan sa pamamagitan ng paghahain ng kaniyang sarili”* (Hebreo 9:26). Ginawa na ang pagbabayad-sala. Natapos na ang pagsalangsang. Iyan ang ebanghelyo.

Malinaw na hindi nangyari ang mga aytem lima at anim. Ang pangitain at propesiya ay hindi natatakpan — binabasa pa rin natin ang mga ito, pinagtatalunan pa rin ang mga ito, nagsusulat pa rin ng mga aklat na tulad nito. At walang kabanal-banalang pinahiran ng langis.

Ang ikaapat na aytem ay ang hindi maayos na maihahain. *Magdala ng walang hanggang katuwiran* na nagsimula sa krus sa diwa na ang isang katuwirang hindi atin ay naibigay na; hindi ito dumating sa diwa na ang mundo ay puno nito. Nahati ang mga komentarista. Ibinibilang ko ito bilang nagsimula at hindi pa naganap, at minarkahan ko ito sa halip na bilangin ito sa kolum na tumutulong sa akin.

Narito kung bakit mahalaga ang scorecard. Kung ang pitumpung linggo ay natapos noong unang siglo, kung gayon ang pangitain at propesiya ay tinatakan at ang kabanal-banalan ay pinahiran, at alinman sa mga ito ay hindi totoo. Kung

ang mga ito ay patuloy na lumalayo sa utos, matagal na silang natapos na ang ikatlong bahagi ng kanilang layunin ay hindi natupad. May isang bagay sa pagkakasunod-sunod na hindi natapos — at hindi iyon ang konklusyong aking ipinahihiwatig, ito ang hinihiling ng bersikulo 24 sa sinumang magbabasa nito.

Ang utos, at ang 483 taon

Ang talata 25 ay nagbibigay ng panimulang punto: *“mula sa paglabas ng isang utos na ibalik at muling itayo ang Jerusalem.”*

Apat na atas ng Persia ang iminungkahi bilang mga kandidato at isa lamang sa mga ito ang akma sa paglalarawan. Si Ciro noong 538 BC ang nagpahintulot sa muling pagtatayo ng templo, hindi ang lungsod. Kinumpirma ni Dario noong 520 ang parehong gawain sa templo. Si Artajerjes noong 445 ay nagpahintulot kay Nehemias na muling itayo ang mga pader — isang atas tungkol sa kuta, na ibinigay sa isang katiwala ng saro.

Ang utos ni Artajerjes kay Ezra, noong ikapitong taon ng kanyang paghahari, ang siyang tumutugma sa mga salita. Pinahihintulutan nito ang pagpapanumbalik, pinopondohan ang serbisyo sa templo, nagtatalaga ng mga mahistrado at hukom, at muling itinatag ang batas ng Diyos bilang batas ng lupain — ang pagpapanumbalik ng isang pamahalaan, hindi lamang ang pagkukumpuni ng mga gawang bato. Itinala ito sa Ezra 7.

Ang aklat na ito ay nagpepetsa ng dekretong iyon na 458 BC, at ang Apendiks E ay naglalahad kung bakit ang 457 BC ang karaniwang alternatibo at kung ano ang nagpapalit dito. Parehong maipagtatanggol; ang pagkakahati ay nagmumula sa kung binibilang mo ang mga taon ng paghahari ng Persia ayon sa kumbensyon ng taon ng pagluklok at kung bibilang ka mula sa isang tagsibol o isang bagong taon ng taglagas. Gumagamit ako ng 458 at sinasabi ko ito sa halip na ipakita ito bilang naayos na.

Ngayon ang bilang:

7 linggo × 7	49 na taon	458 BC → 409 BC
62 linggo × 7	434 na taon	409 BC → AD 26
69 na linggo × 7	483 taon	458 BC → AD 26

(Aritmetika ng Tier 1, kinalkula sa mga astronomikal na taon upang ang nawawalang sero ng taon ay hindi kumagat: −457

+ 483 = 26. Ang mahabang paglalakbay: 458 BC hanggang 1 BC ay 457 taon, ang isa

pang taon ay umaabot sa AD 1, na natitira pang 26.)

Ang unang pitong linggo ay may malinaw na reperensya: sinasabi sa bersikulo 25 na ang lungsod ay *"muling itatayo, na may plasa at kanal, kahit sa mga panahon ng kabagabagan,"* at apatnapu't siyam na taon ng muling pagtatayo sa ilalim ng oposisyon ang eksaktong inilalarawan nina Ezra at Nehemias.

Mesiyas na Prinsipe — ang pagpapahid, hindi ang kapanganakan

Ang animnapu't siyam na linggo ay tumatakbo *"hanggang sa Mesiyas na Prinsipe."* Hanggang ano nga ba talaga? Siya ay ipinanganak, Siya ay bininyagan, Siya ay pumasok sa Jerusalem, Siya ay ipinako sa krus. Alin ang magtatapos sa bilang?

Ang titulo ang nagpapasya.

Mesiyas — מָשִׁיחַ (*mashiach*) — nangangahulugang *pinahiran* . kapanganakan. Ito ay isang Ang dulo ay hindi pagpapahid.

Si Hesus ay pinahiran ng langis sa Kanyang binyag, nang bumaba ang Espiritu sa Kanya, at sinasabi ito sa Bagong Tipan sa mga salitang iyon. Si Pedro, na nangangaral sa bahay ni Cornelio: *“Nalalaman ninyo ang tungkol kay Hesus na taga-Nazaret, kung paano Siya pinahiran ng Diyos ng Espiritu Santo at ng kapangyarihan”* (Mga Gawa 10:38). At si Hesus mismo sa sinagoga ng Nazareth, na binabasa nang malakas si Isaias at inilapat ito sa Kanyang sarili nang araw na iyon: *“Ang Espiritu ng Panginoon ay sumasaakin, sapagkat ako ay pinahiran Niya”* (Lucas 4:18).

Kaya ang animnapu't siyam na linggo ay nagtatapos sa Jordan, noong AD 26, nang ang Mesiya ay pinahiran at iniharap. Ang Lucas 3:1 ay nagpepetsa ng pangyayaring iyon sa ikalabinlimang taon ni Tiberio, at malinaw na sinabi sa iyo ng Kabanata 7 na ginagamit ng aklat na ito ang pagtutuos ng minorya sa ikalabinlimang taon na iyon at inilalagay ito ng karamihan pagkalipas ng dalawang taon. Ang kahinaang iyon ay kabilang sa kabanatang ito gayundin sa Kabanata 7, at hindi ko hahayaang manatili itong hindi nababanggit sa kabanatang higit nitong naapektuhan.

"Pagkatapos ng animnapu't dalawang linggo" — ang unang puwang, at ito ay maliit

Nagsisimula ang talata 26: *“Pagkatapos ng animnapu't dalawang linggo, ang Mesiya ay puputulin.”*

Basahin mo nang mabilis, sinasabi nito na ang pagpapako sa krus ay mangyayari sa pagtatapos ng ikaanimnapu't siyam na linggo. Basahin mo ayon sa pagkakasulat, sinasabi nito ang isang bagay na mas maluwag at mas kapaki-pakinabang: **pagkatapos**. Hindi sa. Hindi sa *huling linggo*. Pagkatapos.

Ang Hebreo ay may mga paraan upang sabihing *agad na*, at hindi ito isa sa mga iyon. Ang salita ay isang pang-ukol ng pagkakasunod-sunod, at iniwan nitong hindi nakasaad ang pagitan.

Mahalaga iyon dahil ang pagitan ay hindi naman bale-wala. Ang Mesiya ay pinahiran ng langis noong AD 26 at pinutol noong Paskuwa noong AD 30 — tatlo at kalahating taon ng pampublikong ministeryo sa pagitan ng dalawang pangyayari, apat na Paskuwa, ang buong Ebanghelyo.

Pansinin ang ginagawa ng bersikulo 25 at bersikulo 26 sa pagitan ng mga ito. Ang bersikulo 25 ay binibilang **sa** isang pangyayari at binibilang ito nang eksakto: 483 taon, hanggang sa pagpapahid. Pagkatapos ay iniuulat ng bersikulo 26 ang pangalawang pangyayari at pinagdurugtong ito sa una gamit ang isang hindi natukoy na salita. **Ang bilang ay tumpak at ang pang-ugnay ay bukas, at ang**

bawat isa ay ginagawa nang eksakto kung ano ang sinasabi nito. Walang anumang pinalalawak dito. Ang isang aklat na nagsasabing ang mga pito ay elastiko ay kailangang managot para sa 1260 araw sa paglaon; ang isang aklat na nagmamasid na ang "*pagkatapos*" ay hindi isang sukat ay walang anumang inaangkin tungkol sa mga pito.

Panatilihin ang natatanging katangiang iyan. Babalik ito sa Kabanata 11 sa ibang anyo.

Dalawang Lalaki sa Isang Bersikulo

Lahat ng nasa aklat na ito na may kinalaman sa ikapitumpung linggo ni Daniel ay bumabaling sa iisang talata lamang, at sa isang tanong na hindi direktang sinasagot ng talata: **sino ang "siya"?**

"At kaniyang pagtitibayin ang isang tipan sa marami sa loob ng isang linggo; nguni't sa kalagitnaan ng linggo ay kaniyang ititigil ang hain at ang handog na butil; at sa pakpak ng mga kasuklamsuklam ay darating ang isa na sisira, hanggang sa ang ganap na pagkawasak, na itinakda, ay mabuhos sa isa na sisira." — Daniel 9:27

Basahin ito nang buong-buo at makukuha mo ang interpretasyong itinuro sa karamihan ng mga Kristiyano: isang darating na antikristo ang pumirma sa isang pitong-taong kasunduan sa Israel, sinira ito pagkatapos ng tatlo at kalahating taon.

kalahating taon, itinitigil ang mga sakripisyo sa isang muling itinayong templo, at itinatag ang kasuklamsuklam na bagay. Ang bawat elemento ng popular na timeline ng mga huling araw ay nakabatay sa pagbasa ng isang pangungusap na ito.

Basahin ito bilang dalawang lalaki at mauunawaan mo ang argumento ng aklat na ito: Pinagtitibay ng Mesiyas ang tipan at tinatapos ang sistema ng paghahain sa pamamagitan ng pagtupad nito, at ang pangalawang pigura — ang maninirang-puri — ay lumilitaw sa huling kalahati ng talata.

Kaya ang buong istruktura ay nakasalalay sa kung saan, at kung, magbabago ang paksa. Narito ang tatlong pagsubok, at lahat ng tatlo ay mga bagay na maaari mong suriin sa teksto mismo sa halip na kunin mula sa akin.

Pagsubok ng isa — minamarkahan ng gramatika ang pagbabago

Tingnan kung paano tumutukoy ang dalawang bahagi sa kani-kanilang mga paksa.

Ang unang kalahati ay walang pinangalanang aktor. Dalawang pandiwang pang-ikatlong panauhan, parehong may simuno sa loob ng pandiwa: **יֵרֶבְיָהוּ** (*vehigbir*), "at kaniyang palalakasin," at **יָשִׁבִּי** (*yashbit*), "siya'y titigil." Walang pangngalan. Inaasahang dadalhin ng mambabasa ang isang paksa mula sa talata 26.

Pagkatapos, titigil ang ikalawang kalahati sa paggawa niyan. Nagbibigay ito ng isang aktor: **מֶשֹׁמֶם** (*meshomem*), isang pandiwari — "isa na ginagawang tiwangwang," isang tagawasak. At ginagawa nito itong muli sa pinakadulo gamit **אֶשְׁמֶם** (*shomem*).

Iyan ay isang tunay na hudyat ng istruktura at madaling makaligtaan sa Ingles. Ang Hebreo ay hindi nagpapakilala ng isang bagong pangngalan para sa isang simuno na tumatakbo na. Mayroon kang ipinahiwatig na simuno hangga't nananatili itong pareho at nagpapangalan ka ng bago kapag nagbago ito. Ang talata ay tumatakbo sa isang walang pangalang "siya," at pagkatapos ay nagpapangalan sa isang tao.

Hindi nito sinasabi mismo *kung sino* ang hindi pinangalanan. Sinasabi nito sa iyo na ang lalaki sa dulo ng talata ay hindi lamang ang lalaki sa simula ng pagpapatuloy nito.

Ikalawang Pagsubok — ang pandiwa ng tipan ay ang maling pandiwa para sa

paggawa ng tipan

Ang Hebreo ay may karaniwang idyoma para sa pagpasok sa isang tipan, at hindi ito ang ginamit ni Daniel.

Ang karaniwang ekspresyon ay **כְּרַת בְּ** (*karat berit*), "makipagtipan" — ang pariralang ginamit nang makipagtipan ang Diyos kay Noe, kay Abraham, sa Sinai, kay David. Lumilitaw ito sa buong Lumang Tipan. Kung ang ibig sabihin ni Daniel ay may isang taong *gumagawa* ng tipan, iyon ang pariralang nakahanda nang gamitin.

Hindi niya ito ginagamit. Isinulat niya **גַּבַּר בְּ יֶרֶת בְּ** (*gabar*), na ang kahulugan ay maging malakas, manaig, gawing makapangyarihan. Sa salitang kausatibo, ang ibig sabihin nito ay palakasin, palakasin, gawing matatag.

Hindi mo pinapalakas ang isang bagay na hindi pa umiiral. Ang pandiwa ay nagpapahiwatig ng isang tipan na may bisa na at naglalarawan sa isang taong nagpapatibay dito — na isang paglalarawan ng ginawa ng Mesiyas sa tipan na ginawa na ng Diyos, at isang kakaibang paraan upang ilarawan ang isang pitong-taong kasunduan na nilagdaan sa unang pagkakataon.

Pansinin din kung kanino ang tipan: **יָם בְּ לֵר** (*la-rabbim*), "kasama ang marami." Ang pariralang iyan ay hindi

neutral. Ito ang bokabularyo ng Lingkod ni Isaias, na *“magpapawalang-sala sa marami”* at *“magpapasan ng kasalanan ng marami”* (Isaias 53:11-12) — at ito ang bokabularyo na inabot ni Jesus sa hapag-kainan: *“ito ang Aking dugo ng tipan, na nabubuhos dahil sa marami sa ikapagpapatawad ng mga kasalanan”* (Mateo 26:28). Tipan, na ibinuhos, para sa marami. Sinipi niya ang talatang ito.

Pagsubok tatlo — ang lalaki sa dulo ng talata ay ang lalaking hinahatulan

Ito ang pinakamalakas sa tatlo sa Ingles, at may kasama itong isang kondisyon na sasabihin ko sa huli sa halip na ibaon.

Sundan ang huling sugnay hanggang sa dulo. Pagkawasak — *“isang ganap na pagkawasak, isa na itinakda”*
— ay **ibinubuhos sa siyang nagpapatiwakal.**

Kung sino man ang paksa ng ikalawang kalahati, siya ang babagsakan ng itinakdang pagkawasak. Hindi lamang siya umaarte; siya ay sinesentensiyahan.

Ngayon, itanong mo kung iyon nga ba ang taong nagpapatibay ng tipan sa marami.

Hindi maaari. Hindi batay sa doktrina — batay sa pangungusap. Ang isang pigura ay nagpapalakas ng isang tipan at nagwawakas sa sistema ng paghahain. Ang isa naman ay gumagawa ng mga kasuklamsuklam, ginagawang tiwangwang, at ibinubuhos sa kanya ang hatol. Ang isang simuno ay kailangang maging parehong tagapagpatibay ng tipan at ang paksa ng itinakdang poot sa loob lamang ng isang talata.

Iyan ang pinakamalinis na linyang magagamit: ang paksa ng ikalawang kalahati ay binibigyang kahulugan ng talata bilang ang tanging babagsakan ng pagkawasak.

At ngayon ang kundisyong ipinangako ko.

Ang huling salita ng talata ay **שׁוֹמֵם** (*shomem*), at ang mga salin ay nahahati dito. Ang NASB, ESV, NIV, NET, CSB at ang NLT ay pawang binabasa ito bilang isang ahente — *ang tagawasak* , ang siyang gumagawang tiwangwang.

Ang KJV, NKJV at ASV ay binabasa ito bilang isang estado — *ang tiwangwang* , na nangangahulugang ang wasak na lungsod o mga tao. Sa mas lumang pagbasa, ang pagkawasak ay ibinubuhos sa biktima sa halip na sa nagkasala, at ang pagsubok na ito ay nawawalan ng tibay.

Ginagamit ko ang NASB, at kasama rito ang makabagong pinagkasunduan. Ngunit

ang isang mambabasang gumagamit ng King James ay may tunay na tanong dito at nararapat na masabihan ito sa halip na tuklasin ito mismo.

Ano ang nabubuhay sa alinmang paraan : ang *una* sa dalawang salita, **מֶשׁוֹמֵם** (*meshomem*) sa pariralang "*sa pakpak ng mga kasuklamsuklam ay darating ang isa na magpapanira,*" ay ahentibo sa bawat pagbasa. Isang bagong aktor ang pinangalanan at siya ang gumagawa ng panira. Kaya ang istrukturang may dalawang paksa ng talata

— subukin ang resulta ng isang tao — ang siyang nakasalalay sa alinmang direksyon mapunta ang huling salita. Tanging ang pagpapasya lamang ang nakasalalay sa salin.

Kung saan bumaba ang linya

Pagsasama-samahin ang tatlo:

Paksa	Ang ginagawa niya
27a walang pangalang "siya," kinuha mula sa talata 26	pinapalakas ang isang tipan sa marami · tinatapos ang sakripisyo at pag-aalay sa kalagitnaan ng pito
27b <i>meshomem</i> — ang desolator, pangalan	dumarating na may pakpak ng mga bagongkasuklamsuklam na bagay · ginagawang tiwangwang · ibinuhos na sa kanya ang itinakdang pagkawasak

Ang pahinga ay bumabagsak sa "*at sa pakpak ng mga kasuklamsuklam.*" Bago ito, isang tipan ang pinatitibay. Pagkatapos nito, isang bagong aktor ang pinangalanan, at siya ay hinahatulan.

Sino ang "prinsipeng darating"?

Ang panghalip na tanong sa talata 27 ay hindi malulutas nang hindi ito naaayos, kaya nararapat ito rito.

"...at ang bayan ng prinsipeng darating ay siyang sisira sa lungsod at sa santuwaryo."
— Daniel 9:26b

Tatlong kandidato ang iminungkahi, at ang isa sa kanila ay pinawalang-bisa ng mismong sugnay.

Una, kaunting salita tungkol sa salita. Ang *prinsipe* rito ay נָגִיד (*nagid*), at hindi ito isang titulong nakalaan para sa mabubuting tao. Ginagamit ito sa Ezekiel 28:2 para sa pinuno ng Tiro — isang pigura na inilalarawan ng siping iyon sa pinakamatinding paraan sa mga propeta. Ito ay isang pangkalahatang salita para sa isang namumuno: mga hari, mga kumander, mga opisyal ng templo, mga dayuhang makapangyarihan, masasamang pinuno. Kaya walang kandidato ang maaaring ibukod dahil lamang sa ang *prinsipe* ay tila masyadong marangal para sa kanya, at walang maaaring isama dahil sa ang prinsipyo ay tila masyadong marangal para sa iba.

Kandidato uno: isang antikristo sa hinaharap. Ito ang karaniwang pagbasa ng dispensasyonal at ito ang bisagra ng balangkas ng pitong-taong kasunduan — ang darating na prinsipe sa talata 26 ay magiging "siya" ng talata 27, pipirma sa kasunduan, at sisirain ito. Lahat ng pinagtatalunan ng aklat na ito ay nakasalalay dito. Ito rin ang pagbasa na nangangailangan na ang pagkawasak ng lungsod at ng santuwaryo sa talata 26 ay alinman sa isang kakaibang pangyayari mula sa AD 70 o isang kakaibang mahabang panaklong.

Kandidato dalawa: Mesiyas. Ibig sabihin, ang parehong prinsipe ay si Hesus — *ang Mesiyas na Prinsipe* sa talata 25 at *ang prinsipeng darating* sa talata 26. Ito ay kaakit-akit dahil tuluyan nitong inaalis ang antikristo mula sa Daniel 9, na siyang kailangan ng argumento.

Ngunit basahin ang sugnay na nabuo nito. **Winasak ng mga tao ng prinsipe ang lungsod at ang santuwaryo.** Ang Jerusalem at ang templo ay winasak noong AD 70 ng mga hukbong Romano. Sa pagbasang ito, ang hukbong Romano ay *ang mga tao ni Hesus*. Ang kanyang sariling mga tao ay ang mga Hudyo, at hindi winasak ng mga Hudyo ang templong iyon — namatay sila rito.

Ang makatarungang pagtutol ay ang Kasulatan ay pinipilit ang mga dayuhang hukbo na maglingkod sa Diyos at pagkatapos ay inaangkin sila: Si Nebuchadnezzar ay "*Aking lingkod*" (Jeremias 25:9), ang Asiria ay "*tungkod ng Aking galit*" (Isaias 10:5), at si *Ciro* ay *tinatawag na mashiach* ng Diyos , ang Kanyang pinahiran (Isaias 45:1). Kaya ang ideya na ang Roma ay kumilos bilang instrumento ng paghatol ni Kristo sa lungsod ay hindi katawa-tawa — si Hesus mismo ang nagpahayag ng paghatol na iyon sa Lucas 19.

Gayunpaman, ang "*mga tao ng prinsipe*" ay isang mapang-angkin, at ang isang mapang-angkin ay natural na nagpapangalan sa mga taong kinabibilangan o pinamumunuan ng isang tao, hindi ang mga taong minsang ginamit ng Diyos laban sa ibang tao. Ang pagbasa ay kailangang tumutok sa eksaktong punto kung

saan ang talata ay pinakakongkreto.

May pangalawang anyo ng pagbasang ito na dapat seryosohin, dahil ito ang matagal ko nang pinanghahawakan: na *ang mga tao* ay ang mga Hudyo — ang mga tao ng Mesiyas — at na ang templo ay bumagsak dahil tinanggihan nila Siya.

Tama ang teolohiya niyan at hindi ang gramatika nito, at ang dalawa ay maaaring paghiwalayin nang malinaw.

Unahin ang teolohiya dahil ito ay totoo at mahalaga. Ang templo ay winasak bilang paghatol dahil sa pagtangga sa Mesiyas. Hindi iyan isang hinuha; ito ang sinabi ni Hesus, nang maaga, sa mga simpleng salita. *“Narito, ang inyong bahay ay iniwan sa inyo na wasak”* (Mateo 23:38). *“Walang batong iiwan sa inyo na nakapatong sa isa pa, sapagkat hindi ninyo nakilala ang panahon ng inyong pagdalaw”* (Lucas 19:44). Ang sanhi ng AD 70 ay ang nangyari noong AD 30.

Ngayon ang gramatika. Sa bersikulo 26, ang Hebreo ay mababasa bilang **אֵלֶּיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ** — ang mga bagay na nakaharap para sa diin, *at ang lungsod at ang santuwaryo*, pagkatapos ay ang pandiwang **יָשָׁח** (*yashchit*), “siya ang wawasak,” at pagkatapos ay ang paksa nito: **עַם** (*am*), *ang bayan* ng isang prinsipeng, ang darating.

Ang “Am” ay ang simuno ng pandiwa. Ang mga tao ang siyang sumisira. Kaya ang isang pagbasa na nagpapakilala sa kanila bilang mga Hudyo ay may talata na nagsasabing winasak ng mga Hudyo ang lungsod at ang santuwaryo — at hindi winasak ng mga Hudyo ang templong iyon. Kinubkob sila sa loob nito at namatay sa pagtatanggol dito.

Ang pagkakaiba ay nasa pagitan ng **sanhi** at **ahente**, at pinaghihiwalay sila ng Kasulatan dito. Binanggit ng Daniel 9:26 ang pangalan ng ahente — ang bayan ng isang darating na prinsipeng, kung sino man ang prinsipeng iyon. Binanggit ni Jesus ang sanhi: hindi nila nakilala ang oras ng kanilang pagdalaw. Walang kailangang pumili. Ang pagtangga ang nagdala ng paghuhukom; ang mga lehiyon ang nagsagawa nito.

At pansinin kung ano ang mangyayari kapag hinayaan mong gawin ng bawat teksto ang sarili nitong trabaho. **Ibinigay ni Daniel ang pagkakasunod-sunod** — Ang Mesiyas ay pinutol, pagkatapos ay winasak ang lungsod at ang santuwaryo. **Ibinigay ni Hesus ang dahilan. Ibinibigay ng Ezekiel 4 ang pagitan** — ang apatnapung taon ng sentensiya ng Juda, AD 30 hanggang AD 70, na ginagamit ng Kabanata 7 upang iangkla ang kanyang orasan. Tatlong teksto, isang pangyayari, bawat isa ay nagbibigay ng kung ano ang iniwan ng iba. Iyan ay isang mas mahusay na resulta kaysa sa paggawa ng isang talata na magdala ng lahat ng tatlo.

Kandidato tatlo: Titus. Si Titus Flavius Vespasianus ang namuno sa pagkubkob sa Jerusalem noong AD 70. Siya ang anak ng naghaharing emperador at tagapagmana ng prinsipalidad — isang prinsipeng Romano sa pinakasimpleng kahulugan ng salita. At *ang kanyang* mga tao, ang mga lehiyon, ay ginawa ang eksaktong sinasabi ng talata: winasak nila ang lungsod at ang santuwaryo.

Mayroon ding punto ng pagkakasunod-sunod na pumapabor sa kanya. Kakasabi lang ng talata 26 *na ang Mesiyas ay puputulin*. Ang muling pagpapakilala sa parehong Mesiyas, sa susunod na paghinga, bilang *prinsipeng darating* ay magiging kakaiba — Inilarawan lamang Siya bilang puputulin, at *ang pagdating* ay isang kakaibang paraan upang banggitin Siya sa sandaling iyon. Kung babasahin bilang dalawang pigura, ang talata ay kronolohikal lamang: Ang Mesiyas ay puputulin, at pagkatapos ay winasak ng mga tao ng isang darating na prinsipeng lungsod. AD 30, pagkatapos AD 70, ayon sa pagkakasunod-sunod.

Tugma ito sa pangyayari at tugma ito sa aktor. Hindi ito nangangailangan ng mahigpit na pagmamay-ari at walang argumento kung ang mga hukbong Hentil ay matatawag na bayan ng isang tao — ang mga lehiyon ay malinaw na bayan ni Tito. At inilalagay nito ang propesiya ni Daniel nang direkta sa pagkubkob na ginagamit ng Kabanata 7 bilang angkla ng orasan ng Juda, ang parehong AD 70 na narating mula sa ibang direksyon.

Ang aking inaangkin, at ang hindi ko inaangkin

Inilalahad ko ang Tito bilang isang kapani-paniwalang interpretasyon at wala akong inaangkin na mas katiyakan pa kaysa roon. **Hindi pa ako sigurado sa pagitan niya at ng Mesiyas**. Ang tanong ay bumabaling sa sintaks ng Hebreo at sa mga naunang tuntunin ng wika, at ang mga iskolar na gumugol ng kanilang buhay sa tekstong iyon ay hindi sumasang-ayon sa isa't isa tungkol dito.

Ang mahalaga para sa aklat na ito ay mas makitid kaysa sa tanong, at gusto kong maging eksakto tungkol dito.

Hindi kailangang malaman ng argumento rito kung ang prinsipeng ay si Tito o ang Mesiyas. Kailangan na ang prinsipeng ay hindi ang antikristo.

Sundan ito. Kung ang prinsipeng ay si Titus, ang pinakamalapit na tuntuning antecedent ay nag-uugnay ng talata 27 kay Titus — na magpapatibay sa isang Romanong heneral ng isang tipan sa marami at magwawakas ng sakripisyo at pag-aalay. Walang sinuman ang may hawak niyan at walang sumusuporta rito, kaya ang panghalip ay dapat umabot pa sa mas malayo, sa Mesiyas. Kung ang prinsipeng ay Mesiyas, ang panghalip ay direktang dumarating

sa Mesiyas. **Parehong daan ay dumarating sa iisang lugar.** Tanging ang ikatlong pagbasa — isang antikristo na nasa hinaharap pa — ay naglalagay ng isang lumagda sa kasunduan sa talata 27, at iyon ang pinagbabatayan ng pitong-taong balangkas.

Kaya ang ginagawa ng trabaho ay hindi ang pagtukoy sa prinsipeng. Ito ay ito: **ang pagkawasak na inilarawan sa talata 26 ay noong AD 70, at ang prinsipeng na ang mga tao ang nagsagawa nito ay kabilang sa AD 70.** Ang lungsod ay nawasak. Ang santuwaryo ay nawasak. Iyon ay isang natapos na pangyayari na may petsa, at ang isang taong ang mga tao ang gumawa nito ay buhay upang makita ito. Ang pagbabasa sa kanya bilang isang pinuno na nasa hinaharap pa rin sa ating sariling siglo ay nangangailangan ng pagtrato sa "*mga tao ng prinsipeng*" bilang mga malayong ninuno ng isang taong hindi pa ipinapanganak — na isang malaking bigat na pasanin para sa isang mapang-angkin, at ito ang pasanin na pagpapalagay ng isang balangkas na humubog sa mga inaasahan ng karamihan sa mundo ng mga Kristiyano.

Dalawang prinsipeng, kung gayon, hindi tatlo — at maluwag ang pagkakaintindi ko sa pagkakakilanlan ng pangalawa. **Ang Mesiyas na Prinsipeng ay si Hesus. Ang prinsipeng darating ay kabilang sa unang siglo, maging si Tito man na nagutos ng pagkubkob o ang Panginoon na siyang naghatol nito.** Wala ang antikristo sa talatang ito. Hindi niya kailangang maging ganoon, at ang paglalagay sa kanya rito ang siyang lumikha ng kalituhan sa simula pa lang.

At ngayon ang mahirap na bahagi

Itinatag ng ikatlong pagsubok na ang ikalawang kalahati ay hindi tungkol sa Mesiyas. Hindi nito itinatag na ang unang kalahati ay .

Dahil diyan, ang aklat ay umaasa sa argumentong inilahad kanina sa kabanatang ito — na ang isahan na "siya" sa talata 27 ay umaabot pabalik sa "*Mesiyas*" sa talata 26 sa halip na sa "*prinsipeng darating.*" **Karamihan sa mga modernong komentarista ay tumatanggi sa pagbasang ito.**

Maganda ang kanilang dahilan at ito ay tinatawag na pinakamalapit-antecedent na tuntunin: kapag ang isang panghalip ay maaaring tumukoy sa higit sa isang naunang pangngalan, karaniwan itong tumutukoy sa pinakamalapit. *Ang "prinsipeng darating"* ay mas malapit sa talata 27 kaysa sa "*Mesiyas*" . Sa karaniwang tuntunin, ang prinsipeng ang mananalò.

Gaya ng ipinakita sa itaas, ang pagtutol na iyan ay maaaring manatili — kung ang prinsipeng ay isang pigura noong unang siglo, ang panghalip ay kailangang bumalik

sa Mesiyas, dahil walang prinsipeng noong unang siglo ang nagpatunay ng isang tipan sa marami. Ngunit ang puntong gramatikal ay nakatayo nang mag-isa at hindi ko ito itatanggi. Ito ang pinakamalakas na bagay na mayroon ang kabilang panig dito.

Ang kontra-argumento — na ang parirala ay "*ang mga tao ng prinsipeng*," Kaya ang pangngalang "head" ay "*mga tao* ," at ang pangmaramihang "head" ay isang mahinang antecedent para sa isang panghalip na isahan — ay isang tunay na argumento, at ito ang pinagbatayan ng aking unang aklat. Sa tingin ko pa rin ay may bisa ito. Ngunit pinahihintulutan ng Hebreo ang isang pangngalan sa genitive na magsilbing antecedent, at sinumang magsasabi sa iyo na nalutas nito ang tanong ay labis na nagsasabi.

Narito ang aking paninindigan, sa isang talata, kaya walang sinuman ang kailangang maghinuha nito:

Ang gramatika lamang ang pumapabor sa prinsipeng. Ang leksikon at konteksto ay pumapabor sa Mesiyas. *Ang Higbir* ay ang maling pandiwa para sa pagpirma ng isang kasunduan at ang tamang pandiwa para sa pagpapalakas ng isang umiiral na tipan. *Ang La-rabbim* ay bokabularyo ng mga Lingkod. Ang pagtatapos ng sakripisyo at pag-aalay ang sinasabi sa Hebreo na ginawa ni Kristo — "*sa pamamagitan ng isang handog ay Kanyang pinasakdal magpakailanman ang mga pinapagingbanal*" — at isang kakaibang bagay na ituring na isang antikristo, na siyang magpapahinto sa mga sakripisyo sa halip na tuparin ang mga ito. Mas mabigat ang timbang ko sa mga iyon kaysa sa kalapitan. Maaaring timbangin ito ng isang tao sa kabilang banda, at maging matapat sa pangangatwiran.

(Tier 2 para sa istrukturang may dalawang paksa — gumagana ang mga pagsubok una at dalawa at wala sa mga ito ang nakadepende sa isang pinagtatalunang salin. Tier 3 para sa pagtukoy sa paksa ng 27a bilang Mesiyas: isang pinagtatalunan na pagbasa laban sa kasalukuyang mayorya, na malinaw na sinabi sa halip na iniharap bilang napagkasunduan. Ang pagsubok tatlo ay Tier 2 sa NASB at sa pamilya nito, at hindi nakabatay sa pagsasalin ng KJV sa huling salita.)

Ano ang ginagawa at hindi nito napagpasyahan

Napagpasyahan nito na ang Daniel 9:27 ay naglalaman ng dalawang numero, na sapat na upang sirain ang balangkas ng pitong-taong kasunduan na nakadepende sa pagkakaroon nito.

Hindi nito mismo ang nagpapasya kung kailan magaganap ang kalahati ng ika-pitumpung linggo. Iyan ang gawain ng susunod na seksyon — at mahalagang

sabihin na ang dalawang tanong ay maaaring paghiwalayin. Maaaring tanggapin ng isang mambabasa ang lahat ng nasa seksyong ito at ilagay pa rin ang buong ika-pitumpung linggo sa hinaharap. Ang hindi niya magagawa ay patuloy na basahin ang talata 27 bilang isang lalaking pumirma at pagkatapos ay lumabag sa isang tipan, dahil binanggit ng talata ang pangalawang aktor at pagkatapos ay sinientensiyahan siya.

Ang puwang — ang pinakamahirap na bagay sa aklat na ito na ipagtanggol

Mayroon na tayo ngayon ng lahat maliban sa bahaging nagpapagana sa buong balangkas, kaya't ating talakayin ito.

Ang pitumpung linggo ay 490 taon. Animnapu't siyam sa mga ito ay tumatakbo mula 458 BC hanggang AD 26 nang walang tigil. Ang ikapitumpung linggo ay pitong taon. Sinasabi sa talata 27 na ang isang tipan ay pinatitibay sa loob ng isang linggo at may nangyari *sa kalagitnaan ng linggo* — tatlo at kalahating taon ang lumipas.

Sinasabi ng aklat na ito na ang linggong iyon ay ang ministryo ni Hesus, mula 26 hanggang 30 AD na personal Niyang isinagawa, at ang ikalawang kalahati ay nasa unahan pa natin, at nasa atin, ang Kanyang dalawang saksi, ang pagsasagawa.

Na nangangahulugang ang agwat na humigit-kumulang dalawang libong taon ay nasa loob ng pitong taong yugto.

Sabihin ito nang malinaw, dahil gagawin ito ng isang kritiko: ang pagkaantala ay apat na beses na mas mahaba kaysa sa buong propesiya na pinuputol nito. Apat na raan at siyamnapung taon, na itinakda bilang isang yunit, na may dalawang libong taon na kakulangan sa huling pito sa mga ito. Walang anumang bagay sa Daniel 9 ang nagpapahayag ng ganitong kakulangan. Walang talata na nagsasabing *at pagkatapos ay titigil ang pagbibilang*.

Kaya narito ang kaso, at maaari mo itong timbangin.

Una: ang bersikulo 24 ay nagpipilit ng isang uri ng kawalan ng kumpleto sa lahat. Anuman ang gawin mo sa puwang, tatlo sa anim na itinakdang layunin ay hindi pa naganap. Ang pangitain at propesiya ay hindi natatakan. Ang kabanal-banalan ay hindi pinahiran. Sinumang magsasabi na ang pitumpung linggo ay natapos noong unang siglo ay kailangang ipaliwanag kung paano natapos ang isang itinakdang layunin na may natitirang sangkatlo ng layunin nito. Ang hindi natapos na gawain ay hindi ko imbensyon; ito ay nasa teksto, at ang bawat pagbasa ay kailangang ipaliwanag ito. Ang tanong lamang ay *kung saan* naroon ang kawalan ng kumpleto.

Pangalawa: hinahati ng teksto ang mga linggo mismo. Hindi sinabi ng Diyos na "pitumpung linggo." Sinabi Niya na pitong linggo, at animnapu't dalawang linggo, at pagkatapos ay tinalakay nang hiwalay ang huli sa sarili nitong talata. Ang isang tuluy-tuloy na yugto ay hindi kailangang ihatid sa tatlong piraso. Ang paghahati ay nasa talata 25 bago ito banggitin ng sinumang tagapagsalin.

Pangatlo: ang propesiya ay tahasang tungkol sa isang partikular na bayan at isang partikular na lungsod. *"Pitumpung linggo ang itinakda para sa iyong bayan at sa iyong banal na lungsod."* Hindi para sa mundo. Para sa Israel at Jerusalem. Ang isang orasan na itinakda para sa isang bansa ay mauunawaan kahit papaano bilang isang orasan na humihinto kapag ang pakikitungo ng Diyos ay bumaling sa ibang lugar — at inilalarawan ng Bagong Tipan ang eksaktong ganitong pagbabago, kasama ang mga Hentil na isinama at ang bahagyang pagpapatigas sa Israel *"hanggang sa makapasok ang kabuuan ng mga Hentil."* Tanggapin mo man o hindi ang balangkas na iyon, hindi ito isang ad hoc na imbensyon na nilikha upang iligtas si Daniel; ito ay sariling salaysay ni Pablo tungkol sa panahong kinalalagyan natin.

Pang-apat, at ito ang aking pananatilihin: Ipinakita ni Hesus ang isang walang markang puwang sa loob ng isang makahulang pangungusap, at sadyang ginawa niya ito.

Sa sinagoga sa Nazareth, ibinigay sa Kanya ang aklat ni Isaias at binasa ito:

*"Ang Espiritu ng Panginoon ay sumasaakin; sapagka't ako'y pinahiran niya upang ipangaral ang mabuting balita sa mga dukha; at ako'y sinugo niya upang ipahayag ang paglaya sa mga bihag, at ang pagkakita sa mga bulag, upang palayain ang mga inaapi, upang **ipahayag** ang kaayaayang taon ng Panginoon."* — Lucas 4:18-19

Pagkatapos, sabi ni Lucas, *"Isinara niya ang aklat, ibinalik ito sa tagapaglingkod at naupo"* — at sinabi sa kanila, *"Ngayon ay natupad ang Kasulatang ito sa inyong pandinig."*

Tumigil Siya sa kalagitnaan ng pangungusap. Narito ang buong Isaias 61:2, kung saan Niya isinara ang balumbon na may markang:

*"Upang ipahayag ang kaayaayang taon ng PANGINOON ← **Dito Siya tumigil**, at ang araw ng paghihiganti ng ating Diyos; upang aliwin ang lahat ng nagdadalamhati."*

Isang talata. Tatlong sugnay. Binasa niya ang una, sinabi sa kanila na natupad ito nang araw na iyon, at naupo bago ang pangalawa — at ang araw ng paghihiganti ay hindi pa rin dumarating.

Iyan ay isang agwat na hindi bababa sa dalawang libong taon na nasa pagitan ng dalawang sugnay ng isang talata, na walang anumang marka sa Hebreo. Alam

natin na naroon lamang ito dahil tumigil ang Panginoon sa pagbabasa at naupo.

Kaya ang pagtutol na "*hindi ganoon gumagana ang propesiya*" ay may sagot, at ang sagot ay binasa ito ni Hesus sa publiko sa ganoong paraan at sinabi sa kongregasyon na katatapos lang Niyang tuparin ang unang kalahati ng isang pangungusap na ang ikalawang kalahati ay hindi pa natatapos. Kung ang isang puwang ay maaaring mahulog sa pagitan ng dalawang sugnay ng isang talata, maaari itong mahulog sa pagitan ng dalawang kalahati ng isang linggo.

Ang hindi nagagawa ng argumentong iyon. Ipinapakita nito na posible ang isang puwang sa makahulang panitikan; hindi nito ipinapakita na ang puwang *na ito* ay totoo, o na ito ay dalawang libong taon, o na ito ay magtatapos sa 2027. Ginagawang posible ng Isaias 61 ang pagtutol. Hindi nito pinapatunayan ang kaso.

(Antas 3 Ang kakulangan ay hinuha mula sa mga hindi natapos na layunin ng talata 24 at ipinagtatanggol sa pamamagitan ng isang naunang halimbawa. Hindi ito nakasaad sa Daniel. Kung sa tingin mo ay hindi kasiya-siya iyan, tama ang iyong pagtugon sa ebidensya — ito ay isang hinuha lamang, at hindi ko na ito binigyang-kahulugan bilang iba pa.)

Isang bagay ang nagpapaiba sa bersyon ng aklat na ito ng puwang mula sa mas malabong uri. **Mayroon itong mga dulo.** Ang puwang ay tumatakbo mula Paskuwa AD 30 hanggang ika-dalawampu't pito ng Abril, 2027. Iyan ay isang pahayag na may dalawang petsa, at ang isa sa mga ito ay sapat na malapit upang maging mali sa publiko sa loob ng isang taon. Ang isang teorya ng puwang na maaaring suriin ay ibang uri ng bagay mula sa isang teorya ng puwang na sumisipsip lamang sa anumang inihahatid ng kasaysayan.

Ang ibinibigay sa atin ng Kabanata 8

- Pitumpung pito ay 490 taon, at ang pito ay mga taon. (*Tier 2 — ang Hebreo, at halos unibersal na kasunduan.*)
- Anim na layunin ang itinakda para sa panahong iyon; tatlo ang walang dudang nakamit, isa ang maaaring pagtalunan, dalawa ang malinaw na hindi. **Ang pagkakasunod-sunod ay hindi pa tapos sa anumang pagbasa.** (*Baitang 2.*)
- Ang atas ay ang komisyon ni Artaxerxes kay Ezra, 458 BC. (*Tier 2, na may 457 BC na isang live na alternatibo — Apendiks E.*)
- 458 BC + 483 taon = AD 26. (*Ang aritmetika ng Tier 1 ay nakasalalay sa petsa ng atas ng Tier 2 sa itaas — baguhin ang atas at ang kabuuan ay lilipat kasama nito.*)

- Na ang AD 26 ay taon din ng pagpapahid sa Jordan. (*Tier 3, at magkahiwalay: ito ay nakasalalay sa pagtutuos ng minorya na co-regency ng ikalabinlimang taon ni Tiberius, na nakasaad sa Kabanata 7 at muli dito. Ang aritmetika at ang pagkakakilanlan ay dalawang pag-aangkin at ang mga ito ay nabibigo nang magkahiwalay.*)
- Pagkatapos ng animnapu't dalawang linggo — hindi sa — ay pinahihintulutan ang tatlo at kalahating taon mula sa pagpapahid hanggang sa krus. **Ang bilang ay tumpak; ang pangdugtong ay hindi kailanman isang sukat.** (*Antas 2.*)
- Ang Daniel 9:27 ay naglalaman ng dalawang tauhan, hindi isa — isang bagong paksang ahente ang pinangalanan sa ikalawang kalahati. (*Tier 2.*) Ang katotohanang ang pangalawang tauhan ang siyang taong babagsakan ng itinakdang pagkawasak ay nasa Tier 2 sa NASB at sa pamilya nito, at hindi ito sumusunod sa salin ni King James sa huling salita ng talata.
- Ang tipan ay *pinatibay*, hindi pinutol. Kinukumpirma ng Mesiyas ang isang umiiral na tipan sa marami; Hindi Siya pumirma ng isang pitong-taong kasunduan. (*Tier 3, at ang pagbasa ng aklat na ito laban sa kasalukuyang mayorya.*)
- Ang prinsipeng na ang mga tao ay sumira sa lungsod ay kabilang sa unang siglo — si Tito o ang Panginoon na siyang humatol. Hindi isang pigura na nasa hinaharap pa. (*Tier 3, at ang argumento ay hindi nakadepende kung alin.*)
- Tatlo at kalahating taon ng ikapitumpung linggo ang nananatiling hindi napaglilingkuran. (*Tier 3 — ang puwang.*)

Ang natitirang bahagi ng libro ay tungkol sa kung kailan nagsimula ang tatlo at kalahating taon na iyon.

BAHAGI IV — PAGTUTUGTOG

Dalawa pang orasan, at isang pagsusuri kung magkano ang halaga ng apat na kasunduan.

Kabanata 9 — Apat na Orasan, Isang Taon

Dalawang orasan na ang tumatakbo simula noong Kabanata 6. Nagsisimula ang

kabanatang ito ng dalawa pa, at pagkatapos ay may ginagawa siyang hindi ginagawa ng karamihan sa ganitong uri ng mga libro: tinatanong nito kung magkano ang halaga ng apat na kasunduan kapag tiningnan mo kung saan kinukuha ng bawat isa ang mga bahagi nito.

Ang maikling bersyon, para alam mo na kung saan tayo hahantong. **Dalawa sa apat na orasan na ito ay may malaking halaga. Ang isa ay may halaga. Ang isa ang pinakamahina sa aklat na ito at ilalagay ko ito sa huli kaysa hayaan ang isang tagasuri na gawin ito para sa akin.**

Kung nasaan na tayo

Mula sa Kabanata 6 at 7, sa madaling salita:

Israel. Ang Ezekiel 4 ay nagtatalaga ng 390 taon. Ang mga ito ay nagsisimula sa bigong pagkubkob ng Asiria noong 701 BC at namatay noong 311 BC nang walang pagsisisi. Ang Levitico 26 ay pinarami ang pangungusap ng pito. $390 \times 7 = 2730$, na nagsisimula mula sa pagkubkob. **701 BC + 2730 = AD 2030.**

Juda. Ang Ezekiel 4 ay nagtatalaga ng 40 taon. Ang mga ito ay mula sa pagpapako sa krus noong AD 30 hanggang sa pagkubkob noong AD 70 nang walang pagsisisi. Ang Levitico 26 ay dumami, at pagkatapos ay dumami muli. $40 \times 7^2 = 1960$, na inihain mula sa pagkubkob. **AD 70 + 1960 = AD 2030.**

Ngayon ang dalawa pa.

Ang ikatlong orasan — dalawang araw, at apatnapung Jubilee

Si Oseas ay nagsasalita para sa isang bayang nasa ilalim ng paghatol na hindi pa nagsisisi:

"Halina kayo, tayo'y manumbalik sa Panginoon. Sapagka't tayo'y kaniyang nilapa, nguni't pagagalingin niya tayo; tayo'y kaniyang sinugatan, nguni't kaniyang tatapalan tayo. Kaniyang bubuhayin tayo pagkaraan ng dalawang araw; Kaniya tayong ibabangon sa ikatlong araw, upang tayo'y mabuhay sa harap niya." — Oseas 6:1–2

Dalawang araw, pagkatapos ay ang pangatlo. Kung babasahin bilang mga ordinaryong araw, ito ay isang kawikaan tungkol sa mabilis na paggaling, at iyon ay isang lehitimong pagbasa.

Kung babasahin nang makahulang paraan, ito ay isang saklaw — at ibinibigay ni Pedro ang antas ng pagbabagong-loob na siyang dahilan kung bakit ito isa:

"Ngunit huwag ninyong kalimutan, mga minamahal, ang isang bagay na ito sa

Panginoon ay katulad ng isang libong taon, at ang isang libong taon ay katulad ng isang araw." — 2 Pedro 3:8

Ang dalawang araw ay katumbas ng dalawang libong taon. Nagsimula ang pagpunit nang tanggihan ng bansa ang kanyang Mesiyas at ang kanyang bahay ay naiwang tiwangwang; ang muling pagkabuhay ay dumating makalipas ang dalawang libong taon, at ang ikatlong araw — ang milenyo — ang sumunod.

30 AD + 2000 taon = 2030 AD.

May pangalawang paraan ng pagbibilang ng parehong haba na magkapareho ang haba, at sulit itong bigyan ng pangungusap dahil ito ay binuo mula sa Torah sa halip na mula sa isang kawikaan. Itinatakda ng Levitico 25 ang isang Jubileo sa limampung taon — pitong siklo ng taon ng sabbath at pagkatapos ay ang ikalimampu, kung saan kinakansela ang mga utang, pinalalaya ang mga alipin, at ibinabalik ang lupa sa orihinal na may-ari nito. Ang apatnapung Jubileo ay dalawang libong taon, at apatnapu ang bilang ng Kasulatan para sa isang panahon ng pagsubok.

Dalawang libong taon ng pagsubok, na nagtatapos sa pagpapalaya ng mga nawala. Iyan ang kahulugan ng isang Jubileo. Maabot mo man ang bilang sa pamamagitan ng dalawang araw ni Oseas o sa pamamagitan ng apatnapung Jubileo, darating ka sa 2030.

(Antas 3. Ang pagbasa ng Oseas para sa araw-sa-isang-milenyo ay tipolohikal, hindi nakasaad. Ang linya ni Pedro ay tungkol sa kaugnayan ng Diyos sa oras, hindi isang singsing ng decoder, at mas maingat itong inilalapat ng maingat na mga mambabasa kaysa sa akin dito. Ang orasang ito ay isang argumento mula sa huwaran, at mas maluwag ang aking pananaw kaysa sa dalawa bago ito.)

Ang ikaapat na orasan — ang henerasyon, at ang pagtutol na gagawin ko para sa iyo

Si Hesus, pagkatapos ng talinghaga ng puno ng igos:

"Katotohanang sinasabi ko sa inyo, hindi lilipas ang lahing ito, hanggang sa maganap ang lahat ng mga bagay na ito." — Mateo 24:34

At ang haba ng isang henerasyon, mula sa salmo ni Moises:

"Kung tungkol sa mga araw ng aming buhay, pitumpung taon ang bilang, o kung dahil sa kalakasan, walumpung taon." — Awit 90:10

Kaya: may pangyayaring nagsisimula ng isang henerasyon, at walumpung taon na

ang lumipas ay hindi pa pumanaw ang henerasyong nakakita nito.

Ang pangyayaring ginagamit ng aklat na ito ay hindi ang ginagamit ng karamihan sa mga guro. Noong **Enero 23, 1950**, bumoto ang Knesset sa boto na 60 laban sa 2 upang ideklara ang Jerusalem bilang kabisera ng Israel.

1950 + 80 = AD 2030.

Ngayon, bago mo ito ibangon, narito ang pagtutol, at ito ay isang mariing pagtutol.

Ginagamit ng lahat ang 1948. Muling isinilang ang Israel bilang isang bansa noong Mayo 14, 1948, at kung mayroon mang modernong pangyayari na nagpasimula ng isang makahulang henerasyon, iyon ang malinaw na kandidato. At ang 1948 ay hindi nagbibigay ng 2030. Nagbibigay ito ng 2028.

Mas malala pa ryan. Hayaan mong ilagay ko ang buong grid sa pahina, kasama na ang mga cell na nakakahiya sa akin:

Panimulang kaganapan	+ 70 taon	+ 80 taon
Muling isinilang ang Israel — 14 Mayo 1948	2018 · nakapasa na	2028
Idineklara ng Knesset ang Jerusalem ang kabisera — 23 Enero 1950	2020 · lumipas na	2030
Muling pinag-isa ang Jerusalem — Hunyo 1967	2037	2047

Anim na posibleng kombinasyon. Eksaktong isa sa mga ito ang bubuo ng 2030, at ito ang ginagamit ng aklat na ito.

Iyan ang pinakamahinang bagay sa aklat na ito, at walang matalinong sagot dito. Parehong malayang pagpili — aling pangyayari, at alin sa dalawang haba ng buhay ng salmo — ang kailangang mapunta sa akin, at nangyayari nga. Kung sasabihin ko sa iyo na napakalaki ng posibilidad na hindi iyon mangyari, iniinsulto kita, dahil ang tumpak na paglalarawan ay ang isang orasan na may dalawang parameter ay tumama sa isang target at mayroong anim na paraan upang itakda ito.

Maibibigay ko sa iyo ang mga dahilan ko, at gusto kong timbangin mo sila nang may alam sa mga ipinagagawa sa kanila.

Bakit ang lungsod kaysa sa bansa. Ang Diskurso sa mga Olibo ay tungkol sa Jerusalem, hindi tungkol sa pagiging estado. Nagtanong ang mga disipulo tungkol sa mga gusali ng templo. Sumagot si Jesus nang napapaligiran ng mga hukbo ang

Jerusalem, at itinala ni Lucas ang orasan na talagang pinangalanan Niya: "*Ang Jerusalem ay yuyurakan ng mga Hentil hanggang sa matupad ang mga panahon ng mga Hentil*" (Lucas 21:24). Ang bagay na sinusukat ay ang pamamahala ng mga Hentil sa lungsod. Ang isang bansa ay maaaring ipanganak muli habang ang kabisera nito ay nananatili sa ilalim ng dayuhang pangangasiwa — at noong 1948 ang Jerusalem ay eksakto, nahahati, kasama ang Lumang Lungsod sa mga kamay ng Jordan at ang internasyonal na komunidad ay nagpipilit na ang lungsod ay maging internasyonal. Ang botohan ng Knesset noong Enero 1950 ang batas na nagtapos sa tanong kung kaninong kabisera ito.

Bakit walumpu at hindi pitumpu. Ibinibigay ng Awit 90 ang pareho, at ibinibigay nito ang mga ito bilang isang saklaw na may kalakip na kundisyon: pitumpu, "*o kung dahil sa lakas, walumpu.*" Walumpu ang panlabas na hangganan.

Ang pagbabasa ng Mateo 24:34 na parang *hindi lilipas* — narito pa rin ang henerasyon kapag nangyari ito — ay nangangatwiran para sa panlabas na hangganan sa halip na sa panloob na hangganan. Kunin ang pitumpu at ang henerasyon ay lumipas na.

Totoong mga argumento iyan. Siyempre, mga argumento rin iyan na dumarating sa sagot na gusto ko, at hindi ako magpapanggap na natagpuan ko ang mga ito kung ang 1950 plus walumpu ay nagbunga ng 2041.

(Tier 3 Dalawang libreng parameter, anim na kumbinasyon, isang tama.)

Ang independence audit — ang bahaging hindi isinasama ng karamihan sa mga aklat na tulad nito

Narito ang tanong na dapat itanong ng isang maingat na mambabasa. Ito ang una kong itinatanong.

Talaga bang nagsasarili ang apat na orasang ito?

Napakahalaga nito. Ang apat na independiyenteng saksi na sumasang-ayon ay makapangyarihan. Apat na salaysay na pawang nagmula sa iisang pinagmulan ay hindi naman talaga apat na saksi — sila ay isang paulit-ulit na saksi, at ang kasunduan sa pagitan nila ay halos walang sinasabi sa iyo.

Kaya hayaan ninyong ilahad ko kung saan nanggagaling ang mga bahagi ng bawat orasan.

Orasan	Pinagmulan ng teksto	Makasaysayang angkla	Mga galaw na interpretatibo na kailangan nito
--------	-------------------------	-------------------------	--

Israel	Ezekiel 4 · Levitico 26	Pagkubkob noong 701 BC pagbasa sa kaliwa/kanan · tagal ng pagbasa · angkla ng pagkubkob
Juda	Ezekiel 4 · Levitico 26	Pagpapako sapagbasa sa kaliwa/kanan · tagal krus noong 30 AD ng pagbasa → Pagkubkob · angkla ng pagkubkob · noong 70 AD pagtutuos ni Tiberius
Jubilee	Oseas 6:2 · 2 Pedro 3:8	Pagpapako sapagbabasa para sa isang milenyo krus noong 30 AD araw-araw
Henerasyon	Awit 90:10 · Mateo 24:34	Boto ng Knesset lungsod-hindi-bansa · walumpu't noong 1950 hindi pitumpu

Ngayon basahin mo ang mga magkakapatong na bahagi dahil tatlo sila at hindi naman sila maliliit.

Ang Israel at Juda ay may parehong balangkas. Parehong nagmula sa Ezekiel 4, parehong pinarami ng Levitico 26, at parehong nakadepende sa parehong tatlong galaw ng interpretasyon. Hindi sila dalawang saksi. Sila ay **isang balangkas na inilapat nang dalawang beses.**

Ang orasan ng Juda at ang Jubilee ay may parehong angkla. Parehong nagsisimula mula sa pagpapako sa krus noong AD 30. Kung mali ang petsang iyon — at sinabi sa iyo ng Kabanata 7 na ito ay nakasalalay sa isang minoryang pagtutuos ng ikalabinlimang taon ni Tiberius — kung gayon dalawa sa apat na orasan ang sabay na gumagalaw.

Tanging ang generation clock lamang ang ganap na independiyente sa iba. At ito ang pinakamahina sa apat.

Hindi komportableng hanay ng mga katotohanan iyan at malaki ang napipinsala nito sa pariralang *apat na magkakahiwalay na orasan*. Ginamit ko na ang pariralang iyan. Masyado itong malakas, at ititigil ko na ito rito.

Kaya ano nga ba ang tunay na halaga ng convergence?

Wala pang apat na saksi. Higit pa sa wala. Narito ang mga natira.

Ang Israel at Juda ay iisang balangkas na dalawang beses na inilapat — ngunit ang dalawang aplikasyon ay halos walang pinagsasaluhang input. Magkakaibang haba ng pangungusap, 390 at 40. Magkakaibang angkla na pitong siglo ang pagitan, itinatag mula sa mga hindi magkakaugnay na pangyayari sa pamamagitan ng mga hindi magkakaugnay na argumento. Magkakaibang bilang

ng mga multiplikasyon, isa at dalawa. Magkakaibang pinarami na termino, 2730 at 1960.

Hindi iyan dalawang saksi sa isang katotohanan. Ito ay **isang pagsusuri ng pagkakapare-pareho sa isang balangkas** — at ang mga pagsusuri ng pagkakapare-pareho ay may halaga sa isang bagay na totoo. Kung ang kaliwa/kanang pagbasa ng Ezekiel 4 ay mali, o ang pagbasa ng tagal ng Levitico 26 ay mali, walang dahilan para ang balangkas ay gumawa ng parehong taon nang dalawang beses mula sa mga input na magkaiba. Maaari itong gumawa ng 2030 at 1990. Maaari rin itong gumawa ng 2420 at 2030. Ipinakita sa iyo ng Kabanata 7 kung gaano kadali itong gawin, kapag ang angkla ay inilipat.

Ang orasan ng Jubilee ay may kaunting dagdag at hindi gaanong kalaki , dahil nakadepende ito sa parehong petsa ng pagpapako sa krus gaya ng orasan ng Juda. Ang naiaambag nito ay isang kakaibang *uri* ng pangangatwiran — tipolohikal sa halip na huridikal — na dumarating sa parehong taon. Ang pagpapatunay mula sa ibang disiplina ay may halaga, ngunit hindi ito pangalawang halimbawa.

Ang orasan ng henerasyon ay nagdaragdag ng pinakakaunting , para sa dahilang nakasaad sa itaas.

Kaya ang tumpak na pahayag ng argumento ay hindi *apat na magkakahiwalay na orasan ang sumasang-ayon* . Ito ay ito:

Isang balangkas, na hinango mula sa dalawang kabanata ng Torah at propesiya, na inilapat nang dalawang beses na may ganap na magkaibang input, ay nagbubunga ng parehong taon sa parehong pagkakataon — at dalawa pang linya ng pangangatwiran, isa na tipolohikal at isa na mahina, ay dumarating sa parehong lugar.

Mas mahina ang pahayag na iyan kaysa sa nasa likod na pabalat ng karamihan sa mga aklat ng propesiya. Totoo rin ito, at ang isang tunay at mas maliit na pahayag ay mas matatagalan kaysa sa isang kahanga-hangang labis na pahayag. Ang isang mambabasang susuri sa kabanatang ito ay matutuklasan na nasabi ko na ang pinakamasamang bahagi nito.

Pagraranggo ng sarili kong ebidensya

Dahil hindi lahat ng apat ay karapat-dapat sa parehong bigat, at ang pagsasabi nito ay mas kapaki-pakinabang kaysa sa isang talahanayan na may apat na magkakapantay na hanay:

Orasan	Lakas	Bakit
--------	-------	-------

1 Israel	pinakamalakas	Ang mga bilang na ibinigay sa teksto, pinatunayan nang mabuti noong 701 BC, walang pagdepende sa kronolohiya ng Bagong Tipan. Nakabatay o hindi sa Ezekiel 4 at Levitico 26 lamang.
2 Juda	malakas	Parehong balangkas, ganap na magkaibang mga input. Pinahina ng pagdepende nito sa pagpapako sa krus noong 30 AD, na nakasalalay sa pagtutuos ng minorya.
3 Jubilee	katamtaman	Isang kakaibang uri ng pangangatwiran na umaabot sa iisang taon — ngunit tipolohikal, at may parehong angkla ng Juda.
4 Henerasyon	mahina	Dalawang libreng parametro, anim na posibleng kombinasyon, isang hit. Kasama para sa pagkakumpleto, hindi umaasa.

Kung ang Kabanata 4 at 5 ay mahulog, ang dalawang nangungunang tao ay magsasama at ang aklat ay matatapos. Kung ang pagtutuos ni Tiberius ay mabibigo, ang mga orasan ay lilipat at ang Israel na lamang ang matitira sa 2030. Kung ang orasan ng henerasyon ay mali, wala nang ibang magbabago.

Iyan ang aktwal na istruktura ng dependency, at ngayon ay maaari mo na akong pilitin dito.

Ang ibinigay sa atin ng Kabanata 9

- Ang dalawang araw ni Oseas kasama ang isang libong-taong araw ni Pedro ay nagbibigay ng 2000 taon mula sa pagpapako sa krus. **AD 30 + 2000 = 2030.** (*Tier 3 — tipolohikal.*)
- Ang Apatnapung Jubileo na may limampung taon ay ang parehong taong 2000, na naabot sa pamamagitan ng Levitico 25. (*Antas 3.*)
- Isang henerasyon walumpung taon mula sa deklarasyon ng Knesset sa Jerusalem bilang kabisera. **1950 + 80 = 2030.** (*Tier 3 — anim na posibleng setting, isang hit, at ang grid ay nakalimbag sa itaas.*)
- Ang apat na orasan ay **hindi apat na magkakahiwalay na saksi.** Ang Israel at Juda ay may iisang balangkas; ang Juda at ang orasan ng Jubilee ay may iisang angkla; tanging ang orasan ng henerasyon lamang ang magkakahiwalay. (*Sinabi dahil ito ay totoo, at dahil mahahanap pa rin ito ng isang mambabasa.*)
- Ang natitira ay isang balangkas na inilapat nang dalawang beses na may magkakaibang input na dumarating nang dalawang beses sa parehong

taon, na pinatutunayan sa pamamagitan ng tipolohiya. **Iyan ang argumento, na nakasaad sa tunay nitong laki.**

Ang susunod na kabanata ay titigil sa pagtatanong kung anong taon at

magsisimulang magtanong kung anong araw.

Kabanata 10 — Paskuwa 2030: Ang Petsa ng Pagtatapos

Hanggang dito ay pinagtatalunan pa lamang ng libro ang tungkol sa isang taon. Mula rito ay pinagtatalunan na nito ang tungkol sa mga araw, at ang pamantayan ng patunay ay kailangang tumaas nang naaayon. Ang isang taon ay isang malaking target. Ang isang araw ay hindi. Isang bagay ang ginagawa ng kabanatang ito: kinukuha nito ang orasan ni Judah, na magtatapos sa 2030, at tinatanong kung saan ito magtatapos sa 2030.

Ang orasan ay palaging nagpipista-pista

Balikan natin kung paano sinukat ang hatol kay Juda.

Ang apatnapung taon ay mula sa pagpapako sa krus hanggang sa pagkubkob — at ang magkabilang dulo ng panahong iyon ay Paskuwa. Si Hesus ay ipinako sa krus noong Paskuwa noong AD 30. Tinapos ni Tito ang mga pader ng Jerusalem noong Paskuwa noong AD 70, nang ang lungsod ay puno ng mga peregrino sa kapistahan, kaya naman ang sumunod na pagkubkob ay kasing-sakuna nito.

Piging sa piging, apatnapung taon. Hindi ko iyan ipinataw sa saklaw; ito ang dalawang pangyayari.

Kaya nang pinarami ng Levitico 26 ang pangungusap at ang pinarami na termino ay inihain pasulong mula sa pagkubkob, ito ay inihain mula sa isang Paskuwa. At pagkalipas ng 1960 taon, ito ay nagtatapos sa isang Paskuwa.

Paskuwa AD 70 + 1960 taon = Paskuwa AD 2030.

Kabanata 7 ang taon. Ang hindi nito itinatag — at nilagyan ko ito ng marka sa unang pahina ng libro sa halip na hayaan na lang — ay *kung anong araw ng panahon ng Paskuwa*. Iyan ang gawain ng kabanatang ito, at ito ay isang karagdagang hakbang, hindi bunga ng aritmetika.

Ang Paskuwa ay isang panahon, hindi isang araw

Dito nagiging pabaya ang karamihan sa mga paggamot, kaya hayaan ninyong maging eksakto ako tungkol sa kung ano talaga ang nakasaad sa Torah.

“Sa unang buwan, sa ikalabing-apat na araw ng buwan, sa paglubog ng araw, ay ang Paskuwa ng Panginoon. At sa ikalabinglimang araw ng buwang iyon ay ang Pista ng Tinapay na Walang Lebadura sa Panginoon; pitong araw kayong kakain ng tinapay na walang lebadura. Sa unang araw ay magkakaroon kayo ng banal na pagpupulong; huwag kayong gagawa ng anumang mabigat na gawain. Kundi pitong araw kayong maghahandog ng handog na pinaraan sa apoy sa Panginoon. Sa ikapitong araw ay magkakaroon ng banal na pagpupulong; huwag kayong gagawa ng anumang mabigat na gawain.” — Levitico 23:5–8

Kaya ang panahon ay may hugis:

Araw ng unang buwan Ano ito

14 Nisan	Paskuwa — ang kordero na pinatay sa takipsilim
15 Nisan	Nagsimula ang Tinapay na Walang Lebadura · banal na pagpupulong
16–20 Nisan	ang mga araw na pumapagitna
21 Nisan	ikapitong araw ng Tinapay na Walang Lebadura · banal na pagtitipon

Walong araw mula sa pagkatay ng kordero hanggang sa pangwakas na pagpupulong. Ang Exodo 12:16 ay nagbibigay ng parehong balangkas: isang banal na pagtitipon sa unang araw *“at isa pang banal na pagtitipon sa ikapitong araw.”* Ang panahon ay naka-bracket sa magkabilang dulo.

Samakatuwid, ang "Paskuwa 2030" ay tumutukoy sa walong araw, hindi isa. Sinumang magsabi sa iyo ng isang propetikong panahon ay magtatapos "sa Paskuwa" at pagkatapos ay magbibigay sa iyo ng isang petsa ay lumaktaw ng isang hakbang. Narito ang hakbang.

Bakit ang sentensya ay magtatapos sa katapusan ng season, hindi sa simula

Magtatapos ang isang pangungusap kapag natapos na ito. Iyan ang kabuuan ng argumento sa isang linya, ngunit nararapat lamang na magkaroon ng higit sa isang linya dahil hindi naman kalokohan ang alternatibo.

Ang kaso para sa 14 Nisan — ang araw na pinatay ang kordero, ang anibersaryo ng pagpapako sa krus at ang pagsisimula ng pagkubkob — ay ito ang araw na eksaktong magkatugma ang dalawang dulo ng saklaw.

Mula Paskuwa hanggang Paskuwa, mula 14 Nisan hanggang 14 Nisan, ang pinakamalinis na posibleng pagbasa ng bilang mula sa isang piging hanggang sa isang piging. Kung gusto mo ng purong mekanikal na sagot, iyon na, at ito ay nagbibigay ng **17 Abril 2030**.

Ang kaso para sa 21 Nisan ay ang bagay na binibilang ay hindi isang anibersaryo kundi isang termino ng parusa, at ang mga termino ay nagtatapos sa kanilang katapusan.

At mayroong isang bagay na partikular tungkol sa ikapitong araw ng Tinapay na Walang Pampaalsa na ginagawa itong angkop na katapusan para sa isang sentensiya ng pagkaalipin.

Umalis ang Israel sa Ehipto noong ika-labinlima. Hindi sila tumigil sa panganib noong ika-labinlima. Nagbago ang isip ng Paraon, hinabol sila ng mga karwahe, at ang Israel ay nakulong sa tubig. Sa ikapitong araw ng kapistahan — ayon sa mahabang pagtutuos ng mga Hudyo, ika-21 ng Nisan — bumukas ang dagat, tumawid ang Israel, at tinakpan ng tubig ang hukbo sa likuran nila.

Ang ika-labinlima ay ang araw ng kanilang paglabas. Ang ika-dalawampu't isa ay ang araw na natapos ang kapangyarihan ng mapang-api sa kanila. Ang isa ay ang pag-alis; ang isa naman ay ang katapusan ng paghabol.

Minamarkahan ng Kasulatan ang ikalawa ng isang banal na pagtitipon, na isang kakaibang bagay na gawin para sa isang ordinaryong katapusan ng linggo.

Ang isang sentensiya na nagsimula sa isang pagkubkob at tumatagal ng 1960 taon ay hindi mawawalan ng bisa sa anibersaryo ng pagkamatay ng kordero. Ito ay mawawalan ng bisa sa araw na itinabi ng Torah upang markahan na ang lumang kapangyarihan ay wala nang anumang pag-aangkin.

(Antas 3. Ito ay isang tipolohikal na argumento, at ang tipolohiya ang pinakamahinang uri ng argumento sa aklat na ito. Ang isang mambabasa na mas gusto ang 14 Nisan dahil ang bilang ng bawat pista ay dapat tumugma sa mga dulo nito ay mahusay na nangangatuwiran, at ang pagkakaiba sa pagitan natin ay pitong araw.)

Ang petsa

Ngayon ang mga kalendaryo, at hindi sila lubos na nagkakasundo.

	14 Nisan (Paskuwa)	21 Nisan (huling araw ng Tinapay na Walang Lebadura)
Obserbasyonal — ang Kalendaryo ng M2030	Abril 16, 2030	Abril 23, 2030
Nakapirming kalendaryong rabbiniko	Abril 17, 2030	Abril 24, 2030

Isang araw ang pagitan. Inilatag sa Kabanata 2 kung bakit nagkakaiba ang dalawang kalendaryo at kung gaano kalayo ang pagkakaiba sa pagitan ng 2025–2030; ang tagsibol ng 2030 ay isa sa mga taon kung saan ang pagitan ay isang araw lamang.

Ginagamit ng aklat na ito ang Abril 24, 2030 — 21 Nisan sa takdang kalendaryong rabiniko.

Hindi ito ang hula ng pagkakapare-pareho ng pagpili. Sinusundan ng aklat ang kalendaryong obserbasyonal sa lahat ng dako, at inilalagay ng kalendaryong obserbasyonal ang huling araw ng Tinapay na Walang Pampaalsa sa Abril 23. Ang paggamit ng petsang rabiniko rito ay isang paglihis, at ang dahilan ay praktikal sa halip na may prinsipyo: ang petsang rabiniko ang siyang aktwal na ipagpapatuloy ng mundong Hudyo sa 2030, at ang hatol na tinatalakay ay sa Juda. Ang petsang magtatapos sa araw na ipinagdiriwang ng sambahayan ni Juda ang kapistahan ay ang angkop na pagtutuos para sa isang hatol na ipinataw sa sambahayan ni Juda.

Iyan ay isang argumento mula sa kaangkupan, hindi mula sa pamamaraan, at dapat mo itong timbangin nang ganoon. **Kung mas gusto mo ang Abril 23, ang pagitan hanggang sa Yom Teruah ay magiging 158 araw sa halip na 157, at wala nang iba pang bagay sa libro ang nagbabago.**

Isang tala tungkol sa taong Hebreo dahil madaling magkamali at ganoon din ang ginawa ng nauna kong ginawa. Ang Paskuwa 2030 ay pumapatak sa **taong 5790**. Ang mga kapistahan ng taglagas ng taong 2030 — Yom Teruah at Yom Kippur — ay pumapatak sa taong 5791, dahil ang taong sibil ng Hebreo ay napupunta sa Tishri, sa pagitan ng mga ito. Ang tagsibol 5791 ay Paskuwa 2031. Kung saan tinutukoy ng aklat na ito ang taong 6001 mula kay Adan na nagsisimula sa Tishri 2030, iyon ay isang hiwalay na pagtutuos ng mga taon ng paglikha at ang dalawa ay hindi kailanman pinaghalo.

Ano ang nag-e-expire, at ano ang hindi

Isang paglilinaw bago ang susunod na kabanata, dahil ang lengguwahe ng pagtatapos ay maaaring basahin bilang higit pa sa kahulugan nito.

Kapag natapos ang hatol kay Juda sa Abril 24, 2030, **hindi iyon ang pagbabalik ni Kristo**. Ito ang katapusan ng isang termino ng kaparusahan. Ang 1260 araw ng kapighatian ay nagpapatuloy pa rin — nagsimula ang mga ito noong Abril 27, 2027 at hindi nagtatapos hanggang Oktubre. Ang mundo ay hindi nagbabago sa Abril 24, 2030 maliban sa ito ang minamarkahan ng napakalapit na simula ng limang

buwan ng disiplina ng alakdan sa mga Hudyo hanggang sa isa-isa nilang tanggapin si Hesus bilang Mesiyas at Panginoon.

Ang nagtatapos ay ang pangungusap: ang pinaraming termino ng Ezekiel 4 at Levitico 26, ay nauubos sa buong haba nito, na walang natitirang utang.

At pagkatapos ay binibigyan ng Apocalipsis 9:5 ng limang buwan.

Ang ibinibigay sa atin ng Kabanata 10

- Ang orasan ng Juda ay tumatakbo sa bawat piging — pagpapako sa krus noong Paskuwa AD 30, pagkubkob noong Paskuwa AD 70. (*Tier 2.*)
- Ang pinaraming termino, na inihain mula sa pagkubkob, ay magtatapos sa Paskuwa. **Paskuwa AD 70 + 1960 = Paskuwa 2030.** (*Tier 1 arithmetic sa Tier 3 anchor ng Kabanata 7.*)
- Ang Paskuwa ay isang walong araw na panahon, mula ika-14 ng Nisan hanggang ika-21 ng Nisan, na may dalawang banal na pagtitipon. (*Antas 2 — Levitico 23:5–8, Exodo 12:16.*)
- Ang sentensya ay magtatapos sa pagtatapos ng panahon, ika-21 ng Nisan — ang araw na tinakpan ng dagat ang humahabol na hukbo at natapos ang pag-angkin ng lumang kapangyarihan. (*Tier 3 — tipolohikal. Ang 14 Nisan ay isang makatwirang alternatibo at nagbibigay ng ika-17 ng Abril 2030.*)
- **21 Nisan 5790 = 24 Abril 2030** sa takdang kalendaryong rabbiniko; 23 Abril sa kalendaryong obserbasyonal. Ginagamit ng aklat ang 24 Abril, at ang dahilan ay kaangkupan sa halip na pamamaraan. (*Tier 2 sa conversion, Tier 3 sa pagpili.*)
- Wala nang iba pang nagtatapos sa araw na iyon. Ang 1260 araw ay tatagal hanggang Oktubre. (*Paglililaw.*)

Limang buwan na ang lumipas at ang Yom Teruah. Ang susunod na kabanata ay bibilangin sila.

BAHAGI V — TAON-ARAW

Ang maliit na timeline: limang buwan, apat na bilang, pitong piging.

Kabanata 11 — Ang Limang Buwan

Magtatapos ang sentensya ni Juda sa Abril 24, 2030. Babalik ang Panginoon sa Yom Teruah, sa gabi ng Setyembre 27-28, 2030. Sa pagitan ng dalawang petsang iyon ay may isang palugit, at sinusukat ito ng Pahayag 9:5.

“At hindi sila pinayagang pumatay ng sinuman, kundi pahirapan sa loob ng limang buwan; at ang kanilang pahirap ay gaya ng pahirap ng alakdan kapag tumutusok sa isang tao. At sa mga araw na iyon ay hahanapin ng mga tao ang kamatayan, at hindi nila ito masusumpungan; at mangangailangan silang mamatay, at ang kamatayan ay tumatakas sa kanila.” — Pahayag 9:5–6

Limang buwan. Magtatapos ang sentensya sa Abril; babalik ang Panginoon pagkalipas ng limang buwan.

Ganoon ko ito itinuro, at halos tama nga ito, at ang salitang *halos* ang dahilan kung bakit umiiral ang kabanatang ito.

Bilangin ito

Mula sa	Para sa	Mga araw, kasama
24 Abril 2030 · 21 Nisan	Setyembre 27, 2030 · bisperas ng Yom Teruah	157

Isang daan at limampu't pitong araw.

Ngayon, gaano katagal ang limang buwan? Depende ito sa buwan, kaya kunin ang bawat makatwirang sagot:

Pagtutuos	Mga Araw
Limang buwan na may 30 araw	150
Limang buwang lunar (29.53 araw)	~148
Limang buwan sa kalendaryo, Abril 24 hanggang Setyembre 24	153
Ang aktwal na bintana	157

Ang bawat pagbibilang ng "limang buwan" ay hindi umaabot sa itinakdang

panahon, sa pagitan ng apat at siyam na araw.

Napakalaki ng tukso rito at gusto ko itong banggitin bago ko ito labanan. Maliit lang ang pagitan. Kaya kong magsulat *nang humigit-kumulang limang buwan* at walang mambabasa sa isang libo ang makakapagtala ng mga numero.

Pero hiniling sa iyo ng aklat na ito sa Kabanata 1 na suriin ang bawat bilang, at ang isang aklat na nagtatanong na hindi maaaring i-round off kapag ang pag-round off ay maginhawa. Ang pitong araw ay pitong araw.

Ang sagot na hindi gagawin

Ang malinaw na pagtakas ay ang pagsasabing ang "limang buwan" ay isang bilog na bilang — na ang Diyos ay nagsalita nang humigit-kumulang at hindi natin Siya dapat pilitin para sa katumpakan na hindi Niya inialok.

May tama diyan, at babalikan ko ito. Ngunit bilang sagot sa problemang ito, nabibigo ito, at magastos itong mabigo.

Kung kayang tanggapin ng "limang buwan" ang isang pitong-araw na pagkakamali, kayang tanggapin din ng "1260 araw." At ang buong timeline ng susunod na kabanata ay nakasalalay sa pagiging eksakto ng 1260 sa araw na iyon. Sa sandaling bigyan ko ng elastisidad ang isang propetikong numero, ipinagkaloob ko na ito sa kanilang lahat, at ang Marso 2027 ay magiging mahina kasama ng lahat ng iba pa. Napakataas na halaga iyon para sa pitong araw.

At hindi umiikot si Juan. Ito ang bahaging nagbubuod nito, at ito ay nabuo mula sa sarili niyang teksto.

Dalawang beses na ibinigay ni John ang parehong panahon, sa dalawang magkaibang yunit:

*"...yayapakan nila ang banal na lungsod sa loob ng **apatnapu't dalawang buwan** ." — Pahayag 11:2 "...magsisipanghula sila sa loob ng **labindalawang daan at animnapung araw** ." — Pahayag 11:3 "...aalagaan siya sa loob ng **isang libo dalawang daan at animnapung araw** ." — Pahayag 12:6 "... ibinigay sa kanya ang awtoridad na kumilos sa loob ng **apatnapu't dalawang buwan** ." — Pahayag 13:5*

Apatnapu't dalawang buwan. Labindalawang daan at animnapung araw. Parehong tatlo at kalahating taon, sa magkabilang direksyon, may pagitan ng mga kabanata.

$$42 \times 30 = 1260.$$

Eksakto. Hindi humigit-kumulang. **Ang mga buwan ni Juan ay tatlumpung-araw na buwan, at ang kanyang bilog na anyo at ang kanyang tiyak na anyo ay**

magkatugma sa araw. Siya ay isang manunulat na nagpakita, sa loob ng kanyang sariling aklat, na kapag nagbigay siya ng numero sa mga buwan, ito ay nagiging mga araw na walang natitira.

Kaya sa gamit ni John, ang limang buwan ay **150 araw** . Hindi "mga 157." Isang daan at limampu, eksakto, batay sa aritmetika na siya mismo ang nagbigay.

Ibig sabihin, ang pitong-araw na pagitan ay hindi isang rounding error. Ito ay isang tunay na pagkakaiba sa pagitan ng dalawang totoong numero, at may sinasabi ito sa atin.

Ang sinasabi nito sa atin

Basahin muli ang Apocalipsis 9:5, nang dahan-dahan, at pansinin kung ano talaga ang sinasabi nito.

"At hindi sila pinayagang pumatay ng sinuman, kundi pahirapan sila sa loob ng limang buwan."

Iyan ay isang pahayag tungkol sa **kung gaano katagal ang paghihirap** . Ito ay isang limitasyon na inilagay sa mga balang.

— maaari silang magpahirap, hindi pumatay, at ang kanilang lisensya ay tumatagal ng limang buwan.

Hindi ito isang pahayag na ang Panginoon ay babalik sa katapusan ng limang buwan. Hindi nito sinasabi iyon kailanman. Nababasa ko ang tagal ng isang pangyayari na parang sukat lamang ito ng panahon, at magkaiba ang mga iyon.

Ang palugit ay 157 araw. Ang paghihirap ay 150 araw. Ang paghihirap ay nasa loob ng bintana.

Walang kailangang bilugan, palawigin, o humingi ng tawad. Eksakto naman ang numero noon pa man; hinihiling ko lang dito na sukatin ang isang bagay na hindi nito nasusukat.

Saan sa loob ng bintana?

Walang sinasabi ang Kasulatan , at hindi ako mag-iimbento ng paglalagay nito.

Tiningnan ko. Kung ang 150 araw ay tatakbo mula sa araw na matapos ang sentensya, magtatapos ang mga ito sa ika-21 ng Setyembre 2030, anim na araw bago ang Yom Teruah. Kung tatakbo ang mga ito sa paraang magtatapos sa Yom Teruah, magsisimula ang mga ito sa ika-30 ng Abril 2030, anim na araw pagkatapos matapos ang sentensya. Hindi isang kapistahan ang alinman sa mga

petsang iyon. Wala sa mga ito ang minarkahan sa anumang paraan. Walang tekstong kawit na maaaring pagkabitin ng isang pagkakalagay, at kung pipili ako ng isa, ito ay magiging palamuti sa halip na exegesis.

Kaya: isang palugit na 157 araw, na naglalaman ng 150 araw ng pagdurusa, na nakalagay sa loob nito ng impormasyong wala tayo.

Mas gugustuhin ko pang mag-iwan ng puwang sa timeline na iniwan ng Kasulatan kaysa punuin ito ng isang bagay na aking ginawa-gawa. Kung iyon ay hindi kasiya-siya, hindi ito kasiya-siya sa tamang direksyon.

Para saan ang limang buwan

Naayos na ang aritmetika, sulit ang ilang sandali para malaman ang diwa, dahil madaling basahin ang Apocalipsis 9 bilang purong katatakutan at hindi mapansin ang kakaiba rito.

Ang mga balang ay binigyan ng kapangyarihan *“gaya ng kapangyarihan ng mga alakdan sa lupa.”* At pagkatapos ay dalawang limitasyon ang inilagay sa kanila. Hindi nila maaaring hawakan ang damo o anumang berdeng bagay. At — ang limitasyong mahalaga — *“hindi sila pinayagang pumatay ng sinuman.”*

Ang isang hatol na tahasang ipinagbabawal ang pagpatay ay hindi isang pagbitay. Ito ay isang pagpapatawag.

“Hahanapin ng mga tao ang kamatayan at hindi nila ito matatagpuan.” Bawat labasan ay sarado maliban sa isa. Iyan ay isang kakila-kilabot na bagay na basahin at hindi ito pagkalipol; ito ay isang panahon kung saan ang mga hindi nagsisisi ay nakakulong, may malay, hindi makatakas patungo sa kamatayan, habang ang pinto ng pagsisisi ay bukas pa rin.

Ibinigay ni Rehoboam ang pinagmulan ng imahen. Nang hilingin ng Israel sa bagong hari na pagaanin ang pasanin ng kanyang ama, sumagot siya:

“Pinarusahan kayo ng aking ama ng mga latigo, ngunit parurusahan ko kayo ng mga alakdan.” — 1 Hari 12:11

Sinabi ito ni Rehoboam bilang isang pagmamalaki at hinati nito ang kaharian — ang pangyayaring nagbunga ng dalawang sambahayan na ang mga pangungusap ay binibilang sa buong aklat na ito. Ang pinagbantaan ng isang mapagmataas na batang hari, ay talagang gagawin ng Panginoon, at gagawin Niya ito hindi upang sirain kundi upang itaboy.

Limang buwan ng alakdan, at walang pahintulot na pumatay. **Ang awa sa siping iyon ang bahaging walang sinuman ang sumipi.**

Ang ibinibigay sa atin ng Kabanata 11

- Ang palugit mula sa pagtatapos ng sentensiya ni Judah hanggang sa Yom Teruah ay **157 araw** . (*Tier 1 — bilangin mo.*)
- Ang teksto mismo ni John ay nagtatakda ng kanyang buwan sa tatlumpung araw: 42 buwan at 1260 araw, na ibinigay para sa parehong panahon, at $42 \times 30 =$ eksaktong 1260. **Ang limang buwan sa paggamit ni John ay 150 araw.** (*Tier 2.*)
- Samakatuwid, ang Pahayag 9:5 ay **hindi sumusukat sa bintana** . Nakasaad dito kung gaano katagal ang mga balang ay may pahintulot na magpahirap. (*Tier 2 — ito ang sinasabi sa pangungusap.*)
- Ang 150 araw ay nasa loob ng 157-araw na palugit. **Kung saan sa loob nito, hindi sinasabi ng Kasulatan, at hindi hinuhulaan ng aklat na ito.** (*Nakasaad na limitasyon.*)
- Ang pagpapahirap ay tahasang ipinagbabawal na patayin. Ito ay isang pagtawag, hindi isang pagbitay — ang mga alakdan na ipinagmalaki ni Rehoboam, na ginamit ng Diyos upang himukin ang mga tao na magsisi habang bukas ang pinto. (*Tier 3 — pagbabasa, hindi aritmetika.*)
- **Walang na-round off.** Eksakto ang numero; ako ang nagkamali, sa paghingi nito ng tamang sukat.

Kabanata 12 — 1290 · 1260 · 1250 · 1335

Apat na numero, mula sa dalawang may-akda, anim na raang taon ang pagitan. Tinatalakay ng kabanatang ito ang lahat ng apat at ipinapakita kung saan sila napupunta.

Naglalaman din ito ng pinakamatibay na piraso ng panloob na ebidensya sa libro — isang resultang hindi sadyang ginawa ng sistema para maidulot — at isang problemang hindi ko pa nalulutas, na ihaharap ko sa inyo sa halip na iwan sa iba na maghanap.

Ang mga tuntunin sa pagbibilang, muling ipinahayag

Mula sa Kabanata 1, dahil ang lahat ng bagay dito ay nakasalalay sa kanila:

1. **Kasama ang parehong endpoint.** Ang unang araw ang petsa ng pagsisimula.

2. **Ang petsa ng liwanag ng araw.** Ang isang araw ng Hebreo ay nagsisimula sa paglubog ng araw; kung saan ang isang kapistahan ay nagaganap mula "gabi ng ika-27 hanggang gabi ng ika-28," ang petsang ginagamit ay ang ika-28.

Sa timeanddate.com, ibig sabihin nito ay ang kahon na may markang *isama ang petsa ng pagtatapos sa kalkulasyon* ay minarkahan, sa bawat pagkakataon. Alisin ang tsek dito at bawat sagot sa ibaba ay makakakuha ng isang kulang.

Ang dalawang angkla

Ang lahat ay binibilang mula sa isa sa dalawang petsa sa 2027.

Marso 27–28, 2027 — ang Kasuklamsuklam na Pagkawasak. Sa kalendaryong obserbasyonal, ito ang Unang Bunga: ang gabi ng Marso 27 hanggang gabi ng Marso 28. Ayon sa Panuntunan 2, ang bilang ay magsisimula sa **Marso 28**. Dapat sabihin na hindi pa rin ako sigurado kung ang AoD ay magaganap sa petsang ito o kung si Pope Leo lamang ang sumasang-ayon sa Neo-Ottoman Order sa araw na ito. Makikita natin.

27 Abril 2027 — ang mga Huling Ulan. Ang huling araw ng Ikalawang Kapistahan ng Tinapay na Walang Lebadura — ang ika-21 araw ng ikalawang buwan, ang pamalit na Paskuwa ng Mga Bilang 9 para sa mga hindi makapangilin ng una. Ang pagbibilang ay magsisimula sa **Abril 27**.

Tatlumpung araw ang pagitan. Panatilihin ang numerong iyan.

Ang apat na bilang

Bilang	Kasulatan	Mula sa	Para sa	Mga Araw	Alin ang
1290	Daniel 12:11	Marso 28 2027	Oktubre 7 2030	1290	Yom Kippur — 10 Tishri
1260	Pahayag 12:6	11:3, Abril 27 2027	Oktubre 7 2030	1260	Yom Kippur — 10 Tishri
1250	Mateo 24:22	Abril 27 2027	27 Set 2030	1250	Yom Teruah — bisperas ng

1335 Daniel 12:12

Abril 27
2027

Disyembre 21
1335 2030

1 Tishri

25 Kislev — Hanukkah

Bawat isa sa mga iyan ay darating sa takdang oras. Tingnan mo mismo ang mga ito; para diyan ang kasamang webpage at ang pahina ng explorer.

Ang tatlumpung araw na naglaho

Ngayon ang resulta ay hindi ko binuo.

Si Daniel ay nagbigay ng 1290 araw. Si Juan ay nagbigay ng 1260 araw. Dalawang awtor, anim na siglo ang pagitan, na sumulat sa magkaibang wika sa magkaibang kontinente sa halos parehong panahon.

$$1290 - 1260 = 30.$$

At ang dalawang angkla sa 2027 — ang mga unang bunga at ang huling araw ng Ikalawang Tinapay na Walang Pampaalsa, na kinilala nang hiwalay bilang mga araw ng kapistahan sa isang kalendaryong kinalkula mula sa mga pangatnig na lunar — ay **may pagitan na tatlumpung araw**.

Ang ika-28 ng Marso hanggang ika-26 ng Abril ay tatlumpung araw. Ang ika-1260 ay magsisimula sa ika-27.

Hindi ko iyon inilagay doon. Ito ang pagkakaiba sa pagitan ng dalawang numerong hindi ko pinili, na tumutugma sa pagitan ng dalawang petsang hindi ko itinakda. Ang tatlumpung araw ng apostasiya — ang panahon kung saan ang mundo ay pumapanig pagkatapos maihayag ang Antikristo at bago bumagsak ang mga Huling Ulan — ay hindi isinama sa timeline na ito. Wala ang mga ito sa pagbabawas.

Iyan ang pagsubok na iminungkahi ko sa Kabanata 3: ang isang sistemang naglalarawan ng isang bagay na totoo ay may posibilidad na magbigay ng mga sagot sa mga tanong na walang nagtanong nito. Ito ang pinakamalinaw na halimbawa sa aklat. Ang isang akmaang sistema ay nagbubunga ng eksaktong kung ano ang akmaang-akma nitong maibuo. Nagbunga ito ng tatlumpung araw na palugit dahil dalawang propeta, na sumulat ng anim na raang taon ang pagitan, ay pumili ng mga numerong tatlumpung ang pagitan.

Ang sampung araw na naglaho rin

Ganito rin ang nangyayari sa kabilang dulo.

1260 – 1250 = 10.

Sampung araw sa pagitan ng araw na kinuha ang mga tapat at ng araw na maganap ang poot ng Panginoon. Mayroong eksaktong isang pares ng itinakdang panahon sa kalendaryong Hebreo na may pagitan na sampung araw:

Yom Teruah sa ika-1 ng Tishri at Yom Kippur sa ika-10 ng Tishri. Ang mga araw sa pagitan ng mga ito ay ang mga Araw ng Paghanga.

At ang mga bilang ay dumadating sa magkabilang dulo ng pares na iyon. Ang 1250 ay nagtatapos sa Yom Teruah. Ang 1260 ay nagtatapos sa Yom Kippur.

Sinabi ni Hesus na paiikliin ang mga araw:

"Maliban na paiikliin ang mga araw na iyon, walang sinumang makaliligtas; ngunit alang-alang sa mga hinirang, paiikliin ang mga araw na iyon." — Mateo 24:22

Gaano kalaki ang magiging paiikliin? Sampu — ang pagkakaiba sa pagitan ng ganap na sukat ng kapighatian at ng araw na aalisin ang mga tapat mula rito. Ibinigay ni Isaias ang larawan ng mangyayari sa sampung araw na iyon:

"Halina kayo, bayan ko, pumasok kayo sa inyong mga silid, at isara ninyo ang inyong mga pinto sa likuran ninyo; magtago kayo sandali hanggang sa ang galit ay lumabas." —Isaias 26:20

Sampung araw sa likod ng mga nakasarang pinto habang ang poot ay tumatakbo, sa pagitan ng dalawang kapistahan na may sampung araw na pagitan. **Walang napiling bilang para maisakatuparan iyon.**

Ang problemang hindi ko nalutas

Narito ang kahirapan, at kabilang ito sa pangunahing teksto.

Hindi iniuugnay ng Daniel 12:11 ang 1290 sa isang pangyayari lamang. Iniuugnay nito ito sa dalawa:

"Mula sa panahon na ang regular na handog ay aalisin at ang kasuklamsuklam na tiwangwang ay maitatag, magkakaroon ng 1290 araw."

Anong regular na sakripisyo, kung walang templo?

Kapalit ng burador para sa hindi nalutas na sipi sa Kabanata 12. — CLH

Sinabi ko sa unang edisyon ng kabanatang ito na wala akong malinaw na sagot dito, at wala rin naman. Mayroon na ako ngayon, at hindi ito ang sagot na inaasahan ko, dahil nangangako ito sa akin na may mangyayari sa publiko sa loob

ng pitong buwan mula sa pag-iimprenta ng aklat na ito.

Ang Daniel 12:11 ay nagbibigay ng dalawang palatandaan, hindi isa:

"Mula sa panahon na ang regular na handog ay aalisin at ang kasuklamsuklam na tiwangwang ay maitatag, magkakaroon ng 1290 araw."

Ang kasuklamsuklam na bagay na isinalaysay ng aklat na ito. Ang regular na sakripisyo na hindi nito ginawa — dahil walang templo, walang altar na ginagamit, at ang mga sisidlan ng Temple Institute ay nasa isang gusali sa Misgav Ladach Street na naghihintay ng isang santuwaryo na hindi umiiral.

Kaya maaaring walang laman ang unang marker ni Daniel, o sadyang mali ang hinahanap ko. Matagal ko itong sinubukang gawin pangalawa. Hindi ako papayagan ng salita.

Hindi nababaliw ang salita

Gusto kong ang ibig sabihin *ng tamid* ay patuloy na pagsamba sa pangkalahatang kahulugan. Hindi, at ipagtatanggol ko ang aking sarili nang maayos sa halip na idiin ito.

Sa bawat paglitaw sa Daniel — 8:11, 8:12, 8:13, 11:31 at 12:11 — ang anyong ito ay עלִית הַתִּמִּיד , na may pantukoy na tiyak, na siyang pinaikling kahulugan ng עלִית הַתִּמִּיד , *ang patuloy na handog na susunugin* sa Exodo 29:38–42 at Mga Bilang 28:3–8: isang kordero sa umaga, isang kordero sa takipsilim, araw-araw nang walang pahinga. Hindi kailanman ginamit ni Daniel ang salita para sa panalangin, para sa debosyon, o para sa pagsamba sa abstrakto. Ni minsan. At inilalagay sa 8:11 ang santuwaryo sa parehong sugnay gaya ng handog.

Nabasa ko na ang mga argumento para sa mas maluwag na kahulugan. Ang mga ito ay mga argumento na sana'y malugod kong tatanggapin. Hindi na sila nakaligtas kung may kaugnayan sa konkordansya.

Kaya ang tapat na konklusyon ay ang hindi maginhawa: para magkaroon ng reperensya ang unang marker ni Daniel sa ika-28 ng Marso 2027, kailangang isagawa ang patuloy na handog na susunugin bago ang petsang iyon. Ibig sabihin, kailangan itong magsimula. Ibig sabihin, kailangan itong magsimula sa lalong madaling panahon.

(Tier 3 — ito ay isang paghatol tungkol sa kung paano ginagamit ni Daniel ang isang salita, hindi isang resulta ng aritmetika. Ngunit ito ay isang paghatol laban sa aking sariling kaginhawahan, na siyang tanging uri na may malaking halaga.)

Hindi ito nangangailangan ng templo. Nangangailangan ito ng altar.

Narito ang bagay na nagpabago sa isip ko kung posible ba ito, at matagal ko itong hindi napagtanto dahil mali ang gusaling tinitingnan ko.

Ibinalik ng mga bumalik na tapon ang patuloy na handog **bago pa man magkaroon ng templong paglalagyan nito :**

"Itinayo nila ang dambana sa mismong pundasyon nito, sapagkat sila'y natakot dahil sa mga tao ng mga lupain; at sila'y nag-alay doon ng mga handog na susunugin sa Panginoon, ng mga handog na susunugin sa umaga at gabi... ngunit ang pundasyon ng templo ng Panginoon ay hindi pa nailalagay." — Ezra 3:3, 6

Basahin mo iyan nang dalawang beses. Ang *olat tamid* — umaga at gabi, ang eksaktong handog na tinutukoy ni Daniel — ay tumatakbo sa isang muling itinayong altar sa bukas na lupa, kung saan ang templo ay isang hukay na pinagtayuan ng gusali, at tumatakbo ito nang ganoon sa loob ng maraming taon bago inilatag ang pundasyon.

Walang templo. Walang tabernakulo. Isang altar, isang pagkasaserdote, at isang kordero.

Iyan ang buong kahingian, at ito ay isang kahingian ng isang ganap na kakaibang kaayusan mula sa pagtatayo ng Ikatlong Templo. Ang isang templo ay isang pambansang proyekto na tumatagal ng isang dekada na nangangailangan ng paggiba o pagpapaalis ng mga istrukturang itinuturing ng ikalimang bahagi ng sangkatauhan na sagrado. Ang isang altar ay bato, isang rampa, at pahintulot na tumayo sa isang lugar.

(Baitang 1 tungkol sa sinasabi ni Ezra 3 — basahin mo mismo. Baitang 3 batay sa hinuha na ang pananda ni Daniel ay natutugunan sa parehong paraan.)

Ano ang umiiral na

Hindi ako nag-espekulasyon kung maaaring buuin ang mga piraso. Sa pangkalahatan, kaya naman.

- Isang **altar na bato na handa nang gamitin sa templo** , na itinayo ayon sa halakhic na espesipikasyon mula sa mga hindi tinabas na bato, ang natapos at inialay sa huling araw ng Hanukkah, Disyembre 2018. Ito ay itinayo upang kalasin at ilipat.
- Ang **Temple Institute** ang gumawa ng mga sisidlan, mga kasuotan ng pari, at ang ginintuang menorah, at nagsasanay ng mga pari sa paglilingkod sa loob ng

maraming taon.

- Ang **programa ng pulang dumalagang baka** ay aktibo at, simula noong 2026, ay lumipat na sa isang pambansang pagsisikap sa pagsasanay.

Ang kulang ay hindi kagamitan, hindi mga kasuotan, hindi mga sinanay na pari, at hindi isang disenyo. **Ang kulang ay isang lugar na tatayuan at pahintulot na tumayo roon.** Iyan ang kabuuan ng puwang, at hindi ko ito minamaliit: ito ay isang hadlang sa politika at relihiyon na pinakamalubhang uri sa mundo, at ito ay nanatili sa loob ng limampu't siyam na taon.

Ang harang na kasalukuyang gumagalaw

At narito kung bakit mas handa akong sabihing pitong buwan sa halip na pitong taon.

Ang kaayusang pumigil sa mga Hudyo sa pagdarasal sa Temple Mount — ang *kasalukuyang kalagayan*, isang hanay ng mga pagkakaunawaan sa pagitan ng Israel at Jordan kung saan pinangangasiwaan ng Waqf ang lugar at ipinagbabawal ang pagdarasal ng mga hindi Muslim — ay kitang-kitang humina noong taong 2026. Tatlong puntong may petsa, lahat ng ito ay naiulat at maaaring suriin:

Petsa Ano ang nagbago

Enero 21, 2026 Sa unang pagkakataon, pinayagan ng pulisya ng Israel ang mga bisitang Hudyo na magdala ng nakalimbag na liturhiya — kabilang ang Amidah — papunta sa Bundok, kasunod ng kahilingan ng Yeshiva sa Temple Mount. Hanggang kamakailan lamang, ang mga bisitang nahuhuling nananalangin ay pinalalayas o ikinukulong, at ang mga kagamitang pangdasal ay direktang ipinagbabawal.

Hulyo 23, 2026 (*Tisha B'Av*) Mahigit tatlong libong bisitang Hudyo ang umakyat pagsapit ng tanghali. Pinayagan ang mga kagamitang liturhiko. Humigit-kumulang isang dosena ang inaresto dahil sa pagdarasal sa kanlurang bahagi. Tinawag ito ng ministeryo ng ugnayang panlabas ng Jordan na "*isang tahasang paglabag sa makasaysayan at legal na status quo*" at inakusahan ang pulisya ng "*pagpapadali sa mga aksyong ito.*"

16 Agosto 2026 Muling niluwagan ng pulisya ng Israel ang mga paghihigpit sa panalangin ng mga Hudyo sa lugar — isang linggo bago ko isinulat ang talatang ito.

Hindi iyan isang static na hadlang. Iyan ay isang hadlang na unti-unting binabaklas, sa publiko, kasama ang mga pagtutol ng Waqf at ng Kaharian ng Jordan na itinatala sa mga pahayagan sa bawat pagkakataon.

Ngayon ang disiplina, dahil dito mismo naaabot nang labis ang isang aklat na tulad nito. Ang panalangin ay hindi sakripisyo. Napakalaki ng distansya sa pagitan ng *pagbabasa ng isang tao ng Amidah sa Bundok at ng pag-aalay ng isang kordero doon sa umaga at gabi*, at walang anumang nasa talahanayan sa itaas ang makakapagsara nito. Mas makitid ang itinatatag ng talahanayan at hindi ako mag-aangkin ng higit pa rito: ang kaayusan na nagpapahirap sa isang altar ay hindi nakapirmi, ito ay gumagalaw, at ito ay gumalaw nang tatlong beses ngayong taon sa parehong direksyon.

(Tier 2 — bawat hilera ay may petsa at pinagmulan. Ang hinuha mula rito ay akin at ito ay Tier 3 sa pinakamabuti.)

Kung gayon, ang hinuhulaan ng aklat na ito

Mas gugustuhin kong maging tiyak at mali kaysa sa malabo at hindi mapabulaanan, kaya:

Ang patuloy na handog na susunugin — isang altar, isang pagkasaserdote, isang kordero sa umaga at gabi — ay nagsisimula sa Jerusalem bago ang ika-28 ng Marso 2027. At pagkatapos ay ititigil ito.

Kinakailangan ang parehong kalahati. Ang *tamid* ay hindi maaaring buwagin sa ika-28 ng Marso 2027 maliban kung ito ay tatakbo sa ika-27 ng Marso 2027. Ang sugnay ni Daniel ay nangangailangan ng isang bagay na umiiral upang mailarawan ang pag-aalis nito.

Wala akong pananaw tungkol sa mekanismo, lokasyon sa Bundok, legal na instrumento, o kung sino ang gumagawa nito, at hindi ako mag-iimbento ng isa para maging kumpleto ang larawan. Naniniwala ako na kailangan ito ng balangkas, at ang balangkas ang siyang dahilan kung bakit ko ipinakita sa iyo ang aritmetika.

(Antas 4 — propetiko. Ito ang hinuhulaan ng balangkas, hindi ang sinabi sa akin.)

Isang pagtutol ang nasagot, dahil mabuti naman ito

"Anumang altar na itinayo noong 2027 ay magiging ilegal. Pinagtatalunang pagkasaserdote, walang abo ng pulang dumalagang baka, walang Sanhedrin na kinikilala ng karamihan sa mga Hudyo. Hindi ito maaaring maging tunay na tamid at hindi ibibilang ng Diyos ang pag-aalis nito."

Sinagot ito ni Daniel sa parehong kabanata kung saan nagmula ang salita.

Nang itigil ni Antiochus ang patuloy na pag-aalay, **ang pagkasaserdote na nangangasiwa nito ay binili at tiwali.** Binili ni Jason ang mataas na pagkasaserdote; hinikayat siya ni Menelaus para dito. Ganito ang kalagayan ng katungkulan nang alisin ang *tamid* — *at tinatawag pa rin ng Kasulatan ang handog na tamid*, at itinuturing pa rin ang pag-aalis nito bilang isang pagkakasala, at isinabit pa rin ni Daniel ang isang propetikong numero dito.

Hindi kailangang nasa mabuting katayuan ang isang patuloy na handog para maitala sa langit ang pagkakansela nito. Hindi iyon ang aking hinuha; ito ang makasaysayang sitwasyon ng sipi.

Kung walang altar na lilitaw

Kung gayon, ang unang pananda ni Daniel ay walang reperensya, ang 1290 ay hindi nagsisimula kung saan ko ito sinabing nagsimula, at ang seksyong ito ay nabigo. Ang argumento ng kasuklamsuklam ay mananatiling matatag; ito ay hindi.

Bago mangyari iyon, gusto ko muna ng isang alternatibo na nakatala, dahil sa tingin ko ay sulit itong isaalang-alang kahit hindi ko pa ito pinagpapahingahan.

Mayroon lamang isang institusyon sa mundo na naglalarawan sa sarili nito bilang isang walang hanggang sakripisyo na iniaalok sa bawat lugar. Ito ay ang Misa — ang sariling pag-aangkin ng Roma, na tinukoy sa Trent, na nakabatay sa Malakias 1:11, at hindi nangangailangan ng anumang templo. At ito ay inalis na nang isang beses: noong ika-8 ng Marso 2020, kinansela ng Diyosesis ng Roma ang lahat ng pampublikong Misa, at sa loob ng dalawang linggo ay ginawa rin ito ng mga diyosesis sa buong Italya, Ireland, Pilipinas, Espanya at karamihan sa Estados Unidos. Sa loob ng ilang linggo, ang walang hanggang sakripisyo ay hindi inihandog sa publiko kahit saan sa Kanlurang mundo.

Kung iyan ang *tamid*, kung gayon ang mangyayari sa Marso 2027 ay isang kilos ng simbahang Romano laban sa sarili nito sa ilalim ni **Leo XIV**, tungo sa pagsang-ayon sa Islam, at ang apostasiya ng 2 Tesalonica 2 ay isang pagtalikod ng pinakamalaking kalipunan ng mga nagpapakilalang Kristiyano sa mundo. Iyan ang aking opinyon tungkol sa isang taong nabubuhay sa isang pampublikong katungkulan, na iniaalok bilang opinyon, at mas gugustuhin ko itong sabihin nang malinaw kaysa ipahiwatig ito.

Ngunit pangalawa ko ito, at ang dahilan ay ang konkordansya. Ang *tamid* ni Daniel ay ang patuloy na handog na susunugin sa tuwing gagamitin niya ito, at hindi ko maisusulong ang isang pagbasa dahil mas komportable ito kaysa sa isa na

nangangailangan ng altar sa Jerusalem sa loob ng pitong buwan. Ang pagbasa sa Misa ay isang posibilidad na nakalaan. Ang altar ang posisyon.

(Antas 4 sa kabuuan, at nakadepende sa pagkakaugnay ng Halimaw sa Islam, na pinagtatalunan sa Teaching History Before It Happens at ipinapalagay sa halip na ipinagtatanggol dito.)

Ang ibinibigay sa atin ng seksyong ito

- Ang חַתָּמָיִד ni Daniel ay ang patuloy na handog na susunugin sa **lahat ng limang** paglitaw nito at hindi kailanman nangangahulugang pagsamba sa pangkalahatan. *(Tier 3 — at ito ay isang paghatol na ginawa laban sa aking sariling kaginhawahan.)*
- Ibinalik ng Ezra 3:3–6 ang handog na iyon sa isang altar **bago pa man ilatag ang pundasyon ng templo**, kaya ang palatandaan ay nangangailangan ng isang altar, hindi isang santuwaryo. *(Tier 1 sa teksto.)*
- Ang altar, ang mga sisidlan, ang mga kasuotan at ang mga sinanay na pari **ay umiiral na**; ang nawawalang elemento ay ang lokasyon at pahintulot. *(Antas 2.)*
- Ang kaayusang nagbabawal sa pagsambang Hudyo sa Bundok **ay tatlong beses na lumipat noong 2026**, sa parehong direksyon, dahil sa naitalang pagtutol ng mga taga-Jordan. Ang panalangin ay hindi sakripisyo at hindi nito isinasara ang puwang — ipinapakita nito na ang hadlang ay hindi pa naaayos. *(Tier 2 sa mga pangyayari, Tier 3 sa hinuha.)*
- **Samakatuwid: ang patuloy na handog na susunugin ay magsisimula sa Jerusalem bago ang ika-28 ng Marso 2027 at pagkatapos ay ititigil.** Kung hindi, mali ang seksyong ito at sinabi ko na ito sa inyo nang maaga. *(Baitang 4.)*
- Iniingatan bilang reserba: ang Misa bilang walang hanggang sakripisyo, kasama ang Marso 2020 bilang patunay na ang ganitong bagay ay maaaring mapawalang-bisa sa buong mundo nang walang hukbo. *(Tier 4.)*

Ang kasuklam-suklam na pangyayari ay itinatag noong Marso 2027. Ganyan kalaki ang isinalaysay ng aklat na ito. Ngunit **anong regular na sakripisyo ang inalis noong Marso 2027?**

Sa pagbabasa ng aklat na ito, ang regular na sakripisyo ay winakasan ni Kristo sa krus noong AD 30 — iyan ang argumento ng Kabanata 8 tungkol sa Daniel 9:27, at pinaniniwalaan ko pa rin ito. Walang templong nakatayo noong Agosto 2026 habang sinusulat ko ang aklat na ito at walang naibalik na sistema ng sakripisyo na aalisin. Kaya ang una sa dalawang pananda ni Daniel ay walang reperensya sa sandaling magsimula ang pagbibilang. Dahil tumutukoy ito sa isang pangyayaring

nasa hinaharap pa, maaari ko lamang itong haka-hakain nang walang matibay na ebidensya.

Wala akong malinaw na sagot. Narito ang dalawa na tila sulit kong isaalang-alang, at hindi ko lubos na pinaniniwalaan ang alinman sa mga ito.

Ang salitang Hebreo ay **תמיד** (*tamid*), na nangangahulugang *patuloy* o *regular*. Sa Daniel 8:11–13, ito ay kumakatawan sa patuloy na handog na susunugin, ngunit ang salita mismo ay tumutukoy sa pagpapatuloy sa halip na sa hayop. Kung *ang tamid* ay binabasa bilang ang patuloy na pagsamba sa Diyos sa halip na partikular na ritwal ng paghahain, kung gayon ang inalis noong Marso 2027 ay ang patuloy na pagsamba sa mundo — na napalitan nang ang Halimaw ay sinang-ayunan at ang mga bansa ay bumaling. Ang pagbasang iyan ay may ilang suporta sa kung paano ginagamit ng Daniel 8 ang termino, at ito ay maginhawa para sa akin, na isang dahilan upang maging maluwag ito.

Ang pangalawang posibilidad ay ang dalawang sugnay ay tumutukoy sa isang pinagsama-samang pangyayaring inilarawan mula sa dalawang panig, kung saan ang kahirapan ay gramatikal sa halip na historikal. Ang paglutas diyan ay nangangailangan ng paghatol tungkol sa gramatika ng Hebreo na hindi ko gagayahin.

Ang 1335, at kung saan ito nakaangkla

Nagbigay si Daniel ng pang-apat na numero sa susunod na talata:

"Mapalad ang naghihintay at umaabot sa 1335 araw!" — Daniel 12:12

Kung bibilangin mula sa mga Huling Ulan noong ika-27 ng Abril 2027, ang araw 1335 ay **ika-21 ng Disyembre 2030** — na siyang ika-25 ng Kislev, ang unang araw ng Hanukkah, ang kapistahan ng muling pagtatalaga ng Templo. Mapalad ang naghihintay at dumarating sa pagtatalaga.

Hayaan ninyong ibigay ko ang aking haka-haka kung paano mangyayari ang mga bagay na ito sa mundo. Kapag tayo ay dinala sa langit sa Yom Teruah, sisimulan ng Diyos na ibuhos ang Kanyang mga Mangkok ng Poot sa loob ng sampung araw. Tatawagin Niya ang mga sandatang nuklear ng Israel at marahil ng Iran at/o Pakistan at hahatulan ang mga bansang sumalakay sa Jerusalem. Ligtas tayong mapapasailalim sa ating mga silid sa Bagong Jerusalem na nakasara ang ating mga pinto habang nasusunog ang mundo. Isang-katlo ng sangkatauhan, karamihan ay mga Muslim, ay mamamatay sa sampung araw na iyon. Ang mga nakaligtas ay *patuloy na maghihintay at makakarating sa 1335 araw*, ang Hanukkah, kapag si Hesus ay bumalik kasama nating lahat at pagalingin ang mga bansa.

Nakakagulat 'yan. Narito ang nakakailang tungkol dito.

Ang Daniel 12:11 at 12:12 ay magkatabi, at karaniwang binabasa bilang nagbabahagi ng iisang panimulang punto. Kung ang 1335 ay bibilangin mula sa parehong araw ng 1290 — ika-28 ng Marso 2027 — ito ay darating sa ika-21 ng Nobyembre 2030, na wala namang kwenta.

Para makarating sa Hanukkah, ang 1335 ay kailangang nakaangkla sa mga Huling Ulan sa halip na sa Kasuklamsuklam. Iyan ang ginagawa ng kalendaryo ng Messiah 2030 Project, nang tahasan: ang kanilang entry para sa Abril 27, 2027 ay mababasa ang "*SIMULA NG 1260 AT 1335.*" Kaya ito ang kanilang nakasaad na balangkas at hindi ang aking imbensyon. Ngunit isa pa rin itong pagpipilian, at ang mas malinaw na pagbasa ng dalawang magkatabing talata ay ang parehong numero ay binibilang mula sa parehong sandali.

(Antas 3. Kapansin-pansin ang resulta. Ang pag-angkla na kinakailangan upang makuha ito ay maaaring pagtalunan, at ang alternatibong pag-angkla ay walang maidudulot na anuman.)

Ang buong micro-timeline

Petsa	Araw	Ano
Marso 28, 2027	Nagsisimula ang 1290	Kasuklamsuklam na Pagwawasak · Mga Unang Bunga
28 Mar – 26 Abr 2027	araw 1–30	ang Apostasiya — ang mundo ay pumapanig
Abril 27, 2027	1260 at 1335 magsimula	Mga Huling Ulan · huling araw ng Ikalawang Tinapay na Walang Pampaalsa
Abril 24, 2030	—	Magtatapos ang sentensya ni Judah · 21 Nisan
27 Setyembre 2030	araw 1250	Yom Teruah — muling pagkabuhay, pag-agaw, pagbabalik
27 Set – 7 Okt 2030	sampung araw	ang mga Araw ng Paghanga · sa likod ng mga nakasarang pinto · poot
Oktubre 7, 2030	pagtatapos ng araw 1260 at araw 1290	Yom Kippur — parehong malapit ang bilang
12 Oktubre 2030	—	Nagsisimula ang Sukkot
Disyembre 21, 2030	araw 1335	Hanukkah · <i>mapalad ang naghihintay</i>

Ang ibinibigay sa atin ng Kabanata 12

- Ang lahat ng apat na bilang ay napupunta sa mga takdang oras, sa inklusibong tuntunin na idineklara sa Kabanata 1.
(*Antas 1 — maaaring kopyahin.*)
- **1290 – 1260 = 30** , at ang dalawang angkla ay may tatlumpung araw na pagitan. Ang bintana ng apostasiya ay nawawala sa aritmetika sa halip na naipasok. **Ito ang pinakamalakas na panloob na resulta sa aklat.**
(*Tier 1.*)
- **1260 – 1250 = 10** , at mayroong eksaktong isang pares ng mga itinakdang panahon na may sampung araw na pagitan. Ang mga araw ay pinaikli ng eksaktong mga Araw ng Paghanga. (*Tier 1 sa aritmetika; Tier 3 sa pagbabasa ng Mateo 24:22 sa ganoong paraan.*)
- Ang araw 1335 ay ika-25 ng Kislev, ang muling pagtatalaga ng Templo — **ngunit kung ang 1335 ay nakaangkla sa mga Huling Ulan sa halip na sa Kasuklamsuklam** , at ang Daniel 12:11–12 ay karaniwang binabasa bilang nagbabahagi ng isang simula. (*Tier 3*)
- **Hindi Nalutas: Iniuugnay ng Daniel 12:11 ang 1290 sa pag-aalis ng regular na handog pati na rin sa kasuklamsuklam na bagay, at ang balangkas na ito ay walang malinaw na pagtukoy para sa una**

noong Marso 2027.

Kabanata 13 — Ang Pagkakasunod-sunod ng Pista

Ang lahat sa ngayon ay aritmetika lamang. Ang kabanatang ito ay padron, at ang padron ay isang mas malambot na uri ng ebidensya, kaya pananatilihing katamtaman ko lamang ang mga pahayag.

Ang pahayag ay ito: ang mga itinakdang panahon sa Levitico 23 ay hindi pitong relihiyosong pista opisyal. Ang mga ito ay isang pagkakasunod-sunod, at pinapanatili ito ni Hesus sa kaayusan.

Ang pito

“Ang mga takdang kapistahan ng Panginoon na inyong itatanyag bilang mga banal na pagpupulong, ang aking mga takdang kapistahan ay ang mga ito.” — Levitico 23:2

Ang Hebreo ay **מִדְּבַר** (*mo'edim*), at hindi ito nangangahulugang *mga kapistahan* . Ang *mo'ed* ay isang paghirang

— isang takdang pagpupulong na isinaayos nang maaga sa pagitan ng mga partido na parehong nagnanais na ituloy ito. Ang salita ay ginagamit para sa oras

na itinakda ng Diyos upang makipagkita sa Kanyang bayan.

Mayroong pito, sa dalawang kumpol:

	Tagsibol	Araw
1	Paskuwa — <i>Pesach</i>	14 Nisan
2	Tinapay na Walang Lebadura — <i>Matzot</i>	15–21 Nisan
3	Mga Unang Bunga — <i>Yom HaBikkurim</i>	araw pagkatapos ng Sabbath sa linggong iyon
4	Mga Linggo — <i>Shavuot</i>	50 araw pagkatapos ng mga unang bunga

	Taglagas	Araw
5	Mga Trumpeta — <i>Yom Teruah</i>	1 Tishri
6	Pagbabayad-sala — <i>Yom Kippur</i>	10 Tishri
7	Mga Tabernakulo — <i>Sukkot</i>	15–21 Tishri

Apat sa tagsibol, nagkukumpulan sa loob ng walong linggo. Tatlo sa taglagas, nagkukumpulan sa loob ng tatlo. At sa pagitan ng ikaapat at ikalima, may pagitan na halos apat na buwan kung saan walang anumang itinalaga.

Ang unang apat, itinago sa araw na iyon

Pista	Ang kailangan nito	Ang ginawa Niya	Sa araw na iyon?
Paskuwa	ang kordero na pinatay sa takipsilim, 14 Nisan	ipinako sa krus	oo
Tinapay na Walang Lebadura	lebadura — ang larawan ng korapsyon — alisin	ngkatawan sa libingan, walang nakitang pagkabulok	oo
Mga Unang Bunga	ang unang tungkos ng ani na iniharap	itinaas, “ <i>ang mga unang bunga ng mga natutulog</i> ”	oo
Mga Linggo	ang ani ay natipon, limampung araw pagkatapos	ang Espiritu ay ibinuhos sa Shavuot, limampung araw pagkatapos	oo

Hindi itinuring ni Pablo ang sulat bilang palamuti. *“Si Cristo na ating Paskuwa ay inihain na rin”* — hindi *tulad* ng isang kordero ng Paskuwa, kundi ang mismong bagay. *“Si Cristo ay muling binuhay mula sa mga patay, ang mga unang bunga ng mga natutulog.”* Ginamit niya ang pangalan ng kapistahan bilang paglalarawan ng kaganapan.

Apat na appointment. Apat na inayos, nang maayos, sa araw na iyon. Wala sa tamang panahon. Sa araw na iyon.

Iyan ang obserbasyon na pinagbabatayan ng natitirang bahagi ng kabanata, at mahalagang pag-isipan kung gaano kadali sana itong mangyari kung hindi. Ang pagpapako sa krus ay hindi isang nakatakdang kaganapan; nangyayari ito kapag nagpasya ang isang grupo ng mga tao at isang gobernador na mangyari ito. Ang katotohanang ito ay tumapat noong 14 Nisan, at ang muling pagkabuhay noong Unang Bunga, at ang Espiritu noong Shavuot, ay alinman sa pinakamahigpit na pagkakasunod-sunod ng mga pagkakataon sa talaan ng kasaysayan o ito ang ibig sabihin ng salitang *mo’ed* . Isang itinakdang appointment.

Ang tatlo na hindi pinapanatili

Pagkatapos ay hihinto ang padron. Ang Yom Teruah, Yom Kippur at Sukkot ay hindi pa nagkaroon ng kani-kanilang answering event.

Taon-taon mula noon, tumutunog ang mga trumpeta tuwing 1 Tishri at walang nangyari. Taon-taon ay dumarating at lumilipas ang Araw ng Pagbabayad-sala. Hindi iyon isang argumento mula sa katahimikan — ito ay ang obserbasyon na ang isang pagkakasunod-sunod na pinananatiling tumpak, apat na beses na sunud-sunod, ay may apat na natitirang mga takdang-aralin at hindi pa natutupad ang isa sa mga ito sa loob ng dalawang libong taon.

Alinman sa ang padron ay hindi kailanman naging isang padron, o ang natitirang tatlo ay nauuna pa rin.

Bakit ang agwat ay hugis ng panahon ng simbahan

At dito sinasabi mismo ng kalendaryo ang isang bagay na kinailangang ipaglaban ng mga kabanata tungkol kay Daniel.

Sa pagitan ng Shavuot at Yom Teruah ay may humigit-kumulang apat na buwan na walang itinakdang panahon. Wala ni isa. Natatapos ang kumpol ng tagsibol, at wala nang mangyayari hanggang sa tumunog ang trumpeta.

Ang kalendaryo ng mga kapistahan ng Torah ay may puwang sa gitna — at

ang puwang ay eksaktong nahuhulog kung saan nagtatapos ang apat na ipinagdiwang na kapistahan at nagsisimula ang tatlong hindi ipinagdiwang.

Kinailangang magsumikap ang Kabanata 8 upang ipagtanggol ang isang pagkaantala sa ika-pitumpung linggo ni Daniel, at sinabi ko sa inyo nang malinaw na walang anumang bagay sa Daniel ang nagpapahayag nito. Ang Levitico 23 ay hindi rin nagpapahayag nito. Ngunit mayroon itong isa, na nakapaloob sa taon, sa parehong lugar.

Hindi ako gagawa ng timeline tungkol diyan. Gaya ng ipinaliwanag sa ibang batayan para sa pagpapatunay ng isang kakulangan, may halaga ito.

(Antas 3. Ang pagkakatatugma ay totoo; ang ibig sabihin nito ay interpretasyon. Maaaring may magsabi na ang apat na buwang pagitan ay agrikultural — ang pagitan sa pagitan ng pag-aani ng butil at pag-aani ng prutas — at maging ganap na tama tungkol diyan, at hindi nito gagawing hindi gaanong kawili-wili ang obserbasyon.)

Ang susunod ay ayon sa pagkakasunod-sunod

Kung ang pagkakasunod-sunod ay pinapanatiling maayos, ang susunod na appointment ay ang panglima, at iisa lamang ang kandidato.

Yom Teruah. 1 Tishri. Ang Pista ng mga Trumpeta.

Ang itinakda para sa araw na iyon ay sulit na basahin laban sa inaasahan ng mga Kristiyano sa pagbabalik ni Kristo. Ito lamang ang kapistahan na natatapat sa bagong buwan — ang araw na ang simula ay hindi maaaring ipahayag nang maaga dahil nakadepende ito sa pagkakita ng gasuklay, kaya't ang mga bantay ay naghihintay at walang nakakaalam ng oras. Ito ay isang araw ng paghihip, ng alarma at pagtawag. At sa tradisyong Hudyo, dala nito ang alaala ng koronasyon: ang araw ng pagpupugay sa isang hari. Isang trumpeta. Isang araw na walang sinuman ang makapagtatakda nang maaga. Isang hari ang nagpapahayag. At ang muling pagkabuhay sa huling trumpeta.

Pagkatapos ay sampung araw, ang mga Araw ng Paghanga — na natagpuan sa Kabanata 12 na nakaupo sa aritmetika bilang ang pagkakaiba sa pagitan ng 1260 at 1250, at inilarawan ni Isaias bilang isang pagkulong sa likod ng mga nakasarang pinto habang ang galit ay patuloy na dumadaloy.

Pagkatapos ay Yom Kippur — pagbabayad-sala, isinara ang hatol, at natapos ang mga aklat. Ang dalawang mahahabang bilang ng Kabanata 12 ay parehong nagtatapos doon.

Pagkatapos ay ang Sukkot — ang pagtitipon, ang pagtitipon ng Diyos kasama ng Kanyang bayan, kung saan nagtatapos ang Pahayag: *“ang tabernakulo ng Diyos ay nasa gitna ng mga tao, at Siya’y mananahan sa gitna nila.”* Hindi pa rin ako sigurado kung ano ang eksaktong mangyayari sa panahong ito. Si Hesus ba ay nananahan sa lupa kasama natin, na bumalik upang labanan ang Kanyang mga kaaway? Siya ba ay nananahan kasama natin sa Bagong Jerusalem o sa “Langit,” nang ilang panahon? Ang katapusan ng sipi sa Pahayag ay tumutukoy sa pagdating ng Bagong Jerusalem at sa pagdating ng Ama sa lupa upang maghari magpakailanman.

Trumpeta, pagkatapos ay ang poot ay nanatili sa likod ng mga nakasarang pinto, pagkatapos ay ang pagbabayad-sala, pagkatapos ay ang pananatili. Iyan ang pagkakasunud-sunod na itinakda sa Levitico 23, at ito ang pagkakasunud-sunod kung saan ang bilang ng araw sa Kabanata 12 ay napupunta nang hindi hinihiling.

Ano ang ginagawa at hindi ipinapakita nito

Hindi ito nagbubunga ng isang taon. Walang anumang petsa sa kabanatang ito; ang Yom Teruah ay dumarating tuwing taglagas at nangyari ito sa loob ng tatlong libong taon.

Ang ginagawa nito ay sinasabi sa iyo kung ano ang dapat na hitsura ng taon na ginawa ng mga Kabanata 6 hanggang 10 pagdating nito. Sinasabi ng aritmetika na 2030. Sinasabi naman ng pagkakasunud-sunod ng kapistahan na kung tama ang aritmetika, ang pagbabalik ay papatak sa Yom Teruah sa halip na sa isang arbitraryong petsa — at ang mga kapistahan ng taglagas ng 2030 ay Setyembre 27–28 at Oktubre 7.

Dalawang magkahiwalay na bagay ang kailangang magkasundo para gumana iyon: isang taon mula sa mga orasan, at isang araw mula sa pagkakasunud-sunod. Ginagawa nga nila.

Ang ibinibigay sa atin ng Kabanata 13

- Ang *mga mo'edim* ay mga appointment, hindi mga kapistahan — mga nakatakdang pagpupulong na itinakda nang maaga. (*Tier 2 — ang Hebreo.*)
- Iningatan ni Hesus ang apat na takdang araw ng tagsibol **sa araw na iyon**, nang maayos, at tinatawag ang mga ito sa Bagong Tipan bilang ganito. (*Baitang 2.*)
- Ang tatlong appointment sa taglagas ay walang kaganapan sa pagsagot

at hindi pa nagkaroon nito sa loob ng dalawang libong taon. (*Tier 2 — obserbasyon.*)

- Ang taon ng kapistahan ng Torah ay mayroong apat na buwang pagitan sa eksaktong lugar kung saan nagtatapos ang mga ipinagdiwang na kapistahan at nagsisimula ang mga hindi ipinagdiwang. (*Tier 3 — pagpapatunay para sa pagitan na pinagtatalunan sa Kabanata 8, hindi patunay nito.*)
- Kung magpapatuloy ang pagkakasunod-sunod, ang susunod na takdang-aralin ay **Yom Teruah** : bagong buwan, trumpeta, koronasyon, at isang araw na ang simula ay hindi maaaring ipahayag nang maaga. (*Tier 3.*)
- Ang pagkakasunod-sunod na itinakda sa Levitico 23 — trumpeta, pagkatapos ay sampung araw, pagkatapos ay pagbabayad-sala,

pagkatapos ay pananatili — ang siyang pagkakasunod-sunod na nararating ng mga bilang sa Kabanata 12. (*Antas 1 sa mga bilang; Antas 3 sa kahalagahan.*)

Kabanata 14 — Kung Saan Nagkakasundo ang Dalawang Kalendaryo

Sinabi sa iyo ng Kabanata 2 na ang pinakamahinang kawing sa aklat na ito ay ang kalendaryo, at ang petsang Marso 27–28, 2027 ay umiiral lamang sa ilalim ng obserbasyonal na pagtutuos. Dahil doon, hindi ko nasabi ang mga dapat kong sabihin.

Ang kabanatang ito ang kabilang kalahati ng talaang iyon, at ito ang pinakamagandang balita sa libro.

Ang pagtutol na sinasagot ng kabanatang ito

Ang isang taong may pag-aalinlangan na maingat na nakabasa ng Kabanata 2 ay mayroong isang nakakapanakit na linya, at ganito ang pagkakasabi:

"Gumawa ka ng sarili mong kalendaryo at pagkatapos ay natuklasan mo na ang mga petsa mo ay natatapat sa sarili mong mga araw ng kapistahan. Siyempre, natatapat nga. Anumang kalendaryo ay maaaring gawin upang makabuo ng mga araw ng kapistahan saan mo man kailanganin ang mga ito. Ipakita mo sa akin ang isang petsa na nakaligtas sa isang kalendaryong hindi mo pinili."

Makatarungang hamon iyan, tamang hamon, at nararapat itong bigyan ng diretsong sagot sa halip na depensahan ang aking kalendaryo.

Narito ang sagot.

Ang paghahambing

Pinangasiwaan ko ang bawat kapistahan, bawat taon mula 2025 hanggang 2030, sa parehong kalendaryo: ang obserbasyonal na pagtutuos na sinusunod ng aklat na ito, at ang takdang kalendaryong rabiniko na ginamit ng mundo ng mga Hudyo simula noong humigit-kumulang ikaapat na siglo. Dalawang sistema ang itinayo sa mga hindi magkatugmang tuntunin — ang isa ay nagtatakda ng unang buwan sa pamamagitan ng lunar conjunction na pinakamalapit sa spring equinox, ang isa naman ay nagpapatakbo ng labinsiyam na taong siklo na may kalakip na apat na tuntunin sa pagpapaliban.

Taon	Ang agwat sa pagitan ng dalawang kalendaryo
2025	0 hanggang 1 araw
2026	1 araw
2027	30 hanggang 31 araw
2028	1 hanggang 2 araw
2029	1 hanggang 2 araw
2030	1 araw sa tagsibol · zero sa bawat piging ng taglagas

Dalawang bagay sa mesang iyan ang mahalaga, at ang mga ito ay humihila sa magkabilang direksyon.

Una, ang "masamang balita," muli

Ang 2027 ang nag-iisang outlier year sa saklaw. Sa taong iyon, isinisingit ng takdang kalendaryo ang ikalabintatlong buwan nito, ang Adar II, at hindi ito isinisingit ng equinox rule. Ang observational Passover 2027 ay papatak sa ika-22 ng Marso; ang rabbinic Passover 2027 ay papatak sa ika-21 ng Abril. Isang buong lunar month ang pagitan.

At ang 2027 ang taon kung kailan nakasalalay ang malapit na petsa. Nasabi ko na ito sa Kabanata 2 at sinasabi ko ulit ito rito, sa kabanatang dapat sana'y magandang balita, dahil ang isang mambabasang tanging ang maalala lang ang mabuting kabiyak ay hindi mabibigyan ng magandang serbisyo.

Kung ang takdang kalendaryo ang tama, ang Marso 27-28, 2027 ay hindi isang araw ng kapistahan at ang argumento ng mga Unang Bunga para dito ay mawawala.

Ngayon ang magandang balita

Tingnan muli ang huling hanay.

Sa 2030, eksaktong magkatugma ang dalawang kalendaryo. Hindi humigit-kumulang. Sa araw na iyon, sa bawat kapistahan ng taglagas:

Pista	Obserbasyonal	Nakapirming rabbini
Yom Teruah — 1 Tishri	28 Setyembre 2030	28 Setyembre 2030
Yom Kippur — 10 Tishri	Oktubre 7, 2030	Oktubre 7, 2030
Nagsisimula ang Sukkot — 15 Tishri	12 Oktubre 2030	12 Oktubre 2030
25 Kislev — ang ika-1,335 araw	Disyembre 21, 2030	Disyembre 21, 2030

Apat na petsa. Dalawang sistemang hindi magkatugma ng isang buwan sa 2027. Walang pagkakaiba sa 2030.

Ang talagang binibili nito

Sabihin mo nang eksakto hangga't kaya ko dahil madaling mag-angkin nang sobra rito at nasaksihan ko na ang mga taong gumagawa nito.

Hindi nakadepende sa kalendaryo ko ang destinasyon. Ang starting gun ang nakadepende.

Isang mambabasang tumatanggi sa lahat ng nasa Kabanata 2 — na nag-iisip na ang obserbasyonal na pagtutuos ay isang eksentrisidad at ang nakapirming kalendaryong rabbini ang tanging lehitimong kalendaryong Hebreo na mayroon — **ay dumarating pa rin sa Yom Teruah noong ika-28 ng Setyembre 2030 at Yom Kippur noong ika-7 ng Oktubre 2030.** Ang mga petsang iyon ay hindi isang artifact ng isang gawang-bahay na kalendaryo. Dito napupunta ang parehong kalendaryo. Maaari mong itapon ang buong ikalawang kabanata ko at ang dulo ay hindi nagbabago.

Samakatuwid, lahat ng nasa Kabanata 12 na nagtatapos sa taglagas ng 2030 ay nananatili sa ilalim ng pagtutol sa kalendaryo: ang 1260 at 1290 ay nagsara sa Yom Kippur, ang 1250 ay umabot sa Yom Teruah, ang sampung Araw ng Paghanga sa pagitan ng mga ito, at ang ika-1,335 araw na paglapag sa Hanukkah.

Ang hindi nananatili rito ay ang angkla ng 2027 na pinagmumulan ng mga bilang na iyon. **Ang mga bilang ay hindi nakadepende sa kalendaryo sa dulo at nakadepende sa kalendaryo sa simula**, at iyon ay isang hindi komportable

ngunit tumpak na paglalarawan kung saan nakatayo ang aklat na ito.

At ngayon ang disiplina

Ito mismo ang punto kung saan ang isang aklat na tulad nito ay tumutukoy sa salitang *mapaghimala*, at hindi ko na gagawin iyon.

Ang pagtatagpo ay hindi isang himala. Ito ang ginagawa ng dalawang sistemang lunisolar kapag nagkataong nagka-phase sila, at mapapanood mo silang gawin ito sa 2025, 2026, 2028 at 2029 sa iisang talahanayan. Pareho silang humigit-kumulang nasa iisang buwan. Karamihan sa mga taon ay magkatugma sila; paminsan-minsan ay magkakaiba ang intercalation at nagkakalayo sila ng isang buwan. Ang pag-aakalang ang 2030 ay isa sa mga huling taon ay hindi isang senyales. Ito ay aritmetika.

Ang halaga nito ay **nagtatanggol, hindi ebidensiya**. Hindi nito pinatutunayan ang petsa. Inaalis nito ang isang pagtutol dito — at ang pagtutol na inaalis nito ay ang pinakamalakas na pagtutol ng isang nagdududa laban sa mga petsa ng taglagas.

Iyon lang ang ginagawa nito. Sulit ang isang kabanata dahil ang pagtutol ay sulit sagutin, hindi dahil ang kasunduan ay nagpapatunay ng anuman.

Kung sasabihin ko sa iyo na napakaliit ng posibilidad na magkasundo ang dalawang kalendaryo, gagawin ko ang bagay na tinutulan ng aklat na ito. Madalas silang magkasundo. Nagkakasundo sila sa 2030. Sapat na iyon, at hindi na ito hihigit pa sa sapat.

Ang ibinibigay sa atin ng Kabanata 14

- Sa pagitan ng 2025 at 2030, ang dalawang kalendaryo ay karaniwang nagkakasundo sa loob ng isa o dalawang araw; hindi sila magkaribal na sistema na lumilikha ng magkaibang taon. (*Tier 1 — kinukuwenta, at maaaring kopyahin sa webpage.*)
- **Ang 2027 ang nag-iisang outlier**, na lumilihis ng isang buong buwang lunar — at ito ang taon kung saan nakasalalay ang malapit na petsa. (*Tier 1 sa pagkalkula; ang kahinaan ay totoo at dalawang beses na isinaad.*)
- **Ang 2030 ay isang taon ng eksaktong kasunduan** sa Yom Teruah, Yom Kippur, Sukkot at 25 Kislev. (*Tier 1.*)
- Samakatuwid, ang mga petsa ng taglagas 2030 **ay hindi nakadepende sa kalendaryo ng aklat na ito** at ganap na nakaligtas sa pagtutol sa kalendaryo. Ang anchor ng 2027 ay hindi. (*Tier 2.*)
- Ang kasunduan ay **hindi mahimalang** — ito ang ginagawa ng mga sistemang lunisolar sa yugto. Ang halaga nito ay inaalis nito ang isang

pagtutol, hindi ang pagpapatunay nito ng isang petsa. *(Isinaad upang walang sinuman ang makapag-akusa sa aklat ng pag-angkin ng higit pa.)*

BAHAGI VI — KAAWAY

Kabanata 15 — Ang Pinakamatinding Pagtutol

Sinubukan kong sagutin ang mga pagtutol kung saan ito bumangon sa halip na itabi ang lahat para sa katapusan, dahil ang isang argumento na nagpapaliban sa mga kahirapan nito ay sinasanay ang mambabasa na hindi magtiwala dito. Ngunit ang ilang mga pagtutol ay hindi tungkol sa isang partikular na kabanata. Ang mga ito ay tungkol sa buong paksa.

Narito sila, sa pinakamalakas na anyo na mailalahad ko. Sinubukan kong ilahad ang bawat isa sa paraang gagawin ng pinakamahusay nitong tagapagtaguyod, hindi sa paraang gagawin ng isang taong may dayami. Sa dalawa sa mga ito, ang sagot ko ay tama ang tumututol.

1. "Walang nakakaalam ng araw o oras."

Ginagawa mo ang isang bagay na tahasang ipinagbawal ni Hesus. Sinabi Niyang walang nakakaalam — kahit ang mga anghel, kahit ang Anak. Sino ka? Bawat henerasyon ay lumilikha ng mga taong katulad mo, at ang katotohanang mayroon kang spreadsheet ay hindi nagpapaiba sa iyo sa mga taong may mga tsart noong 1844 at 1988. Ang tagubilin ay magbantay, hindi magkalkula.

Iyan ang unang tinututulan ng halos lahat, at ang bersyon sa itaas ay mas malakas kaysa sa karaniwan kong naririnig, kaya seryosohin ko ito.

Tatlong bagay ang totoo nang sabay-sabay.

Ang una ay ang Mateo 24:36 ay tungkol sa araw at oras, at hindi ko rin inaangkin ang alinman dito. Binanggit ng aklat na ito ang isang petsa na narating sa pamamagitan ng paghihinuha mula sa mga teksto at kasaysayan, sa publiko, kung saan ipinapakita ang pagkakagawa at maaaring suriin ang bawat numero. Ibang-iba iyon sa pag-aangkin na nasabihan ako. Hindi ko kailanman inaangkin na nasabihan ako.

Ang pangalawa ay totoo ang talata noong ito ay binigkas. *Walang nakakaalam*

kung ito ba ay isang pahayag tungkol sa isang kalagayan, hindi isang utos na ang kalagayan ay permanente. Sinabihan si Daniel na ang mga salita ay *"itinago at tinatakan hanggang sa katapusan ng panahon"* — na isang wikang umaasa sa isang pagbubukas sa hinaharap, hindi isang permanente.

Ang pangatlo ang pinakamahirap kong pagtalunan tungkol sa nakaraan, at ito ay nasa panig ng tumututol. **Ginamit ng mga tao ang eksaktong pangangatwirang ito upang bigyang-katwiran ang eksaktong aktibidad na ito sa loob ng dalawang daang taon, at lahat sila ay mali.** Hindi iyon bale-wala. Ito ay isang malakas na panimula laban sa akin at ako mismo ang may hawak nito.

Ang masasabi ko ay ang utos na magbantay ay hindi tugma sa tagubilin na huwag gumawa ng mga hinuha. Sinaway ni Hesus ang mga Pariseo dahil sa pagbasa ng langit at hindi ng panahon. Sinabi Niya sa isang simbahan na kung hindi ito gigising ay darating Siya rito na parang magnanakaw — na nangangahulugang may alternatibo. Ang pagiging gising ay may nilalaman, o ang salita ay walang kahulugan.

Ang pagtutol ay hindi pa nalulutas. Ito ay sinagot — ng isang lalaking batid na lahat ng nauna sa kanya ay ganoon din ang iniisip.

2. "Nauna mong natagpuan ang taon at nagtrabaho ka pabalik."

Kung may Bibliya, calculator, at sapat na motibasyon, kahit sino ay maaaring umabot sa kahit anong taon. Mayroon kang 390, 40, pito, 2000, 80, 1260, 1290, 1335, tatlong kalendaryo at apat na kandidatong dekreto na mapaglalaruan. Siyempre, may darating na 2030. Makakahanap ka rin sana ng 2028.

Ito ang pagtutol na higit kong iginagalang dahil ito ang aking itataas, at ang Kabanata 3 ay isinulat upang sagutin ito bago pa man dumating ang mga konklusyon.

Tatlong pagsubok, at ilalapat ko lahat ng tatlo sa sistema ng sinuman.

Ang mga parametro ba ay pinili nang hiwalay sa target? Ang 390 at 40 ay nasa Ezekiel 4. Ang pito ay nasa Levitico 26. Ang walumpu ay nasa Awit 90. Ang 1260, 1290, at 1335 ay nasa Apocalipsis at Daniel. Wala ni isa sa mga numerong iyon ang pinili ko. Ang pinipili ko ay kung saan nagsisimula ang bawat orasan — kaya naman ang Kabanata 6 at 7 ay ginugugol ang halos lahat ng kanilang haba sa pagtatanggol sa mga petsa ng pagsisimula kaysa sa paggawa ng aritmetika.

Ilang libreng parameter, at gaano kalaki? Dalawa bawat orasan: ang anchor, at ilang beses inilapat ang multiplier. Ang pangalawa ay isang tunay na pagpipilian at sinasabi ito ng Kabanata 3. Ngunit ang multiplier ay pito, kaya ang bawat karagdagang aplikasyon ay nag-i-scale ng lahat ng bagay sa pito. Para sa Israel: walang multiplikasyon na nagbibigay ng 311 BC, ang isa ay nagbibigay ng 2030, ang dalawa ay nagbibigay ng taong 18410. Para sa Judah: ang isa ay nagbibigay ng 350, ang dalawa ay nagbibigay ng 2030, ang tatlo ay nagbibigay ng 13790. **Eksaktong isang setting bawat orasan ang napupunta kahit saan sa naitalang kasaysayan.** Hindi iyon isang dial. Ito ay isang switch na may isang kapani-paniwalang posisyon.

Nagbubunga ba ang sistema ng mga resultang hindi naman talaga ito ginawa? Ito ang pinakamalakas na pagsubok, at ang sagot ay hindi. Ang isang akmang sistema ay nagbubunga ng eksaktong kung ano ang akmang-akma nitong ibunga. Ang isang ito ay nagbunga ng tatlumpung-araw na panahon ng pagtalikod sa pananampalataya mula sa pagkakaiba sa pagitan ng 1290 ni Daniel at 1260 ni Juan — dalawang numerong isinulat na may anim na siglo ang pagitan — na tumutugma sa isang agwat sa pagitan ng dalawang petsa ng kapistahan na itinakda ng lunar conjunction. At nagbunga ito ng sampung-araw na pagitan na siyang tanging sampung-araw na pares ng mga itinakdang panahon sa kalendaryong Hebreo. Hindi alinman sa mga ito ang tinarget.

Kung saan ang tumututol ay nakakuha ng tunay na tama : ang generation clock. Anim na posibleng setting, ang isa ay nagbibigay ng 2030, at ito ang ginagamit ko. Inililimbag ng Kabanata 9 ang grid at niraranggo ang orasan na iyon sa huli. Dito, napupunta ang pagtutol.

3. "Ang Ezekiel 4 ay hindi isang orasan."

Nagpapakita si Ezekiel ng isang tanda sa isang henerasyong kinubkob tungkol sa isang paparating na pagkatapon. Walang anumang nakasulat sa sipi ang nagmumungkahi ng isang pagbibilang pabalik na tumatakbo ng dalawa at kalahating libong taon pagkatapos ng kanyang kamatayan. Kinuha mo ang isang piraso ng propesiya noong ika-anim na siglo BC at ginawa itong isang stopwatch.

Tama hanggang saan ito aabot, at ito ang bisagra, kaya hindi ko ito palalambotin.

Ang sipi ay isang tanda tungkol sa pagkatapon. Ang ginagawa rin ng sipi ay **ang**

pagbibilang — 390 at 40, na may kalakip na tahasang bilang ng pagbabagong-loob, *isang araw para sa bawat taon* . Hindi sinabi ng Diyos kay Ezekiel na humiga roon nang matagal. Nagbigay Siya ng mga numero at pinangalanan ang yunit. Nagbigay ang mga numero na eksakto, na may nakasaad na pagbabagong-loob, ay ibinibigay upang mabilang; binilang ni Daniel ang pitumpu ni Jeremias sa parehong paraan at nanalangin nang maubos ang mga ito.

Ang tunay na kahinaan ay hindi ang pagbibilang. Ito ay ang pag-angkla. Na ang 390 ay tumatakbo pasulong mula sa pagkubkob noong 701 BC, at ang 40 ay tumatakbo hanggang sa pagkubkob noong 70 AD, ay nagmumula sa pagbabasa ng kaliwang bahagi at kanang bahagi ni Ezekiel bilang direksyon sa isang timeline mula kanan pakaliwa. Malinaw na sinasabi ng Kabanata 4 na ang isang mambabasa na kumukuha ng kaliwa at kanan bilang *hilaga* at *timog lamang* ay walang mawawala tungkol sa pagkakakilanlan ng dalawang bahay at walang makukuhang orasan — at sa pagbasang iyon, ang aklat na ito ay walang mga petsa ng pagsisimula.

Pinaninindigan ko ang pagbasa dahil sa kung ano ang ibinubunga nito sa ibaba, at inaamin ng Kabanata 4 na ito ay pinatutunayan ng resulta sa halip na ng sariling ebidensya. **Ito ang pinakamalaking nag-iisang dependency sa aklat at ito ay isang interpretasyon.**

4. "Ang Levitico 26 ay nangangahulugang kalubhaan, hindi tagal."

Ang Sevenfold ay isang idyoma. Ang Genesis 4:15 ay hindi aritmetika. Ginawa mong simbolo ng multiplikasyon ang isang Hebreong intensifier dahil dinadala ka ng multiplikasyon sa gusto mong puntahan, at karamihan sa mga komentarista ay binabasa ito sa paraang binabasa ko.

Ganoon nga ang pagkakaintindi ng karamihan, at sinasabi iyon sa Kabanata 5 sa mga salitang iyon sa halip na maghintay na mahuli.

Mali ang ikinakatuwiran ng Kabanata 5 na "mas makitid kaysa sa nakararami" . Ito ay ang **kalubhaan ay hindi masusukat na dami** — walang yunit kung saan ang isang taggutom ay pitong beses sa isa pa — habang ang tagal ay isa. Ang parusa ay ipinapataw sa paglipas ng panahon, kaya mayroon itong dalawang dimensyon, kung gaano kahirap at kung gaano katagal, at ang *pitong beses na parusa* ay isang pag-aangkin tungkol sa isang kabuuan na binubuo ng pareho. Isa lamang sa dalawang dimensyong iyon ang maaaring magdala ng masusuring salik na pito.

Nagbubunga iyan ng isang sangandaan na walang komportableng labasan. Alinman sa *pitong beses* ay kwantitatibo, kung saan ito ay may katumbas na kabuuan na may dimensyon ng oras — o ito ay purong idyoma para sa kapunuan, kung saan ito ay walang anumang pinararami at ang apat na pagtaas ay pagbibigay-diin sa halip na isang hagdan.

At hindi ko kailangan ng kalubhaan para maging mali. Kailangan ko ng tagal para maging available. Ang mambabasang siguradong ang Levitico 26 ay tungkol sa kalubhaan ay maaaring maging ganap na tama at ang aklat na ito ay gumagana pa rin; ilalarawan niya ang dimensyong hindi ko binibilang.

(Sa madaling salita, inilalahad din ng Kabanata 5 ang isang argumento laban sa pagbasa ng kalubhaan na ayaw kong ilimbag dahil hindi ito epektibo. Kung gusto mong malaman kung ano ang ginagawa ng aklat na ito sa isang argumentong nakakapagpaganda nito, doon ka dapat tumingin.)

5. "Naimbento ang kalendaryo mo."

Tinatanggihan mo ang kalendaryong pinanatili ng mundong Hudyo sa loob ng labing-anim na siglo at pinaboran ang isa na kinalkula mula sa mga talaan ng astronomiya, at pagkatapos ay ipinapahayag mo na ang iyong mga petsa ay natatapat sa mga araw ng kapistahan. Ang mga ito ay natatapat sa iyong mga araw ng kapistahan. Ipakita mo sa akin ang isang petsa na nakaligtas sa isang kalendaryong hindi mo pinili.

Makatarungan, at ito ang tamang hamon. May Kabanata 14 para sagutin ito.

Ang mga petsa ng taglagas 2030 ay ganap na nananatiling nananatiling totoo. Parehong kalendaryo — ang kalendaryong obserbasyonal na sinusundan ng aklat na ito at ang kalendaryong nakatakandang rabbi — ay naglalagay ng Yom Teruah sa ika-28 ng Setyembre 2030, Yom Kippur sa ika-7 ng Oktubre 2030, Sukkot sa ika-12 ng Oktubre, at 25 Kislev sa ika-21 ng Disyembre. Ang isang mambabasang ganap na tumatanggi sa Kabanata 2 ay napupunta pa rin sa bawat isa sa mga iyon. Ang dulo ay hindi nakadepende sa kalendaryo.

Hindi na nakaligtas ang angkla na 2027. Sa 2027, at sa 2027 lamang sa loob ng anim na taon na aking sinuri, ang dalawang kalendaryo ay nagkakaiba ng isang buong buwang lunar, dahil ang nakapirming kalendaryo ay nagsingit ng Adar II at ang tuntunin ng equinox ay hindi. Sa pagtutuos ng mga rabbi, ang Marso 27–28, 2027 ay hindi talaga isang araw ng kapistahan.

Kaya ang posisyon ay nahahati. **Ang destinasyon ay nakadepende sa**

kalendaryo; ang panimulang baril ay hindi. Nakasaad iyan sa Kabanata 2, muli sa Kabanata 14, at muli rito, dahil ito ang bagay na malamang na totoo at hindi kanais-nais.

6. "Lahat ng nagtatakda ng petsa ay nagkakamali."

Miller. Russell. Whisenant. Pagkamping. Bawat isa sa kanila ay may banal na kasulatan, aritmetika, at katapatan. Bawat isa ay may mga tagasunod na nagbenta ng kanilang mga bahay. Ang base rate sa aktibidad na ito ay zero, at wala kang ibinigay na dahilan para isipin na ikaw ang eksepsiyon.

Totoo ang base rate at hindi ako magpapa-cute tungkol dito.

Ang karaniwang sagot — *siyam na babae ang nagsabing hindi, kaya ang pang-sampu ay maaaring sumagot ng oo* — ay isang tugon sa isang masamang bersyon ng argumento. Ang magandang bersyon ay hindi isang lohikal na pahayag; ito ay isang istatistikal na pahayag, at ang mga istatistikal na argumento ay hindi pinabubulaanan sa pamamagitan ng pagturo na hindi ang mga ito ay deduktibo.

Ang isang napakahabang panahon ng mga pagkabigo ay ebidensya, at ito ay ebidensya laban sa akin.

Ang maiaalok ko ay hindi dahilan para isipin na espesyal ako. Ito ay isang kakaibang paraan ng pagkabigo.

Bawat pangalan sa listahang iyon ay hinihiling na paniwalaan. Hinihiling ng aklat na ito na suriin. Ang bawat numero rito ay maaaring kopyahin mula sa nakasaad na mga input ng nakasaad na mga patakaran; muling kinakalkula at iniuulat ng webpage ang mga pagkabigo; hinahayaan ng pahina ng explorer ang isang mapusok na mambabasa na baguhin ang anumang palagay at panoorin ang paggalaw ng konklusyon. Na-print ko na ang grid na nakakahiya sa generation clock, ang escalation na sumira sa sarili kong argumento, ang anchor error na naglagay sa orasan ni Judah sa 1990, at isang apatnapu't dalawang digit na numero na tinanggihan kong gamitin.

Kung mali ang aklat na ito, **nasa aklat na iyon ang makinarya para ipakita na mali ito.**

Hindi iyan pag-aangkin na tama. Ito lang ang tanging bagay na karapat-dapat ihandog.

7. "Ang apat mong orasan ay hindi magkakahiwalay."

Ang Israel at Juda ay parehong nagmula sa Ezekiel 4 at Levitico 26 at nangangailangan ng parehong mga galaw sa pagpapakahulugan. Ang Juda at ang iyong orasan ng Jubilee ay parehong nagsisimula sa AD 30. Ang iyong pagtatagpo ay isang balangkas na sumasang-ayon sa sarili nito.

Tama ka, at sinabi ko na iyan bago mo pa ginawa. Sinusuri ng Kabanata 9 ang bawat orasan para sa mga ibinahaging mapagkukunan, ibinahaging angkla at ibinahaging mga galaw sa pagpapakahulugan, at eksaktong ito ang nagtatapos. Inalis ko na ang pariralang *apat na magkakahiwalay na orasan* sa libro.

Ang mas maliit ang natitira: isang balangkas, na inilapat nang dalawang beses na halos walang pinagsasaluhang input — 390 laban sa 40, ang mga angkla ay pitong siglo ang pagitan, isang multiplikasyon laban sa dalawa — na dumarating nang dalawang beses sa iisang taon. Iyan ay isang pagsusuri ng pagkakapare-pareho sa isang balangkas sa halip na dalawang saksi sa isang katotohanan. Ipinakita ng Kabanata 7 kung gaano kadalang magbunga ang balangkas na iyon ng 1990 o 2420 kapag gumalaw ang isang angkla, kaya ang pagsusuri ay hindi basta-basta.

Mas mababa kaysa sa hitsura nito. Higit pa sa wala.

8. "Gumagamit ka ng kronolohiya ng minorya kung kailan mo gusto."

Ang pagtutuos ng karamihan sa ikalabinlimang taon ni Tiberio ay nagbibigay ng AD 28 o 29 at isang pagpapako sa krus noong bandang AD 33. Ginagamit mo ang pagtutuos ng minorya na co-regency, na nagbibigay ng AD 26 at AD 30 — ang tanging mga numero na nagpapasara sa iyong orasan. At ang iyong apat na Paskuwa sa Juan ay nangangailangan ng pagbasa ng 5:1 bilang isang Paskuwa kung saan ang Griyego ay nagsasabing "isang kapistahan" lamang.

Parehong totoo, parehong isiniwalat sa Kabanata 7 at muli sa Kabanata 8.

Kung ang pagpapako sa krus ay noong 33 AD, ang apatnapung taon ng Judah ay tatakbo hanggang 73 AD — hindi isang pagkubkob sa Jerusalem noong Paskuwa kundi ang pagbagsak ng Masada — at **ang orasan ng Judah ay hindi sumasara**. Ang orasan ng Jubilee ay gumagalaw kasama nito dahil kapareho nito ang angkla.

Hindi nagalaw ang orasan ng Israel. Ito ay nakaangkla noong 701 BC at hindi umaasa sa anumang kronolohiya ng Bagong Tipan.

Kaya: sa dalawang pinakamalakas na orasan, ang isa ay nakasalalay sa isang pinagtatalunang petsa noong unang siglo at ang isa ay hindi, at sila ay napunta sa parehong taon. May halaga iyon. Hindi sulit na magpanggap na ang pinagtatalunang orasan ay napagkasunduan na.

Ano ang natitira

Walong pagtutol. Sa dalawa sa mga ito — ang kalayaan ng mga orasan, at ang anim na selulang grid ng orasan ng henerasyon — tama lang ang tumututol, at binago ang aklat upang sabihin ito. Sa iba, ibinigay ko ang pinakamahasag na sagot na mayroon ako at minarkahan kung saan ito nauubos.

Kung nabasa mo na hanggang dito at hindi ka pa rin nakumbinsi, mas gugustuhin ko pa iyon kaysa sa alternatibo. Ang pinakamasamang resulta para sa isang aklat na tulad nito ay ang isang mambabasang naniniwala rito dahil tila may kumpiyansa ang may-akda.

Ang itatanong ko sana ay ito. Huwag kang kumuha ng konklusyon batay sa aking awtoridad. Gamitin ang pamamaraan: sabihin ang iyong mga patakaran bago ka magbilang, markahan ang iyong pinakamahirang mga kawing sa iyong sariling teksto, at hayaang mali ang isang numerong gusto mo. Kung gagawin mo iyan sa mga kabanatang ito at ang buong bagay ay gumuho, ang libro ay magiging sulit pa rin sanang isulat, at gugustuhin kong makarinig mula sa iyo.

info@purelife2030.com

purelife2030.com/the-numbers.html

Mga Apendiks

Apendiks A — Pangunahing Takdang Panahon

Ang bawat pangyayaring may petsa ay nakabatay sa aklat na ito, mula 701 BC hanggang 21 Disyembre 2030. Ang mga petsang Hebreo ay rabiniko at kinalkula, hindi kinopya. Ang mga tier label ay ipinaliwanag sa Kabanata 3. Ang bawat hilera dito ay may kabanata sa likod nito.

#	Petsa	Petsa ng Hebre o	Kaganapan	Orasan	Kasulatan	Antas
1	722 BC		Pagbagsak ng Samaria; Ang Sambahayan ng Israel ay ipinatapon ng Asiria	Israel	2 Hari 17:5-6	2 · PANGKASAYSAYAN
2	701 BC		Nabigo ang pagkubkob ni Sennacherib sa Jerusalem — Nagsimula ang 390 taon ng Israel	Israel	Ezekiel 4:5; 2 Hari 19	3 · INTERPRETIBO
3	458 BC		Mga utos ni Artaxerxes I ang pagpapanumbalik ng Jerusalem (Ezra 7)	Daniel 9	Ezra 7; Daniel 9:25	2 · PANGKASAYSAYAN
4	409 BC		Katapusan ng unang 7 linggo (49 taon) — Muling itinayo ang Jerusalem	Daniel 9	Daniel 9:25	1 · ARITMETIKA
5	311 BC		Natapos ang 390 taon ng Israel. Walang pagsisisi. Pangungusap na pinarami ng pito.	Israel	Levitico 26:18, 21, 24, 28	1 · ARITMETIKA
6	AD 26		Nagbautismo si	Daniel 9	Lucas 3:1,21-23;	3 · INTERPRETIBO

(Tevet 1)		Daniel 9:25				
		Hesus — katapusan ng ika-69 na linggo; nagsisimula ang ika-70 linggo				
7	Abril 5 AD 30	PAGPAPAKO SA KRUS — Paskuwa,	Juda / Daniel 9	Dan 9:26-27; 1 Corinto 5:7	3 · INTERPRETIBO	
#	Petsa	Petsa ng Hebreo	Kaganapan	Orasan	Kasulatan	Antas
			kalagitnaan ng ika-70 linggo. Nagsimula ang 40 taon ng Juda.			
8	Mayo 24 AD 30		Pentecostes — ibinuho ang Espiritu; nagsisimula ang panahon ng simbahan	Mesiyas	Mga Gawa 2	3 · INTERPRETIBO
9	Paskuwa, 70 AD (~kalagitnaan ng Abril)		NAGSIMULA ANG HULING PAGKUBAKAL SA Jerusalem — Natapos ang 40 taon ng Juda. Walang pagsisisi.	Juda	Lucas 21:20	2 · PANGKASAYSAYAN
10	9-10 Av, 70 AD (~4 Agosto)		Nasunog ang Templo	Juda	Mat 24:2	2 · PANGKASAYSAYAN
11	350 AD		Natapos ang unang pinaraming sentensiya (280 taon) para kay Juda. Wala pa ring pagsisisi.	Juda	Lev 26:24,28	1 · ARITMETIKA
12	14 Mayo 1948		Muling isinilang ang Israel bilang isang bansa	Henerasyon	Mateo 24:32- 34	2 · PANGKASAYSAYAN
13	Enero 23 1950		Idineklara ng Knesset ang Jerusalem bilang kabisera — 60 hanggang 2	Henerasyon	Awit 90:10; Mat. 24:34	3 · INTERPRETIBO

14	Oktubre 7 2023		Pag-atake ng Hamas sa Israel — Shemini Atzeret	Pananda —	2 · PANGKASAYSAYAN
15	Marso 27 2027 (Sabado)	Adar 2 18, 5787	KASUKLAMAM NG PAGKAWALA — ang kasuklam- suklam ay i-set up	Kapighatian Dan 12:11; 2 Ika-2	4 · PROPETIKO

#	Petsa	Petsa ng Hebreo	Kaganapan	Orasan	Kasulatan	Antas
16	Marso 28 2027 (Araw)	Adar 2 19, 5787	Unang Araw ng 1290 · nagsimula ang 30 araw ng Pagtalikod sa Katotohanan	ngKapighatian	Daniel 12:11	4 · PROPETIKO
17	Abril 26 2027 (Lunes)	Nissan 19, 5787	Ika-30 Araw Nagtatapos ang Apostasiya	—Kapighatian	2 Tes 2:3	1 · ARITMETIKA
18	Abril 27 2027 (Martes)	Nissan 20, 5787	PAGBUBUKAS NG MGA HULING ULAN — Araw 1 ng 1260 at ng 1335	Kapighatian	Pahayag Dan 12:12	11:3;4 · PROPETIKO
19	Abril 15 2030 (Lunes)	Nissan 12, 5790	Paskuwa (Pesach), M2030 kalendaryo — ika-14 ng unang buwan	Mag-expire	Levitico 23:5	4 · PROPETIKO
20	Abril 24 2030 (Miyerkules)	Nissan 21, 5790	MAGTATAPOS ANG MGA PARUSA — 21 Nisan, ang huling araw ng Tinapay na Walang Pampaalsa. Nagsisimula ang limang buwan.	Mag-expire	Pahayag 9:5	4 · PROPETIKO
21	Setyembre 27 2030 (Biyernes)	Elul 29, 5790	YOM TERUAH — Araw 1250. Pagkabuhay na Mag-uli, Pag-agaw, Pagbabalik. Ang mga araw ay pinaikli.	Pagbabalik	Lev 23:24; Mt. 24:22; Isa. 26:19-21	4 · PROPETIKO
22	Oktubre 7 2030 (Lunes)	Tishrei 10, 5791	YOM KIPPUR — Araw 1260 at ang Araw 1290 ay parehong nagtatapos. Ang sampung araw ng magtatapos ang	Pagbabalik	Lev 23:27; Daniel 12:11	4 · PROPETIKO

poot.						
23	Oktubre 11 2030 (Biyernes)	Tishrei 14, 5791	Kapistahan ng mga Tabernakulo nagsisimula — ang	Pagbabalik	Lev 23:34; Zacarias 14:16	4 · PROPETIKO
#	Petsa	Petsa Hebreo	ng Kaganapan	Orasan	Kasulatan	Antas
Kaharian ng Milenyo						
24	21 Disyembre 2030 (Sabado)	Kislev 25, 5791	Araw 1335 — 'Mapalad siya sino ang naghihintay.' Hanukkah: ang Templo muling inialay.	Pagbabalik	Daniel 12:12	4 · PROPETIKO

Apendiks B — Bawat Kalkulasyon, Maaaring I-reproduce

Ang mga saklaw ng taon ay kinukwenta sa astronomikal na pagnunumero ng taon (701 BC = −700), na ginagawang imposibleng magkamali sa istruktura ng nawawalang sero ng taon. I-convert pabalik sa dulo: ang positibong resulta ay AD; ang resulta na 0 o mas mababa ay (1 − n) BC.

#	Ang nito	itinatatag- an	Simul Operasyon	Mga Taon	Resulta	Binabas a bilang	Panuntunan
1	Israel: natapos na ang orihinal na sentensya	-700	701 BC + 390	390	-310	311 BC	Ezekiel 4:5 — 390 araw, isang araw para sa isang taon (Ezekiel 4:6).
2	Israel: sentensya na pinarami ng pito	-700	701 BC + (390 x 7)	2730	2030	2030 AD	Levitico 26:18,21,24,28 — 'pitong beses pa'. Inihatid pasulong mula sa pagkubkob, na siyang nagpasimula ng termino ng Israel (kaliwang bahagi ni Ezekiel). Tingnan ang Kabanata 7.
3	Judah: natapos na ang orihinal	30	AD 30 + 40	40	70	70 AD	Ezekiel 4:6 — 40 araw, isang araw para sa

	na sentensya						isang taon. Pagpapako sa krus sa pagkubkob sa Jerusalem.
4	Juda: unang pagpaparami	70	AD 70 + (40 x 7)	280	350	350 AD	Levitico 26 — unang pagtindi. $40 \times 7 = 280$, inihain pasulong mula sa pagkubkob noong 70 AD.
5	Juda: pangalawang pagpaparami	70	AD 70 + (40 x 7 x 7)	1960	2030	2030 AD	Levitico 26 — pangalawang pagtataas. $40 \times 7^2 = 1960$. HINDI '280 x 7' — Ang parisukat na pito ang punto. Inihain pasulong mula sa pagkubkob, na
#	Ang itinatag nito	Simulan	Operasyon	Mga Taon	Resulta	Binabas bilang	Panuntunan
							sapagkat TINAPOs NA ng Juda ang kaniyang termino (kanang bahagi ni Ezekiel). Tingnan ang Kabanata 7.
6	Pagpapako sa Krus + 2000 taon (40 Jubileo)	30	AD 30 + 2000	2000	2030	2030 AD	Oseas 6:2; 2 Pedro 3:8. Apatnapung Jubileo na may 50 taon.
7	Ang henerasyon mula sa Jerusalem ay naibalik	1950	1950 + 80	80	2030	2030 AD	Awit 90:10 (80 taon); Mateo 24:34. Knesset boto noong Enero 23, 1950, 60 hanggang 2.
8	Daniel 9: unang pitong linggo	ang-457	458 BC + 49	49	-408	409 BC	Daniel 9:25 — 7 linggo ng mga taon.
9	Daniel animnapu't siyam na linggo	9:-457	458 BC + 483	483	26	26 AD	Daniel 9:25 — $(7 + 62) \times 7 = 483$ taon.

hanggang sa
Mesiyas

10 Muling 1948 1948 + 80 80 2028 2028 AD Sadya itong ipinakita.
isinilang ang HINDI ibinibigay ng 1948
Israel + isang ang 2030 — kaya naman
henerasyon ginagamit ng libro ang
(ang pagtutol) 1950
pagpapanumbalik ng
lungsod.

Apendiks C — Mahalaga ang Araw

lahat ng bilang **ang parehong endpoint** : ang unang araw ang petsa ng pagsisimula. Para kopyahin ang mga ito sa timeanddate.com, lagyan ng tsek ang *Isama ang petsa ng pagtatapos sa kalkulasyon* — bawat bilang, sa bawat pagkakataon.

Bilang	Kasulatan	Mula sa	Ang simula ay	Para sa	Ang katapusan ay	Hebreo (wakas)
1290	Daniel 12:11	Marso 28 2027	Mga Unang Bunga — ang Kasuklamsuklam na Kagibaan	Oktubre 7 2030	Yom Kippur — 10 Tishri	Tishrei 10, 5791
30	2 Tesalonica 2:3	Marso 28 2027	Nagsimula ang Apostasiya	Abril 26 2027	Nagtatapos ang Apostasiya	Nissan 19, 5787
1260	Pahayag 11:3; 12:6	Abril 27 2027	Mga Huling Ulan — huling araw ng Ika-2 Tinapay na Walang Pampaalsa	Oktubre 7 2030	Yom Kippur — 10 Tishri	Tishrei 10, 5791
1250	Mateo 24:22	Abril 27 2027	Mga Huling Ulan — ang mga saksi ay binigyang kapangyarihan	27 Set 2030	Yom Teruah — ang mga araw na pinaikli ng sampu	Elul 29, 5790
Bilang	Kasulatan	Mula sa	Ang simula ay	Para sa	Ang katapusan ay	Hebreo (wakas)
1335	Daniel	Abril 27	Mga Huling Ulan	Disyembre	Hanukkah — 25	Kislev 25,

	12:12	2027	'mapalad siya sino ang naghihintay	re 21 2030	Kislev, muling inialay ang Templo	5791
2558	Pananda	Oktubre 7 2023	Pag-atake ng Hamas Shemini Atzeret	Oktubre 7 2030	Yom Kippur pitong taon sa araw na iyon	Tishrei 10, 5791
157	Pahayag 9:5	Abril 24 2030	21 Nisan (rabbiniko) — mawawalan ng bisa ang mga parusa; limang buwan magsimula	27 Set 2030	Yom Teruah nagsasara ang pinto	Elul 29, 5790

Hinango: $1290 - 1260 = 30$, at ang dalawang angkla ay may pagitan na 30 araw.
 $1260 - 1250 = 10$, at ang Yom Teruah at Yom Kippur ay may pagitan na 10 araw.
Hindi dinisenyo ang alinman sa mga relasyong ito. Tingnan ang Kabanata 12.

Apendiks D — Kalendaryo ng Kapistahan 2025-2030, Parehong Pagtutuos

Ang mga petsa ng obserbasyon ay ang inilathalang kalendaryo ng Messiah 2030 Project (equinox kasama ang lunar conjunction, oras sa Jerusalem). Ang mga petsang Rabbinic ay kinalkula dito. Lahat ng petsa ay ang petsa **ng liwanag ng araw** ; ang bawat kapistahan ay nagsisimula sa paglubog ng araw sa nakaraang gabi. Tingnan ang Kabanata 2 at 14.

Taon	Pista	Obserbasyonal	Rabbiniko	Puwan g
2025	Paskuwa (ika-14, unang buwan)	Abril 12, 2025	Abril 12, 2025	pareho ng araw
2025	Nagsimula ang Tinapay na Lebadura (ika-15)	WalangAbril 13, 2025	Abril 13, 2025	pareho ng araw
2025	Mga Unang Bunga	Abril 20, 2025	—	wala
2025	Shavuot / Mga Linggo	Hunyo 9, 2025	—	wala
2025	Yom Teruah / Trumpets (1 Tishri)	22 Set 2025	23 Set 2025	1 araw
2025	Yom Kippur / Atonement (10 Tishri)	1 Oktubre 2025	2 Oktubre 2025	1 araw
2025	Nagsisimula ang Sukkot / Tabernakulo	Mga6 Oktubre 2025	Oktubre 7, 2025	1 araw
2026	Paskuwa (ika-14, unang buwan)	Abril 2, 2026	Abril 1, 2026	1 araw
2026	Nagsimula ang Tinapay na Walang	Abril 3, 2026	Abril 2, 2026	1 araw

	Lebadura (ika-15)			
2026	Mga Unang Bunga	Abril 5, 2026	—	wala
2026	Shavuot / Mga Linggo	25 Mayo 2026	—	wala
2026	Yom Teruah / Trumpets (1 Tishri)	13 Set 2026	12 Set 2026	1 araw
2026	Yom Kippur / Atonement (10 Tishri)	22 Set 2026	21 Set 2026	1 araw
2026	Nagsisimula ang Sukkot / Mga Tabernakulo	27 Set 2026	26 Set 2026	1 araw
2027	Paskuwa (ika-14, unang buwan)	22 Marso 2027	Abril 21, 2027	30 araw
2027	Nagsimula ang Tinapay na Walang Lebadura (ika-15)	23 Marso 2027	Abril 22, 2027	30 araw
Taon	Pista	Obserbasyonal	Rabbiniko	Puwang
2027	Mga Unang Bunga	28 Marso 2027	—	wala
2027	Ikalawang Paskuwa (ika-14, ika-2 buwan)	Abril 20, 2027	21 Mayo 2027	31 araw
2027	IKA-2 TINAPANG WALANG LEBADURANG TINAPAY (IKA-21)	Abril 27, 2027	28 Mayo 2027	31 araw
2027	Shavuot / Mga Linggo	17 Mayo 2027	—	wala
2027	Yom Teruah / Trumpets (1 Tishri)	1 Set 2027	2 Oktubre 2027	31 araw
2027	Yom Kippur / Atonement (10 Tishri)	10 Set 2027	11 Oktubre 2027	31 araw
2027	Nagsisimula ang Sukkot / Mga Tabernakulo	15 Set 2027	16 Oktubre 2027	31 araw
2028	Paskuwa (ika-14, unang buwan)	Abril 9, 2028	Abril 10, 2028	1 araw
2028	Nagsimula ang Tinapay na Walang Lebadura (ika-15)	Abril 10, 2028	Abril 11, 2028	1 araw
2028	Mga Unang Bunga	Abril 15, 2028	—	wala
2028	Shavuot / Mga Linggo	Hunyo 4, 2028	—	wala
2028	Yom Teruah / Trumpets (1 Tishri)	19 Set 2028	21 Set 2028	2 araw
2028	Yom Kippur / Atonement (10 Tishri)	28 Set 2028	30 Set 2028	2 araw
2028	Nagsisimula ang Sukkot / Mga Tabernakulo	3 Oktubre 2028	5 Oktubre 2028	2 araw
2029	Paskuwa (ika-14, unang buwan)	28 Marso 2029	30 Marso 2029	2 araw
2029	Nagsimula ang Tinapay na Walang Lebadura (ika-15)	29 Marso 2029	31 Marso 2029	2 araw
2029	Mga Unang Bunga	Abril 1, 2029	—	wala
2029	Shavuot / Mga Linggo	21 Mayo 2029	—	wala
2029	Yom Teruah / Trumpets (1 Tishri)	9 Set 2029	10 Set 2029	1 araw
2029	Yom Kippur / Atonement (10 Tishri)	18 Set 2029	19 Set 2029	1 araw
2029	Nagsisimula ang Sukkot / Mga Tabernakulo	23 Set 2029	24 Set 2029	1 araw

2030	Paskuwa (ika-14, unang buwan)	Abril 16, 2030	Abril 17, 2030	1 araw
2030	Nagsimula ang Tinapay na Walang Lebadura (ika-15)	Abril 17, 2030	Abril 18, 2030	1 araw
2030	TAPOS ANG TINAPAY NA WALANG LEBADURA (ika-21)	Abril 23, 2030	Abril 24, 2030	1 araw
2030	Mga Unang Bunga	Abril 21, 2030	—	wala
2030	Shavuot / Mga Linggo	10 Hunyo 2030	—	wala
2030	Yom Teruah / Trumpets (1 Tishri)	28 Set 2030	28 Set 2030	pareho ng araw
2030	Yom Kippur / Atonement (10 Tishri)	Oktubre 7, 2030	Oktubre 7, 2030	pareho ng araw
2030	Nagsisimula ang Sukkot / Mga Tabernakulo	12 Oktubre 2030	12 Oktubre 2030	pareho ng araw
2030	Ika-8 araw ng Hanukkah (natapos ang 1335)	Disyembre 2030	21, Disyembre 2030	21, pareho ng araw

Apendiks E — Mga Tala sa Kronolohiya

Bawat angkla na maaaring atakehin ng isang kritiko, kasama ang saklaw ng kanyang pag-aaral at ang dahilan ng kanyang pagpili.

Ang nabigong pagkubkob ni Sennacherib — ginagamit ng aklat na ito ang 701 BC . Mga Alternatibo: Hindi mapag-aalinlanganan.

Inayos ng kanon ng eponym ng Asiria, ang Prisma ni Sennacherib at 2 Hari 18-19. Nabigo ang pagkubkob sa Jerusalem: Sinasabi ng sariling mga salaysay ng Asiria na si Hezekias ay ikinulong 'tulad ng isang ibong nakakulong sa hawla' ngunit hindi kailanman inangkin na bumagsak ang lungsod.

MATIWALA. Isang minorya (Shea) ang nagpanukala ng pangalawang kampanya noong mga 688-686 BC; ang mayorya ay nagdaos ng isang kampanya noong 701.

Pagbagsak ng Samaria — ginagamit ng aklat na ito ang 722 BC (*konteksto lamang*) . Mga alternatibo: 720 BC (Sargon II).

Ang 2 Hari 17:5-6 at mga sanggunian ng Babilonia ay nagsasabing si Salmaneser V, na ang tatlong-taong pagkubkob ay natapos
c. 722. Inaangkin ni Sargon II ang personal na kredito; tinatayang ang kanyang pananakop o pagsugpo sa isang pag-aalsa ay noong 720.

Hindi ginamit sa anumang kalkulasyon. Nakalista upang walang mag-aakalang tahimik itong pinagbatayan. Tingnan ang Kabanata 6.

Ang utos ni Artaxerxes kay Ezra — ginagamit ng aklat na ito ang 458 BC . Mga alternatibo: 457 BC.

Ang 458 BC ay sumusunod sa pagtutuos ng paghahari ng Persia na hindi batay sa taon ng pag-akyat, batay sa Nisan mula sa pag-akyat noong 465/464 BC. Ang 457 BC ay sumusunod sa pagtutuos ng taon ng pag-akyat kasama ang kalendaryong sibil ng mga Hudyo na Tishri at ang ~7-buwang interregnum ng Artabanus. Parehong maipagtatangol.

Gumagamit ang aklat na ito ng 458 BC. Sinumang magbibilang mula 457 BC ay makakahanap ng bawat petsa sa Daniel 9 pagkalipas ng isang taon, at ang argumento sa Kabanata 8 ay nakaligtas sa pagbabagong iyon nang hindi nagbabago.

Ika-15 taon ni Tiberio — ginagamit ng aklat na ito ang 26 AD . Mga Alternatibo: 27 AD · 28/29 AD.

Ang karamihan sa mga pagtutuos ay binibilang mula sa pagkamatay ni Augustus (19 Agosto AD 14) at nagreresulta sa huling bahagi ng AD 28 / unang bahagi ng 29. Ang pagtutuos ng magkaparehong rehistrasyon ay binibilang mula sa awtoridad ng probinsya ni Tiberius na magkapantay
c. AD 11-13 at nagbubunga ng AD 26-27.

Ang pinakamahinang kawing pangkasaysayan sa kadena. Ginagamit ng aklat na ito ang pagtutuos ng minorya sa co-regency, at sinasabi ito ng Kabanata 7 at 8 sa halip na ipakita ang AD 26 bilang walang pag-aalinlangan.

Pagpapako sa Krus — ginagamit ng aklat na ito *ang Abril 5 AD 30*. Mga Alternatibo: AD 33 · AD 31.

Paskuwa, Nisan 14. Kinakailangan ang bautismo noong 26 AD kasama ang 3.5-taong ministryo (apat na Paskuwa: Jn 2:13, 5:1, 6:4, 11:55).

Matibay batay sa taong 26 AD — ngunit nababagay ito sa pagtutuos ni Tiberius sa itaas sa halip na hiwalay dito.

Nagsimula ang pagkubkob sa Jerusalem — ginagamit ng aklat na ito *ang Paskuwa noong 70 AD*. Mga Alternatibo: —.

Josephus: Ginamit ng mga puwersa ni Tito ang mga pulutong ng Paskuwa upang siksikin ang mga pader noong ika-14 ng Nisan, humigit-kumulang kalagitnaan ng Abril AD 70.

Matibay, at ito ang tamang angkla para sa bilang mula Paskuwa hanggang Paskuwa. Tingnan ang Kabanata 10.

Nawasak ang templo — ginagamit ng aklat na ito ang *9-10 Av, AD 70*. Mga alternatibo: ~4 Agosto AD 70.

Sinabi ni Josephus 10 Av; Ang sabi sa Mishnah Ta'anit 4:6 ay 9 Av. Humigit-kumulang 3.5 buwan MATAPOS magsimula ang pagkubkob.

Matibay, at mahalaga ang pagkakaiba. Ayon sa nauna kong libro, ang Templo ay nawasak noong Paskuwa. Hindi naman — nagsimula ang pagkubkob noong Paskuwa at nasunog ang Templo pagkalipas ng mga tatlo at kalahating buwan. Ang naitama na katotohanan ay ang talagang kailangan ng orasan ng Juda.

311 BC — ginagamit ng aklat na ito *ang petsa ng pagtatapos ng Israel noong 390*. Mga alternatibo: —.

Ang tagsibol ng 311 BC ay ang panahon ng Panahon ng Seleucid (1 Nisan = 3 Abril 311 BC), na kalaunan ay tinanggap ng mga Hudyo bilang minyan shtarot, ang 'Panahon ng mga Kontrata' na ginamit sa 1 Macabeo at sa mga legal na dokumentong Hudyo sa loob ng mahigit isang milenyo.

Walang naganap na pananakop, labanan, o pagbabago ng pamamahala sa Judea noong 311 BC. Ang kahalagahan ay batay lamang sa kalendaryo, at sinasabi ito sa Kabanata 6. Ang simpleng bersyon ay kapansin-pansin pa rin.

350 AD — ginagamit ng aklat na ito *ang unang x7 ni Judah na magtatapos* . Mga Alternatibo: 351-352 AD.

Ang pag-aalsa ng mga Hudyo laban kay Constantius Gallus ay napetsahan noong 351-352, hindi 350. Si Gallus ay naging Cesar noong Marso 351; winasak ng Ursicinus ang Diocaesarea (Sepphoris) at winasak ang Tiberias at Lydda.

Katabi, hindi eksakto. Walang tiyak na pinatutunayan sa mismong 350 AD, at ang aritmetika ay hindi nakadepende sa anumang nangyari sa taong iyon. Tingnan ang Kabanata 7.

Idineklara ng Knesset ang kabisera ng Jerusalem — ginagamit ng aklat na ito *ang Enero 23, 1950*. Mga alternatibo: Relokasyon noong Disyembre 1949.

Napatunayan: ang boto ay 60 laban sa 2 noong Enero 23, 1950. Inanunsyo ni Ben-Gurion ang paglipat sa Knesset noong Disyembre 5 at 13, 1949, pagkatapos ng boto ng UN noong Disyembre 9 upang gawing internasyonal ang lungsod.

Matibay. Ang pagtutol noong 1948 — $1948 + 80 = 2028$ — ay itinaas at sinasagot sa Kabanata 9, kung saan nakalimbag ang buong grid ng mga posibleng kombinasyon.

Pag-atake ng Hamas — ginagamit ng aklat na ito *ang Oktubre 7, 2023*. Mga Alternatibo: —.

Sabado, ika-7 ng Oktubre 2023, Shemini Atzeret. Eksaktong pitong taon bago ang ika-7 ng Oktubre 2030.

Matibay.